

CatalunyA

> Òrgan d'expressió de la CGT de Catalunya · 8a. època · Març 2015 · núm. 170 · 0,50 euros

www.cgtcatalunya.cat

CONTRA L'ESTAFA SOCIAL LA LLUITA ÉS L'ÚNIC CAMÍ

Dipòsit legal: B 36.887-1992

Editorial

Fora les religions dels centres educatius. Cap adoctrinament!

El passat 24 de febrer, es publicaven en el BOE els currículums de religió catòlica amb els nous textos bàsics per primària, secundària i batxillerat. Com a conseqüència del Concordat entre l'Estat espanyol i el Vaticà del 1979 els continguts els ha desenvolupat la Conferència Episcopal Espanyola, la qual cosa ens dóna una mostra clara que els seu principal interès és la l'ensinistrament ideològic i no pas la pedagogia. A aquestes alçades de la història de la humanitat i dels seu desenvolupament social és absolutament incomprensible que un currículum suposadament pedagògic sigui desenvolupat per una jerarquia eclesiàstica i que aquesta mateixa faci la selecció del professorat que el durà a terme. I que tot això es pagui amb diners públics i sigui avaluable.

Com no podia ser d'una altra manera s'introdueixen mecanismes absolutament contraris a la pedagogia activa com pregar a Déu a Primària; ahistòrics com la manca de referències a d'altres religions i als plantejaments ateus o agnòstics; o clarament acientífics com el creacionisme front la teoria de l'evolució de les espècies.

S'escriu en el currículum publicat al BOE: "Dios ha creado al ser humano para que sea feliz en relación con Él. Los relatos bíblicos de la Creación y el Paraíso ejemplifican bellamente la finalidad de la creación de la persona y el mundo entero para su servicio"

Però, aquesta concepció arcaica i acientífica no és queda en el espai íntim de les creences personals sinó que envaeix i condemna les contràries o diferents: "No obstante, els ser humano pretende apropiarse del don de Dios prescindiendo de Él. En eso consiste el pecado. Ese rechazo de Dios tiene como consecuencia en el ser humano la imposibilidad de ser feliz"

Més d'un segle després de l'Escola Moderna de Ferrer i Guàrdia des de CGT continuem reivindicant la laïcitat i els coneixements científics i racionals. Per la qual cosa, exigim la retirada immediata d'aquest currículum d'adoctrinament i reivindiquem que els centres i els currículums educatius siguin lliures de religions i altres ensinistraments doctrinaris, com ara l'anomenada Economia Financera de la consellera Rigau.

IDREN

"Per canviar de model de transport cal canviar de societat"
Miquel Amorós, historiador

ON ENS TROBEM?

SECRETARIAT PERMANENT DEL COMITÈ CONFEDERAL DE LA CGT DE CATALUNYA

Via Laietana, 18, 9è - 08003 Barcelona - spccc@cgt.es Tel. 933103362. Fax 933107110

FEDERACIONS SECTORIALS

- Federació Metal·lúrgica de Catalunya (FEMEC)
- Federació de Banca, Borsa, Estalvi i Entitats de Crèdit
- Federació Catalana d'Indústries Químiques (FECIQ)
- Federació de Sanitat
- Federació d'Ensenyament de Catalunya (FEC)
- Federació d'Administració Pública (FAPC)

Via Laietana 18, 9è - 08003 Bcn
Tel. 933103362. Fax 933107110

FEDERACIONS COMARCALS

Anoia
Carrer Clavells 11 - 08700 Igualada
Tel./fax 938042985 · cgtanoia@yahoo.es

Baix Camp/Priorat
Raval de Sta. Anna 13, 2n, 43201 Reus
baixc-p@cgtcatalunya.cat
Tel. 977340883. Fax 977128041

Baix Llobregat
Cra. Esplugues, 46 - 08940 Cornellà - cgtbaixll@cgtcatalunya.cat
Tel. 933779163. Fax 933777551

Comerç, 5. 08840 Viladecans
cgt.viladecans@yahoo.es
Tel./fax 93 659 08 14

Baix Penedès
Nord, 11-13, 3r, 43700 El Vendrell
Tel. i fax 977660932
cgt.baix.penedes@gmail.com

Barcelonès Nord
Alfons XII, 109. 08912 Badalona
cgt_bn@yahoo.es, tel. i fax 933831803

Garraf-Penedès
Lepant, 23, baixos. 08800 Vilanova i la Geltrú - cgtvng@cgtcatalunya.cat
Tel. i fax 938934261

Maresme
Unió 38 baixos, 08302 Mataró - maresme.cgt@gmail.com
Tel. i fax 937908261

Vallès Oriental
Francesc Macià, 51 08100 Mollet - cgt_mollet@hotmail.com
Tel. 935931545. Fax 935793173

FEDERACIONS INTERCOMARCALS

Girona
Av. Sant Narcís 28, ent. 2a 17005 Girona
cgt_gir@cgtcatalunya.cat
Tel. 972231034. Fax 972231219

Ponent
Av. Catalunya, 2, 8è 25002 Lleida - lleida@cgtcatalunya.cat
Tel. 973275357. Fax 973271630

Camp de Tarragona
Plaça Imperial Tarraco, núm. 1 Edifici 2, 3a Planta, 43005 Tarragona
cgttarragona@cgt.es
Tel. 977242580 i fax 977241528

FEDERACIONS LOCALS

Barcelona
Via Laietana, 18, 9è - 08003 Barcelona
flbcn@cgtbarcelona.org
Tel. 933103362. Fax 933107080

Berga
Balç 4, 08600
sad@cgtberga.org Tel. 938216747

Manresa
Circumval·lació 77, 2n - 08240 Manresa
manre@cgtcatalunya.cat
Tel. 938747260. Fax 938747559

Rubí
Colom, 3-5, 08191 Rubí, flcgt_rubi@hotmail.com Tel. i fax 93 588 17 96

Sabadell
Rosellò 10, 08207 Sabadell - cgtsabadell@hotmail.com Tel. i fax 93 745 01 97

Terrassa
Ramon Llull, 130-136, 08224 Terrassa - cgtterrassafl@gmail.com
Tel. 93 788 79 47. Fax 93 789 45 04

Castellar del Vallès
Pedrissos, 9 bis, 08211 Castellar del Vallès
cgt.castellar-v@terra.es,
Tel./fax 93 714 21 21

Sallent
Clos, 5, 08650 Sallent
sallent@cgtcatalunya.cat
Tel. 93 837 07 24. Fax 93 820 63 61

Tàrrega
Plaça dels Àlbers 10, 2n, 25300, Tàrrega

Viladecans
C/ Sant Marià 72, 08840 Viladecans
fl.viladecans@cgtcatalunya.cat
Telf. 93 6590814 - 610072649

Edició del **Col·lectiu La Tramuntana:** Joan Rosich, Pau Juvillà, Joan Anton T, Jose Cabrejas, Dídac Salau, Josep Estivilli, Xavi Roijals, Jordi Martí, Josep Torres, Txema Bofill, Paco Martín, Moisès Rial i Laura R. Col·laboradors: Pepe Berlanga, Bernat Muniesa, Artur Sardà, Alba Cañellas, Toni Álvarez, Pep Cara, Ferran Aisa, Miquel-Dídac Piñero, Jaume Fortuño, Carlús Jové, Agurrelj, Joan Canyelles Amengual, Emili Cortavitarte, Antonio Gascón, Agustin Guillamón, L'amo en Pep des Vivero i les federacions i seccions sindicals de CGT. Tirada: 13.000 exemplars.

Redacció i subscripcions a Catalunya: Raval Sta. Anna, 13, 2n. 43201 Reus. Tel. (dimecres tarda) 977340883. Col·laboracions: catalunyacgt@cgtcatalunya.cat, com-cgt-cat@cgtcatalunya.cat

Web revista: www.revistacatalunya.cat

No compartim necessàriament les opinions signades de col·laboradores i col·laboradors.

Tema del mes

Balanç de quatre anys de retallades i desenvolupament de la LEC, sota l'ombra de la LOMCE

Federació d'Ensenyament CGT Catalunya
http://cgtense.pangea.org/
@CGTEnsenyament

La Federació d'Ensenyament de CGT Catalunya hem publicat un número del butlletí l'Esquerda en que fem un balanç dels quatre darrers anys (2011-2015) de retallades, de desenvolupament de la LEC i d'aprovació de la LOMCE.

1. Retallades a dojo

1.1. Retallades de plantilla, increment de la precarietat i ràtios i sobrecàrrega de feina

Durant el període 2012-1014 la pèrdua de les plantilles ha estat una constant que ha afectat durament als centres públics, atacant d'una banda les nostres condicions laborals i especialment les del professorat interí i substitut, i d'altre sobre el desenvolupament de la tasca educativa diària als centres.

Ja fa quatre anys, denunciàvem la congelació dels llocs de treball amb la retallada d'oposicions a secundària. I dèiem, que l'oferta d'un 30% de les places previstes pel 2011, portava a un dèficit global del 61%, perquè no s'havia complert la previsió de places pel període 2008-11 (Febrer 2011). Eren minúcies amb el que ha vingut després...

Com es pot apreciar en el quadre següent, l'increment d'alumnes i els llocs de treballs generats per les jubilacions, no només no han estat coberts sinó que el total de la resta ha significat una pèrdua de llocs de treball i una progressiva precarització d'aquests en el marc de la política del «repartiment de la misèria» que ve practicant fa temps el Departament d'educació. Tot un ERO que es va aprofitar també per retallar la plantilla amb la supressió de la sisena hora, que va ser substituïda transitòriament pel nyap del SEP fora de l'horari lectiu de l'alumnat. Als CAEPs però la mantenen i se'ls obliga a oferir-la també a infantil o atendre els canguratges amb pèrdua significativa de desdoblaments i reforços.

L'increment de l'horari lectiu a primària i secundària durant dos cursos li va permetre al Departament l'amortització de milers de llocs de treball: entre 1 i 2 mestres a les escoles que tenien SEP, i entre 1,5 i 3 professors als instituts.

Amb la Proposta de mesures excepcionals del maig, en matèria de personal docent no universitari pel període 2012-2015, aplicables ja al curs 13-14 s'informa de la retallada del 15% de la jornada laboral i del salari del personal substitut docent, el 87,43 %.

A més al maig 2012, el ministre Wert endarrereix els nomenaments dels substituts. Fet que aprofita Rigau per allargar la tisorada en la cobertura de les. No sabem quantificar els companys i companyes que perden la feina per aquest camí.

El «Decret de Plantilles» (per definir perfil i provisió de llocs de treball), que analitzem després, incrementa exponencialment la precarietat i la dependència de les direccions. I així acabar completant l'objectiu de privatitzar l'educació pública amb el segon eix de l'ideari de la LEC: la jerarquització en la gestió dels centres i els nostres llocs de treball. Dels nomenaments provisionals pel curs 14-15, gairebé el 80% han estat en una de les fases en les quals hi ha proposta de les direccions.

1.2. Reduccions pressupostàries globals i tancaments a centres públics

El 15 de febrer de 2012, CIU-PP aproven els pressupostos retallant en Ensenyament un 4,9% les xifres del 2011. Eren les mateixes quantitats del 2007, però amb un increment de més de 120.000 alumnes en centres públics.

Aquesta retallada afectava: dotacions de funcionament dels centres, beques, formació del professorat, projectes... i plantilles i condicions laborals..

Al 2013 es prorrogaven els pressupostos, agreujant les retallades, i al 2014, se n'aprovaven encara més amb el suport d'ERC a CiU.

Ja al 2012-2013, van començar els tancaments de P-3 i, en casos d'escoles d'una línia i/o en barracots, la desaparició sobtada o a curt termini de tot el centre, amb l'excusa de la baixada de natalitat i/ o les dificultats econòmiques per engegar noves obres, es deixen sense opció ni de preinscripció. Ni es plantegen el tancament de línies i centres concertats, que segueixen la prematrícula i només es tanquen si a setembre no han arribat a mínims (Març 2012). Això es va repetir el 13-14 i aquest 14-15. De fet, només en el darrer curs, el pes dels centres públics respecte els concertats ha baixat un 0, 63% a Catalunya; i a Barcelona ciutat, el lloc més privatitzat de tots, s'ha quasi triplicat aquesta pèrdua: avui els centres públics representen només un 42,83% del total de l'oferta. I per acabar-ho d'adobar, en els pressupostos de la Generalitat de 2015, la partida de concerts augmenta un 17%, fins als 1.020 milions, encara que el global per ensenyament només creix un 6,9.

Les escoles bressol, que ja havien vist com el Departament retallava la seva aportació, forçant la pujada de quotes a famílies –moltes de les quals, en plena crisi,
havien d'acabar traient el nen de l'escola-, ara, en els pressupostos 2015, pateixen la supressió total de la partida de la Generalitat.

A l'abril 2012, i aprofitant el Decret Wert que li permet augmentar les ràtios màximes fins a un 20%, Rigau ho fa sense exhaurir el límit, tot facilitant els tancaments i la massificació del que queda, mentre segueix eliminant plantilles. Les dotacions queien en picat.

1.3. Les retallades de sous

A 2011, afirmàvem que, producte del Decret de Zapatero de maig -que van donar lloc a la vaga del 8 de juny-, vam perdre entre un 5 i un 7% , alhora que fèiem una hora lectiva més (amb les seves corresponents de preparació, correcció, avaluació) amb més alumnes, menys recursos, menys plantilles i major degradació de la qualitat (per instrucció de la consellera Rigau)... En alguns conceptes, la nòmina de gener 2011 estava per sota de la del 2007. I les pagues extres tampoc les cobrarem al 100% (veure Esquerda gener 2011).

De conjunt en el període 2007-2011 havíem perdut prop d'un 10% de poder adquisitiu. I començàvem el 2011-2012 amb retallades als FAS (Fons d'Acció Social), plans de for-

Balanç de quatre anys de retallades i desenvolupament de la LEC,sota l'ombra de la LOMCE

mació...
Al 2012 es congela el sou, amb una nova pèrdua del 3% (la inflació del 2011). I el Govern de la Generalitat, ja amb Mas, concretava una sèrie de mesures (8 temporals i 11 estructurals) de retallades. Entre elles la reducció en les dues pagues addicionals d'entre un 3% i un 5% del salari anual i la congelació dels estadis, no reconeixent de nous el proper any. Això avança més al gener 2012, quan Rigau planteja una substancial reforma dels estadis, el primer dels quals es cobrarà als 9 anys de servei, i els criteris avancen en el sentit de la LEC.
També al 2012, Rigau anuncia la retallada de 197 milions dels nostres sous (docents, PAS, laborals...)per a «polítiques educatives». El mecanisme passa per:
a) retallar el 15% de jornada i sou als 7.000 companys/es interines del PAS d'ensenyament –cosa que s'amplia a substituts en el curs 12-13 i supressió del pagament del juliol malgrat es tinguin 9 o més mesos (afecta 1.721 docents), com a mínim fins el 14-15.-;
b) arrabassar-nos les millores per incapacitat temporal
c) la modificació de la retribució durant el primer any de reducció de jornada per tenir cura de fill (es passarà del 100% al 80%).
A aquestes retallades del govern català es suma l'augment de l'IRPF, decretat pel govern de Rajoy, a partir de febrer 2012, amb una nova reducció salarial d'entre el
2 i el 3% del salari brut.
Al juliol, Rajoy decreta el no cobrament de la paga addicional del desembre, cosa per la qual, el Departament no aplica la seva retallada que ens hauria portat a perdre'n no només 1, sinó 2. Aquest decret es fa incorrectament, aplicant-lo retroactivament, cosa per la qual es denuncia i ara Montoro diu ens «tornaran el 25% d'aquella extra. En realitat ens retornaran els dies cotitzats i il·legalment no pagats.
Al 2013, es perllonguen pressupostos de la Generalitat, cosa amb la qual es manté el no pagament del voltant del 5% de sou anual repartit entre els complements autonòmics de les dues pagues. I al 2014, amb pressupostos de CiU i ERC es repeteix la jugada. Així que encara que en teoria tenim els sous congelats, en realitat el 2012 ens van retallar un 7% i el 13 un 5%, i el 14 un altre 7%. Tot això, amb afegits com l'endarreriment del cobrament del mes de desembre 2012, dient-nos que cobraríem «tant bon punt arribi la bestreta de Madrid».amb la por afegida a tots els treballadors.

2. Avança la LOMCE, reforçant i desenvolupant la LEC

* Pla d'habilitació del professorat

Ja amb el desplegament de la LEC amb els Decrets d'autonomia de Centres i de Direccions, al maig 2011 es fa un petit nou pas, semblant al que es va efectuar durant el període 1996-2000, per tal que el professorat funcionari de carrera pugui acreditar la seva competència en altres especialitats a partir de la titulació, formació o experiència docent, en desplegament de l'article 112.3 de la LEC, en el camí del futur Decret de plantilles i els perfils que demanarà.

* Normativa d'Organització i Funcionament

A l'octubre 2011, també en aplicació de la LEC, els antics reglaments de règim intern cal transformar-los en NOFs. En ells comença a colar a molts centres les limitacions de drets especialment de l'alumnat, junt a d'altres mesures de limitació democràtica.

* Els estadis

I aprofitant la discrecionalitat que li donen els pressupostos de 2012 en la addicional 7a, Rigau canvia els criteris dels estadis, a més del ja comentat, augmentant els crèdits exigits (6 crèdits de serveis i 4 de mèrits al 2013; 6 i 5 al 2014; i, 6 i 6 al 2015), amb modificacions significatives com l'avaluació «dels resultats o dels rendiments educatius del centre», «les avaluacions externes dels alumnes» o «l'avaluació externa de l'exercici docent» en la línia de la LEC, de la jerarquització i el control de les direccions i les inspeccions. (Gener 2012).

* Però el novembre 2012, es posava en marxa la LOMCE

Dèiem llavors (Esquerda Novembre 2012) que «...suposa l'ampliació de la competitivitat entre centres i alumnat, l'ampliació dels Concerts, la privatització de serveis com la contractació d'interins, la retallada d'hores en matèries i assignatures que fins ara eren bàsiques, la introducció de la ideologia neoconservadora del PP...
Que suposa : a) la recentralització dels currículums , b) una carrera d'obstacles –revàlides- per l'alumnat, i c) la pèrdua de la immersió. Però alertàvem també que en la majoria dels aspectes de gestió, era una còpia de la LEC que ja estàvem patint (Esquerda «Semblances i diferències de dues lleis plantejades sobre el mateix paradigma: LOMCE i LEC: la privatització de l'ensenyament públic» (Febrer 2014).

* Decret de plantilles

Amb un altre Esquerda d'abril 13, que titulàvem «Esperant la LOMCE, ofegats per la LEC», advertíem que el Decret desenvolupant els articles 114 i 115 de la LEC, era perfectament compatible amb la LOMCE de Wert. Era : a) l'assignació a dit de les plantilles per part de les direccions dels centres, b) la classificació dels llocs de treball en ordinaris, específics i d'especial responsabilitat. El teatre de Rigau enfrontant Wert, va fer endarrerir l'aprovació d'aquest Decret, que van aprovar a finals del curs 13-14 i ja s'ha aplicat en el 14-15. La seva aplicació més brutal és el tancament administratiu de l'Escola Pompeu Fabra al Prat de Llobregat, on es desplaça a tota la plantilla, restant només aquelles que superen l'entrevista amb la nova direcció posada a dit, fins i tot abans que es publiqui en el DOGC.

* Hi ha però més exemples d'aplicació dels criteris LOMCE amb la LEC a la mà.

Un d'ells és la resposta que dona Rigau quan l'alumnat d'alguns instituts de Molins de Rei i el Prat, boicotegen les proves de 4rt. en queixa per les retallades i el cost de les avaluacions externes. I reben l'amenaça de que si no les fan, no se'ls donarà el títol –com les revàlides de Wert-. Però com no ho pot fer ja que el reglament fins ara desenvolupat no li permet, diu que pel futur ja es dirà a les instruccions d'inici de curs.

* La LOMCE es va aprovar i ja el curs 14-15 és d'aplicació a 1r, 3r, 5è de primària.

S'aplaça l'aplicació a FP Bàsica. Mentre Rigau gesticula que minimitza la LOMCE, obliga als centres a fer els horaris amb la religió/valors en temps i forma i a avaluar-les. I aprofitantla, posa en marxa el Projecte de reforma del Decret de Direcció, pel que fa a la selecció, aprofundint l'objectiu de la LEC d'avançar cap el cos de directors. Així, quedarà a les seves mans la selecció (passant a 5 membres de la comissió de selecció de l'administració i 2 del claustre i altres 2 del Consell Escolar no docents), farà obligatori el curs de direcció com a requisit a partir de 2015 i elimina la prioritat de que sigui un docent del centre el o la directora –només li donarà punts-. D'altres CCAA no ho han fet, aprofitant l'excepcionalitat que permet la LOMCE de pròrrogues dels equips directius. Això, que tant ha utilitzat el Departament, aquest cop no l'aplica per a poder aprofundir l'esperit de la LEC!!. I es prepara el Decret d'Avaluacions.

3. Mobilitzacions, respostes sindicals i actuació de CGT-Ensenyament

3.1. Mobilitzacions puntuals 2011-2012

Al llarg del curs 2011-12 es van produir una sèrie de mobilitzacions centralitzades i impulsades per la majoria de sindicats: «no començar amb normalitat»: samarretes grogues (n'hem portat milers a les escoles més allunyades),... manifestacions del 15 d'octubre, del 18 de febrer (funció pública), del 28 de gener (social), del 21 d'abril (amb el MUCE i la comunitat educativa); marxa a Madrid el 22 d'octubre; concentracions a plaça Sant Jaume el 27 d'octubre y el 20 de desembre; concentracions al Parlament de Catalunya el 21 de desembre y el 15 de febrer; vaga general del 29 de març; vaga educativa el 22 de maig; ... També es van generalitzar altres accions: samarretes grogues, assembles locals o comarcals, concentracions, cassolades, tocada de sirenes, tancaments, jornades...
Al febrer, vist que per més que insistíem en les reunions intersindicals, no s'acordava cap pla a l'alçada de l'agressió, vam fer pública una proposta de vagues parcials i rotatives, amb concentracions centralitzades que enfrontessin l'aprovació dels

Balanç de quatre anys de retallades i desenvolupament de la LEC,sota l'ombra de la LOMCE

pressupostos el 15 de febrer, que els docents no van compartir. També impulsàvem el convergir amb les lluites d'altres sectors públics que havien convocat vagues (metro i autobusos de Barcelona i universitats), tal com vam fer a Viladecans amb l'Hospital (Febrer 2012).
Mentre, seguíem insistint en acordar amb els altres sindicats un pla de lluita contundent –que inclogués vagues-, però va ser impossible.

3.2 Interzones i vaga inici de curs 12-13 amb el suport de CGT

Per això i com a CGT estem convençuts que la força es troba a les decisions del professorat des dels centres, igual que vam fer amb la lluita contra la sisena, convocant vaga al voltant d'un sector de professorat dels centres del Vallès, ara hi tornàvem donant suport a la zona del Prat de Llobregat. El 16 de maig 2012, aquesta zona havia convocat a representants de diferents zones, amb la idea de crear una coordinadora on posar en comú les reflexions i mesures. D'allà va sorgir la idea de fer una consulta al professorat amb les diverses propostes que venien des de les zones: d'una banda les propostes de vaga (en les seves diferents tipologies des de puntuals fins vaga indefinida) i d'altre banda les mesures alternatives (no sortides, llibres de text, notes, informes...).
El 20 de juny en la tercera reunió de Coordinació Interzones (amb presència d'USTEC, CCOO, UGT i CGT) es va aprovar començar el curs amb vaga els dies 12, 13 i 19 segons nivell). I es va demanar als sindicats el seu suport i cobertura legal a aquestes mobilitzacions i a la plataforma reivindicativa: 1. Aturar l'acomiadament del professorat interí 2. Cobertura de les substitucions des del primer dia amb el cobrament del 100% del sou, i 3. Un calendari de negociacions per les retallades. Només CGT va contestar afirmativament. La resta, van fer públic un comunicat «unitari» (USTEC, UGT, CCOO i ASPEC) contrari a la vaga on es diu textualment: Dies 12 i 13 de setembre començament de les classes a primària i secundària... sense normalitat. D'aquesta manera, la idea inicial de no començar el curs amb normalitat, expressada per nombrosos centres i que s'estava concretant en vaga d'inici de curs, és transformada pels «unitaristes» en començament de classes. La CGT no vam signar aquest comunicat perquè ens va semblar un despropòsit, demanar als centres i a les zones que fessin propostes, i quan aquestes comencen a materialitzar-se, boicotejar-les
El 2 de juliol es produeix la quarta reunió de Coordinació Interzones on es tanca la consulta amb l'opinió de 5.114 docents de 152 centres, amb una majoria per no començar i una altre, menor, per seguir en una vaga indefinida discontínua. Així es va concretar: 1. Vaga del primer dia lectiu (12, 13 o 19 de setembre) i 2. Vaga indefinida discontínua de dos dies setmanals començant el 26 i 27 de setembre, quedant per definir les dates de les convocatòries setmanals següents.
El comunicat «unitari», si abans havia pogut debilitar les respostes, a partir d'ara es convertia en una crida al boicot de la vaga: anar a classe i posar-se les samarretes. En aquestes circumstàncies, el seguiment desigual que va tenir el 12 i que hauria pogut ser l'impuls d'un moviment major, va anar a la baixa, i el manteniment de la convocatòria del 26 i 27 –que no compartíem però vam acatar- encara ho va empitjorar.
Immediatament després la interzones va desconvocar la continuïtat, per establir un calendari de lluita per sis mesos.
La valoració que vam fer de la vaga d'inici de curs és positiva no tant pel nombre de vaguistes, com pel fet que era la primera convocatòria de vaga en dècades decidida des dels centres, absolutament transparent, que són la millor manera de lluitar contra la extraordinària agressió a que ens enfrontem.
Entenem que la unitat sindical s'ha d'establir en torn a l'opinió majoritària del professorat i no en torn a les estratègies dels sindicats més representatius. Per això creiem que el boicot realitzat pels altres sindicats, encara van desanimar més al professorat que ja no estava en les seves millor hores.

3.3 Retorn a les vagues i mobilitzacions puntuals

Tot i així, CGT vam donar suport a la concentració del 8 d'octubre «unitària» de la resta de sindicats per un dels punts de la vaga que havien rebutjat: «Cobertura de les substitucions des del primer dia al 100% de la jornada i salari». Era el retorn a les convocatòries aïllades que van durar tot el curs: setmana de lluita del 22 al 28 d'abril, vaga del 9 de maig... I per més que fèiem propostes de pla de lluita, no s'embastava un pla sinó que seguíem de convocatòria en convocatòria, cada cop més dèbils.

3.4. Assemblea docent intentant aprendre de Ses Illes

La vaga indefinida a Ses Illes, amb el seu assemblearisme que arrossegava els sindicats, la seva massivitat i el caràcter indefinit, van despertar el suport de la comunitat en el seu territori i aquí. I la vaga estatal del 24 d'octubre contra la LOMCE i marxa a Madrid del 9 de novembre proposats per la Plataforma Estatal en defensa de la Escuela Pública (CEAPA, CCOO, STEs, UGT, CGT, SE, FMRP...), van constatar el rebuig a convocatòries des de dalt, sense consulta.
Però Ses Illes havien deixat una llavor: que la nostra reiterada proposta d'assemblea general, ara sí fos convocada unitàriament per tots els sindicats (UGT que va marxar de la taula en plena assemblea, CCOO, USTEC i CGT).
A la II Assemblea, es votava la formació d'una comissió mixta (integrada per representants de sindicats i de centres). Però no es va aconseguir una resposta als nous pressupostos 2014, per la resposta negativa rebuda dels centres, malgrat sí es coincideix en el lema central de «Ni LOMCE, ni LEC ni retallades» i concretar una plataforma semblant a les anteriors. La III Assemblea tampoc aconseguia remuntar, malgrat es convocava una manifestació amb la comunitat educativa el 29 de març -el MUCE en convoca una altre pocs dies després negant-se a posicionar-se contra la LECi es començava una campanya d'exigència a la conselleria perquè el Departament declarés la insubmissió a la LOMCE alhora que aturés la LEC. Aquesta es va tancar amb una concentració a Via Augusta el juny. La participació a la mobilització de Som escola, en defensa de la immersió però contra la LEC, CGT la vam fer junt amb l'Assemblea de Docents.
El 14-15 ha començat amb la mateixa tònica, i apareixen les dificultats per a mantenir l'Assemblea si no s'omple de propostes de mobilització i es recupera la del professorat. I entenem que és imprescindible, ja que els governs no s'aturen si no els aturem, i per aquells qui diuen que una vaga resulta cara, els diríem que no fer-la està sortint més car: més enllà dels acomiadaments i la precarietat, en aquests 4 anys, hem perdut l'equivalent a 100 dies de sou, gràcies a les retallades.
També hem plantejat denúncies per via legal. Al 12-13, junt amb CCOO i USTEC contra el canvi de criteris dels interinatges i la reducció del 15% de jornada i sou, en particular a les que cobreixen alliberaments sindicals. Al 13-14, contra el tancament administratiu del Pompeu Fabra.

4. CGT ensenyament amb les lluites generals dels i de les treballadores

Hem participat en marcs unitaris amb la comunitat educativa, sigui el MUCE, reunions amb AMPAs o altres marcs territorials. I hem assenyalat més amunt els intents de coordinar-nos amb altres sectors públics, com ara sanitat a Viladecans.
L'11 de febrer 2012 es posava també en marxa, mitjançant «Decretazo», la més agressiva i destructora Reforma Laboral, raó per la qual, sumàvem les nostres veus a totes aquelles que demanaven una vaga general. A més, entre d'altres coses, introduïa els acomiadaments col·lectius al sector públic per «causes econòmiques, organitzatives, tècniques o de producció» que, de moment podria afectar als laborals (Disposició adicional segunda de la Reforma). Per això vam donar tot el nostre suport a la convocatòria de vaga general del 29 de març, on sumàvem la reivindicació d'aturar les retallades a ensenyament..
L'abril seguien les retallades generals, amb la retallada de les pensions (que s'afegia al Pensionazo del 2011 entre ZP, CEOE, CEPYME, UGT i CCOO) que retallaria les nostres pensions en un 25%.
La situació era insostenible, però no apareixia la demanada vaga general. Per això, la CGT la va convocar en solitari pel 31 d'octubre 2013. Quan després va fer-se pública la del 14N, CGT va traslladar la seva convocatòria, mantenint el seu propi programa, per unir forces.
En aquests quatre anys, CGT Ensenyament, hem donat suport en la mesura de les nostres possibilitats a tot tipus de lluites de treballadores, anat a manifestacions, concentracions a judicis, etc... i concretant l'ajut econòmic quan ha estat necessari, sigui a represaliats de la nostra organització, a lluites com les terres ocupades de Somonte a Còrdova, les de COM-ROC de Badalona, Panrico- Sta Perpètua, UNIPOST-Barcelona,... i per descomptat als companys i companyes d'ensenyament de Ses Illes.
En defensa del dret a decidir de la dona sobre el seu cos i la seva maternitat, s'han fet des de xerrades al sindicat, propaganda, i participat d' accions i múltiples mobilitzacions contra la reforma de la llei de l'avortament del ministre Gallardón. La retirada del projecte i la dimissió de Gallardón, han estat el fruit de la mobilització de totes, igual que ho ha estat la declaració d'il·legal del projecte del TIL a Ses Illes i la caiguda de la Consellera. Estem convençudes que així hem de fer en tots els terrenys i contra totes les agressions.

Treball - Economia

Es prepara un nou atac contra els salaris

CGT davant l'imminent pacte CCOO-CEOE-UGT i CEPYME

Secretariat Permanent del Comitè Confederal de CGT Catalunya

Diversos mitjans de comunicació és feien ressò a finals de febrer d'una informació que si es confirma és altament preocupant i una mala notícia pel conjunt de la classe treballadora: els sindicats CCOO i UGT i les patronals CEOE i CEPYME estan tancant un acord pel qual desvinculen l'actualització dels salaris de l'evolució del cost de la vida (IPC) i el vinculen, per primer cop a l'Estat espanyol, a l'evolució del PIB. El possible acord, segons ha transcendit, forma part de l'acord de negociació col·lectiva (2015-2017) que aquests dos sindicats estan a punt de tancar amb la patronal. Planteja augments d'un 1% dels salaris en el cas que el PIB creixi per sota el 2% l'any 2015 (l'escenari més probable) i de l'1,5% en el cas hipotètic que el creixement del PIB sigui superior.

A l'espera de conèixer més detalls del possible pacte, des de la CGT de Catalunya considerem que constitueix una agressió de primer ordre al conjunt de la classe treballadora, atacant a allò que ens és bàsic per a poder viure: el nostre sou. En el marc del capitalisme, el salari és el preu pel qual ens veiem obligats i obligades a vendre la nostra força treball totes aquelles que no disposem de mitjans de producció. Per això és essencial definir la capacitat que un salari té d'adquirir béns per a resoldre les nostres necessitats quotidianes. I aquesta capacitat es defineix en la relació que hi ha entre el nostre sou i el preu de la resta de béns. Per aquesta raó és tant important la vinculació dels sous amb l'IPC, ja que aquest mesura el valor real del salari. Quan més puja un sou per sobre la variació de l'IPC més creix el salari real i, en paral·lel, es retallen les plusvàlues dels empresaris, que són una mesura quantitativa de la nostra explotació.

Per aquesta raó el pacte esmentat trenca la base sobre la qual s'han definit les relacions entre empresaris i treballadors/es durant les darreres dècades. En desvincular els sous del seu poder d'adquirir mercaderies i bens de consum en el mercat capitalista, es renuncia a fer servir la lluita pel salari com una manera de millorar les condicions de vida dels i les treballadores i reduir el grau d'explotació que patim. Aquesta setmana sembla que els dos sindicats majoritaris, a petició de la patronal, ho han fet i a punt de firmar-ho.

Per una altra banda, més enllà de consideracions econòmiques, una revisió de l'evolució del PIB i l'IPC al llarg dels darrers anys ens mostra que si aquesta mesura s'hagués aplicat, els i les treballadores hauríem vist devaluar-se encara més els nostres salaris reals. Considerant les dades oficials sobre la variació del PIB i de l'IPC, entre l'any 2006 i el 2014 aquest mètode d'actualització dels sous hauria pujat els salaris un 9% acumulat, mentre que l'IPC hauria experimentat un augment de quasi el 16%. És a dir, hi hauria hagut una pèrdua de poder adquisitiu dels salaris de més del 6,5% i que en el cas de Catalunya s'agreuja amb l'IPC Català històric pel major augment del cost de la vida dels preus de consum. Només l'any 2014, amb un comportament excepcional de l'IPC, l'esvorànc entre l'augment de l'IPC i l'increment dels sous definit d'aquesta manera hauria disminuït.

Segurament els aparells de comunicació i propaganda de la patronal i de CCOO i UGT ens reiteraran que aquesta sortida és bona pel 2015, atenent les previsions d'inflació i d'augment del PIB. Caldrà esperar a finals d'any per a veure com es concreta el balanç, però justificar un canvi tant important a partir d'una situació conjuntural mostra una gran ceguesa política, en el millor dels casos. Al respecte, convé tenir en compte alguns elements:

- L'Economia d l'Estat espanyol tradicionalment ha estat inflacionista i, tret d'alguna excepció molt puntual, com els anys 1999 i el 2014, l'augment del PIB ha estat sempre inferior al de l'IPC.
- Les dades també demostren que quan el PIB creix més la inflació es dispara, creixent a un ritme molt més alt que el primer. Per tant, un hipotètic augment de l' 1,5% dels sous quan els preus puguin estar pujant un 3, 4 o 5% suposa (suposarà) una clara pèrdua de poder adquisitiu.
- L'actual inflació negativa sembla conjuntural i en part vinculada a la caiguda del preu del petroli que segurament no se sostindrà de manera perllongada, ja que té a veure amb factors puntuals de la política internacional. En paral·lel, el BCE està començant a implementar mesures monetàries per a fer pujar novament els preus. Per tant, és previsible que en breu abandonem aquest escenari deflacionista i entrem a escenari d'estamplació econòmica i amb augment desbocat de preus i de l'IPC. La patronal ho sap i per això promou aquesta mesura.
- A data d'avui, l'acord no té confirmada cap clàusula compensatòria. En cas que al final se n'incorpori alguna, per exemple, motivada per una alça elevada de l'IPC, tot sembla indicar que aquesta introduirà supòsits de complexa quantificació i deixarà al marge compensar la part d'augment de l'IPC motivada per un encariment dels hidrocarburs. En definitva, tot indica que matisarà molt mínimament aquest atac als salaris i la pèrdua de poder adquisitiu i contribuir a l'augment dels treballadors empobrits I precaritzar les

Una altra vegada estem davant d'un acord altament lesiu cap els nostres interessos com a classe treballadora. Una altra vegada la imatge conjunta dels caps de CCOO i UGT junt amb els de les patronals CEOE i CEPYME ens anuncien males noticies a la majoria de la població.

Des de la CGT de Catalunya fem una crida al conjunt dels treballadors/es a no acceptar aquesta nova imposició. Hem de fer sentir que el sindicalisme servil no ens representa. I hem de fer saber a la patronal que davant d'aquesta agressió tant important no ens tindran dòcils. El temps d'esperar drets s'ha acabat; ara ens pertoca prendre'ls.

Declaració anarcosindicalista sobre serveis públics, municipalització i funció pública

Declaració en favor dels serveis públics

Seccions Sindicals CGT Ajuntament de Barcelona, Biblioteques de Barcelona i Parcs i Jardins de Barcelona

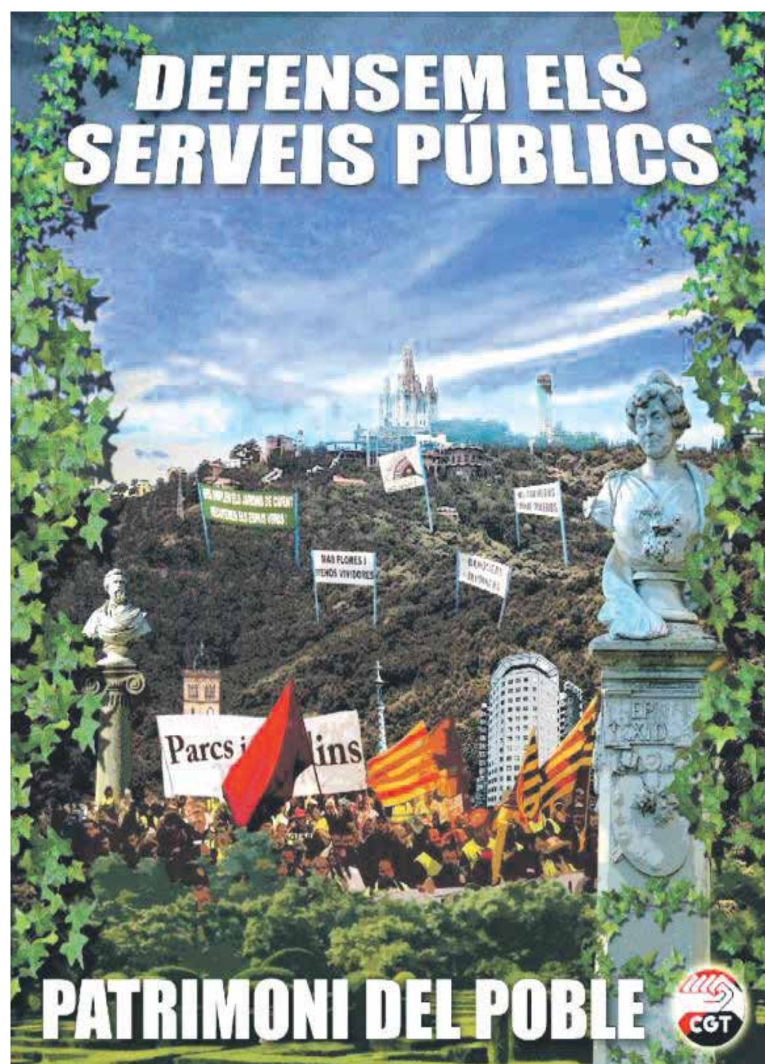
1. Municipalització de Serveis

Els Serveis Públics són, des de la perspectiva anarcosindicalista, la materialització dels drets socials i col·lectius conquistats. La seva realitat consolidada també està lligada a l'existència del treball i de la funció pública. La seva existència obliga a l'Estat a realitzar funcions de redistribució i repartiment de la renda disponible entre les classes socials. Si el flux d'extracció de renda dels grups socials acomodats per als serveis públics disminueix o desapareix o es recondueix amb les privatitzacions, els serveis públics es degraden o desapareixen al mateix ritme que la transformació d'aquests fluxos.

L'administració municipal i local, encara que en la societat capitalista també està condicionada per l'Estat i els interessos particulars i generals de cada classe dominant en cada localitat, és també la instància administrativa més propera física i institucionalment a les classes populars i en particular a la classe treballadora. Aquesta raó la fa més susceptible de veure's afectada per les pràctiques i assajos de democràcia directa i de control col·lectiu.

L'experiència de privatització de serveis públics municipals ha demostrat que la seva prestació indirecta (externalització) és més costosa econòmicament, de menys qualitat, de gairebé impossible control democràtic i de porta oberta al clientelisme tant en l'adjudicació de la producció de la prestació com en la recepció del servei.

La prestació de serveis públics locals per gestió directa, per funcionaris i treballadors públics (sense externalització), siguin mínims, bàsics segons el nivell de població, complementaris o aquells que la població local consideri necessari incloure, poden permetre per sobre d'altres formes de prestació i nivells administratius superiors:

* Incrementar el nivell de recursos col·lectius disponibles fora de les xarxes del mercat i del capital.
* Orientar-se a la plena prestació universal (la que més garanties de solidaritat ofereix).
* Bloquejar els processos de clientelisme.
* Aproximar-los al control col·lectiu directe.
* Allunyar-los del nucli de l'Estat.
* Transparència de gestió.
* Bloqueig de la precarització laboral i manteniment de drets laborals fora del mercat capitalista o de la desregularització de l'economia informal (inclosa l'associativa).

En circumstàncies d'economia financiariada i, en concret, en el marc de polítiques d'espoli internacionals mitjançant memoràndums de tornada del deute exterior i interior com és el cas de l'Estat espanyol, els serveis públics de gestió directa són la forma més eficaç de defensa contra l'espoli col·lectiu, de les classes populars.

L'únic límit desitjable a la municipalització ha de ser per a aquells serveis la dependència dels quals de la redistribució social de les rendes tinguin caràcter territorial superior a l'àmbit del municipi com, per exemple, educació i sanitat. Fins i tot en aquest punt, seria desitjable una participació municipalista i de base popular en el seu control i seguiment. Per aquesta raó, la CGT hauria d'apostar per:

* La recuperació de tots els serveis públics privatitzats i externalitzats per a la gestió directa (L'entrada en funcionament de tractats com el del TTIP -o altres semblants- fa necessari que la remunicipalització obtingui caràcter d'urgència i d'arma d'autodefensa contra l'expoli.
* Estendre la municipalització per gestió directa a qualsevol servei que la població cregui necessari, per sobre dels interessos del capital o de qualsevol grup privat.
* Recomanar la creació dels serveis públics locals de gestió directa que encara no existeixin en totes aquelles matèries lligades a drets socials de la població o en qualsevol àmbit que es produeixi un increment dels recursos col·lectius disponibles.
* L'impuls de totes les mesures municipals reconegudes, però també d'aquelles que siguin un nou assaig: per al foment de la democràcia directa col·lectiva, per a limitar l'espoli del públic, per a la limitació de la propietat privada i per a la consolidació dels drets socials en serveis públics locals de gestió directa.
* Dintre del ventall de formes de gestió, optar sempre per la forma més directa; és a dir, per una dependència administrativa abans que per un organisme autònom i per aquestes dues formes abans que per una entitat pública empresarial, consorci o empresa municipal. Tot això, amb l'objectiu de facilitar l'increment exponencial de la transparència i del control col·lectiu, la millora de l'economia local i l'increment de la qualitat de les prestacions.
* L'impuls i projecció del municipalisme llibertari en combinació amb el projecte colectivitzador i d'economia federativa anarcosindicalista, promovent els serveis públics de gestió directa municipal i la funció i treball públics, fomentant una col·lectivització autogestionada del privat amb la integració / federació de tota l'economia local en la municipalització, apostant per que aquest impuls es realitzi des de la pròpia classe treballadora en els llocs de treball i promovent, estudiant i teixint xarxes federatives àmplies de serveis públics de gestió directa, en una economia col·lectivitzada.

Els Serveis Públics són, des de la perspectiva anarcosindicalista, la materialització dels drets socials i col·lectius conquistats.

2.Funcionarització

L'aposta de la CGT per la defensa de la municipalització i de la gestió directa dels serveis públics és indissociable de la defensa de la funció i treball públics. En aquest sentit, la funció i treball públic són la millor opció per a:

* Evitar el clientelisme, tant en l'adjudicació de la producció de serveis com en el seu destinatari final.
* Garantir els interessos públics per sobre dels privats.
* Garantir la prestació d'un servei universal no sectorialitzat ni limitat.
* Una completa transparència de gestió.
* Un control col·lectiu, com forma de democràcia directa.
* Garantir la consolidació dels drets socials per sobre de la pressió del mercat.
* La fiscalització interna per part dels propis treballadors i permetre la denúncia dels projectes especulatius realitzats per l'estat burgès (impulsats mitjançant la instrumentalizació estatal de les administracions públiques).

En aquest sentit, la CGT exigirà el conjunt de les anteriors premisses als governs i estructures estatals de poder que condicionen les administracions públiques i denunciarà el seu incompliment. Per a finalitzar, la CGT per a consolidar la vinculació del servei, funció i treball públic amb els drets socials aposta perquè:

* Aquests serveis siguin cada vegada més fiscalitzats per les classes populars amb pràctiques de democràcia directa i organització col·lectiva, respectant sempre l'execució i producció pública directa del servei, però democratitzant la seva supervisió, control i planificació, promovent per a això els Consells Populars pertinents.
* Els treballadors públics participin cada vegada més en la gestió interna, professional i tècnica dels serveis, promovent l'horitzontalitat en lloc de la jerarquia, el funcionament assembleari, col·legiat i finalment, la coordinació entre les assemblees tècniques de treballadors i les formes de control directe i col·lectiu dels serveis.

Barcelona, febrer de 2015

Denúncia Penal de la UAB contra el Secretari General de la CGT de Catalunya

Secretariat Permanent del Comitè Confederal CGT Catalunya i Secció Sindical CGT UAB

La Universitat Autònoma de Barcelona denuncia per la via penal a Ermengol Gassiot Ballbè, Secretari general de la CGT de Catalunya, professor i delegat sindical a la mateixa universitat.
La denúncia es motiva en un seguit de fets succeïts entre els mesos de maig de l'any 2012 i maig de 2013, que comencen amb la candidatura al rectorat "Nova UAB" que va passar a la segona volta de les eleccions.
Constitueix la resposta de l'Equip de Govern de la UAB a la intensa tasca sindical desenvolupada per la CGT-UAB i que ha contribuït a destapar casos d'ús de béns públics per a finalitats econòmiques personals.
És el primer cas des del franquisme que una universitat emprèn una acció judicial contra l'activitat política i sindical d'un professor.
Aquest mes de febrer la CGT de Catalunya hem tingut coneixement que el nostre secretari general, Ermengol Gassiot, figura com a denunciat en un sumari penal que instrueix el jutjat d'instrucció núm. 3 de Cerdanyola del Vallès. El procediment el va motivar la denúncia d'un membre de l'Equip de Govern de la UAB en contra estudiants, un treballador del Personal d'Administració i Serveis (PAS) i un professor de la UAB (l'Ermengol). El 18 de febrer la UAB es personava com a acusació particular en el sumari.

En el sumari no s'imputa cap fet concret en contra l'Ermengol Gassiot. Únicament s'especifica que pertany a la secció sindical de la CGT a la UAB i, reiteradament, s'indica que la CGT participa constantment en activisme polític i sindical al campus. De la revisió acurada del sumari se'n desprèn que la denúncia cerca perseguir i criminalitzar la lluita contra les retallades, la privatització i la vulneració de drets laborals que la CGT a la UAB ha protagonitzat els darrers anys, sovint amb repercussió mediàtica i una forta capacitat de mobilització.

La CGT vincula la denúncia penal del seu Secretari General a un atac a la seva Acció Sindical

El 5 de març es celebrava davant del rectorat de la UAB una multitudinària roda de premsa convocada per la CGT per explicar l'atac a la llibertat sindical per part del rectorat de la UAB.
A la roda de premsa, a la que van participar una professora de la UAB, Tomás Ibáñez, catedràtic d'universitat jubilat i ex-vicerrector de professorat de la UAB, Mireia Bazaga, advocada i secretària de jurídica de la CGT i Ermengol Gassiot, professor de la UAB i secretari general de la CGT de Catalunya, es van donar detalls de la imputació penal del professor Ermengol Gassiot en un procediment on la UAB s'ha personat com acusació particular. 150 persones, majoritàriament professors/es i estudiants, va participar-hi expressant el seu rebuig a la imputació penal.
Sònia Sánchez, que va presentar la roda de premsa, va exposar el cas Entre d'altres punts va ressaltar que la denúncia pressuposa punible l'activitat sindical de la CGT que, segons es fa constar en el sumari, s'insereix en un entramat amb d'altres organitzacions d'"ideologia revolucionària" que té per finalitat desestabilitzar la institució. És en el marc d'aquesta activitat política que s'indentifica a l'Ermengol Gassiot con una de les persones que la instiguen. També va explicar que la denúncia s'estableix sobre un seguit de fets succeïts entre maig de 2012 i maig de 2013, amb un inici en una candidatura a rector de la UAB i un final en una ocupació del rectorat. Actualment en el sumari hi ha 27 persones. Més informació sobre el sumari aquí.

Jordi Estévez, en qualitat de director del departament de prehistòria, va mostrar el ple suport a Ermengol Gassiot i va denunciar les actuacions judicials de la universitat, rebutjant també que siguin les vies punitives les que hagin de resoldre els debats i conflictes entorn els models d'universitat.
Ermengol Gassiot va voler remarcar que la denúncia, que afecta a moltes persones implicades en moviments universitaris, persegueix també la CGT per la resolució d'aquest sindicat en la defensa dels drets laborals dels treballadors/es universitàries, en contra les retallades i la mercantilització i en la denúncia de pràctiques de dubtosa legalitat d'alguns estaments. Va explicar que no és casualitat que en el sumari consultat l'esment reiterat a CGT i a altres organitzacions (CAF, SEPC i CUP) provingui directament de les principals autoritats universitàries.
Tomás Ibáñez va mostrar la seva més profunda preocupació per la deriva autoritària de les actuals administracions universitàries i, en concret, de la UAB, assenyalant que la denúncia actual, que persegueix unes pràctiques de lluita sindical i social, reprodueix esquemes propis del feixisme. En aquest sentit va constatar que la situació actual constitueix un precedent molt preocupant de retrocés en les llibertats públiques.

El rector de la UAB pretèn il·legalitzar l'oposició política a la UAB i acusa a la CGT de desestabilitzar el funcionament de la universitat

El rector de la UAB Ferran Sancho i el seu equip pretenen imputar el Secretari General de la CGT de Catalunya en un procès penal sense concretar de quina acció delictiva se l'acusa, i de pas criminalitzar la Secció Sindical de la CGT.
Hem tingut accés a la documentació del sumari relacionat amb l'obertura d'un procés judicial de caràcter penal, impulsat per la Fis-

calia de Sabadell, davant el Jutjat d'Instrucció nº 3 de Cerdanyola del Vallès, i ens hem adonat, amb absoluta sorpresa, del seu contingut. En aquest sumari s'involucra a la Secció Sindical de la Confederació General del Treball (CGT) de la Universitat Autònoma de Barcelona (UAB). La CGT en la UAB, com a col·lectiu, i en concret un dels nostres companys, Ermengol Gassiot Ballbé, precisament Secretari General de la CGT de Catalunya, és objecte d'imputació i de comentaris que pretenen ser acusatoris, i que busquen la seva condemna en el citat procediment judicial.

En l'expedient judicial obert a instàncies del Rector Ferran Sancho i el seu Equip, la UAB es presenta com a Acusació Particular contra diversos col·lectius universitaris, entre ells la CGT. No obstant això, encara que hi hagi una llista d'encausats, que inclou al nostre company, en la documentació a la qual hem accés, no es concreta l'acció delictiva específica de la qual se l´acusa. De fet, l'acusació utilitza com a arguments el fet de formar part dels col·lectius que han mantingut posicions crítiques i alternatives als objectius i les pràctiques de l'Equip del Rector Ferran Sancho.

En aquest procés es vincula a CGT, juntament amb altres col·lectius, sota la idea subjacent que van ser qui van estar donant suport a la candidatura a la qual es va enfrontar el Rector Ferran Sancho en les últimes eleccions en la UAB. Col·lectius de professorat, PAS i alumnat, que segons es desprèn de les declaracions del Rector i membres del seu equip, incloses a la documentació tramitada, ha intentat desestabilitzar el funcionament de la Universitat.

Els fets als quals es remet l'Equip de Govern de la UAB abastarien el període comprès entre els mesos de maig de 2012 i de maig de 2013. La presentació com a acusació de la UAB es justifica per les mobilitzacions estudiantils del curs 2012-2013. Les accions impulsades per col·lectius de l'alumnat de la UAB es van concretar en tancaments durant diverses setmanes en instal·lacions de la UAB, que van finalitzar pacíficament al maig de l'any 2013. Per cert, amb la intervenció com a mediador del professor Ermengol Gassiot Ballbé, segons també consta en el sumari.

No obstant això, en les diligències, es planteja denunciar fets que es remunten al mes de Maig de 2012, quan es desenvolupaven les eleccions al Rectorat. És a dir al moment en què la Candidatura denominada "Nova UAB", es va enfrontar en les votacions amb la candidatura de Ferran Sancho. Amb això es deixa clar que el que ha molestat, i es considera realment motiu per impulsar el procediment judicial, és l'existència d'una posició majoritària que qüestiona al propi Rector i el seu equip, i les polítiques que han vingut desenvolupant.

Precisament, els col·lectius als quals el Rector Ferran Sancho i el seu Equip es refereixen, que inclouen CGT i altres sectors crítics del professorat, de l'alumnat i del personal d'administració i serveis de la UAB, coincideixen amb els col·lectius que van donar suport a la Candidatura "Nova UAB", encapçalada pel Dr. Pere Solà. Aquesta candidatura va concórrer a les eleccions de l'any 2012, i va passar a la segona volta, cosa que va suposar una confrontació electoral directa amb Ferran Sancho i el seu Equip. Aquest va obtenir la designació com a Rector a partir del vot ponderat del estament del professorat numerari.

En les diligències associades al sumari, veiem com s'esmenta la CGT, al costat d'altres forces polítiques i sindicals (Sindicat d´Estudiants dels Països Catalans-SEPC, Coordinadora d'Assemblees de Facultat-CAF, Col·lectius Assemblearis d´Universitat-CAU, Candidatures d´Unitat Popular-CUP), que segons declaracions del Rector Ferran Sancho, del 17 de juliol de 2013, ratificades l'1 d'Agost de 2013, "estan totalment coordinats alhora de prendre decisions i la ideologia és el lligam entre tots ells". En aquest context, la declaració de la Vicerectora Silvia Carrasco Pons del 25 de juliol de 2013, assegurant haver identificat al professor Ermengol Gassiot Ballbé en el Rectorat de la UAB, serveix de base per incloure´l en la llista d'encausats.

Darrere de tot això, és evident la notòria preocupació del Rector Ferran Sancho per l'existència de plantejaments alternatius als que defensa, i podem deduir que l'objectiu últim és eliminar de tots els espais universitaris a l'oposició política real en la UAB.

CGT-UAB continuarà denunciant les activitats il·legals de l'equip de govern de la Universitat i continuarà en la lluita contra la precarització, la mercantilització, l'elitització i la misèria científica, educativa i intel·lectual a que ens està portant

L'atac al nostre company de la UAB, Delegat Sindical en el Comitè d'empresa de la Universitat i Secretari General de la Confederació de Catalunya, ha d'entendre's com a part de les estratègies que, des de diferents àmbits de les institucions de l'Estat, des de diversos Ministeris a Madrid, des de les Conselleries de la Generalitat o des d'altres organismes, en aquest cas el Govern de la UAB, s'està duent a terme en els últims temps. Tota crítica a les polítiques ultraliberals imperants des de moviments socials, sindicats i altres organitzacions, és convertida en un problema d'ordre públic i es busquen excuses per criminalitzar, encausar i, si escau, condemnar judicialment.

No deixa de resultar alarmant que Ermengol Gassiot Ballbé, en la seva funció de Delegat de CGT en el Comitè d'empresa de la UAB, hagi signat les denúncies presentades pel nostre sindicat davant la Inspecció de Treball, davant la constatació de pràctiques irregulars o il·legals per part de l'Equip de Ferran Sancho en la contractació de professorat. La coincidència ens sembla alarmant i podria entendre's que la seva imputació penal tingués la intenció d'anar en contra de l'activitat sindical esmentada.

El tarannà de les acusacions destinades a qüestionar l'oposició política en la UAB es posa de manifest igualment, en el fet que es vinculi a les diligències instruïdes, actes com la convocatòria de la Vaga General del 14 de Novembre de 2012, o el desenvolupament de la Vaga d'Universitats, convocada per CGT, conjuntament amb la Plataforma Unitària en Defensa de la Universitat Pública (PUDUP) del 28 de Febrer de 2013.

En definitiva, el procés obert contra CGT en la UAB, a través d'Ermengol Gassiot Ballbé, mostra clarament tot un seguit de components propis de polítiques totalitàries, que no toleren expressions crítiques o la possibilitat de que es posi en joc el poder a través de processos legals. En aquest cas, el Rector Ferran Sancho i el seu Equip podrien estar atemptant contra la llibertat sindical, i les consegüents denúncies a les pràctiques il·legals desenvolupades en relació a les polítiques de contractació de professorat, a les normatives de còmput de l'activitat laboral o a la foscor de la comptabilitat que s'ha vingut desenvolupant, però també podrien buscar eradicar tota posició crítica alternativa que pogués suposar un risc per a la continuïtat de les polítiques ultraliberals a la universitat, on l'actual Rector actua com a corretja de transmissió dels objectius del Govern de Madrid i del Govern de la Generalitat.

En conseqüència, denunciem que el Rector Ferran Sancho i el seu Equip tenen com a objectius:

1) CRIMINALITZAR LA CRITICA a la UAB, convertint en il·legals, o en potencials delinqüents als membres de col·lectius que defensen posicions alternatives.

2) ACABAR AMB LA LLUITA SINDICAL en la UAB, per evitar haver de fer front a denúncies de les pràctiques il·legals que han vingut desenvolupant i per eliminar el sindicalisme combatiu que ha defensat els sectors precaris del professorat o del PAS, o que ha lluitat contra les retallades i els acomiadaments.

3) IL·LEGALITZAR A l'OPOSICIO en la UAB, mitjançant pràctiques totalitàries, amb el recurs a la policia i als tribunals.

Acusacions de caràcter ideològic, presumpcions de delinqüència per mantenir postures dissidents o tractar de criminalitzar els qui sostenen la crítica, són les eines que el Rector Ferran Sancho i el seu Equip estan utilitzant, en actuar com a Acusació Particular contra la CGT a través d'un Delegat Sindical en el Comitè d'empresa, i Secretari General de la Confederació.

Així, davant els qüestionables objectius de l'acusació i davant el cúmul de despropòsits contingut en la documentació de les diligències incoades per tramitar l'Acusació Particular impulsada pel Rector Ferran Sancho i el seu Equip,

Davant d'això, des de la CGT

1) Exigim la immediata retirada de la UAB com a acusació particular en contra de CGT i dels col·lectius que van donar el seu suport a la candidatura "Nova UAB".

2) Reclamem la immediata rectificació per part del rector Ferran Sancho i el seu equip de les acusacions de caire penal contra el nostre company i el nostre sindicat. RECLAMEM LA IMMEDIATA RECTIFICACIÓ PER PART DEL RECTOR FERRÁN SANCHO I

3) Denunciem la pràctica totalitària i dictatorial en que ha entrat el rector Ferran Sancho i el seu equip, en contra de l'activitat sindical i de l'oposició política en el si de la UAB.

4) Fem públic que des de CGT s'estan valorant les vies legals pertinents per exigir responsabilitats davant la pràctica difamatòria en que s'està incorrent.

5) Deixem clar que CGT-UAB continuarà denunciant les activitats il·legals de l'equip de govern de la Universitat pels canals disponibles, com fins ara, i que continuarà en la lluita contra la precarització, la mercantilització, l'elitització i la misèria científica, educativa i intel·lectual a que ens està portant la UAB.

Qui menteix, el sumari del cas o l'equip de govern?

El passat 6 de març l'Equip de Govern de la UAB va fer públic un comunicat on acusava a la CGT de difondre informació que no era certa en relació la denúncia penal en contra d'un professor de la UAB i membre actiu de la nostra secció sindical.

Bàsicament el comunicat argumentava que l'Equip de Govern no ha denunciat cap professor ni treballador de la UAB en aquest sumari. En aquest sentit, volem recordar alguns dels significats del terme denunciar i acusar (extret del diccionari de l'IEC), tant en lèxic comú [LC] com polític i de dret [PO] [DR]:

Denunciar:
1 1 v. tr. [LC] [PO] Declarar, notificar. 2 tr. [LC] [DR] [AD] Fer conèixer (una circumstància anòmala, un possible delicte) a l'autoritat, especialment a la justícia.

Acusar:
1 v. tr. [LC] [DR] Assenyalar com a culpable. 3 v. tr. [DR] Exercir una acció penal (contra algú). 4 v. tr. [LC] [DR] Palesar, denunciar (alguna cosa), donar-ne indici.

Donat que no volem incórrer en alguna actuació punible, no podem fer públic el sumari del cas (Prèvies 328/2013, del jutjat d'instrucció núm. 3 de Cerdanyola del Vallès), fet que ens permetria contradir, per la via dels fets objectius, les afirmacions de l'Equip de Govern de la UAB. No obstant, si que volem exposar algunes de les dades de que disposem al respecte, tot indicant les pàgines del sumari:
1- El dia 17 de juliol de 2013 el Rector Ferran Sancho declara davant dels Mossos d'Esquadra que entre les persones que van ocupar el rectorat hi havien diferents plataformes i sindicats totalment coordinats entre ells i vinculats per la ideologia, esmentant la CGT entre d'altres (pàg. 259, 310, 311 i següents). El dia 10 de febrer de 2015 el Rector Ferran Sancho ratifica i amplia aquestes declaracions en el Jutjat d'Instrucció 3 de Cerdanyola.
2- El dia 17 de juliol de 2013 la Secretària General Judit Soler va declarar davant dels Mossos d'Esquadra que a l'ocupació del rectorat hi havia integrants de diverses organitzacions, entre ells de la CGT, i que aquestes organitzacions formaven un grup organitzat amb persones amb rol de lideratge (pàg. 260, 315 i següents).
3- El dia 25 de juliol de 2013 la Vicerectora Sílvia Carrasco incrimina en declaracions als Mossos d'Esquadra, el professor Ermengol Gassiot en l'ocupació del rectorat, a qui va atribuir un rol organitzatiu (pàg. 259, 318 i següents).
4- El 30 d'octubre de 2013 s'incoen accions penals en contra diverses persones, entre elles el professor Gassiot, com a resultat de la denúncia formulada per Silvia Carrasco (diligències d'investigació nº11/2013, pàgs. 487-494).
5- Amb registre d'entrada al Servei Comú Processal de Cerdanyola del Vallès del 19 de febrer de 2015, la UAB es persona com a acusació particular en el procediment per mitjà de la procuradora Teresa Prat Ventura. Una providència del jutge recull la personació de la UAB en data 24 de febrer de 2015 en el procediment 328/2013.
Si aquestes informacions són errònies, en especial els assenyalaments, acusacions i denúncies que membres de l'Equip de Govern han fet contra aquesta secció sindical i un dels seus membres, les mateixes persones poden fer públiques les seves declaracions tant a la policia com en seu judicial. Mentre, demanem que no es difonguin a la Comunitat Universitària comunicats tendenciosos adreçats a tergiversar la realitat.

La recuperació de la que parla Rajoy és pels rics, els banquers i les grans corporacions

SP Comitè Confederal CGT

"La recuperació de la qual parla Rajoy és certa. Els rics, els banquers i les grans corporacions, s'han posat les botes amb els milions d'euros robats de les arques públiques"
CGT denuncia la gran estafa que el govern del PP i la Troica estan portant a terme des de l'inici de la "gran crisi", a costa de la majoria social, a la qual se'ls deixa morir per no poder pagar un medicament, com en els casos de l'hepatitis C.
CGT denuncia que hi ha centenars de milers de persones, immigrants, a les quals se'ls nega l'assistència sanitària, morts produïdes per no tenir persones professionals formades i suficients en les Urgències, milers de persones desnonades de les seves cases, milions de treballadors i treballadores sense cap tipus de protecció, per estar desocupades en contra de la seva voluntat.
CGT denuncia també que es dediquin milers de milions per a les Forces de Seguretat, amb l'única fi que, per mitjà d'una llei liberticida com és "la Llei Mordassa", assegurin els negocis, criminalitzant a qui protesti per ser acomiadat/da o desnonat/da, violant el dret fonamental de tot ésser humà (dret a sostre) o, simplement protesti perquè no vol morir (hepatitis C, Urgències, etc.), havent-hi medicaments i coneixements suficients per a tenir una salut i una vida digna.
CGT denuncia la desvergonya de tots els governs de la troica que han possibilitat que en el 2014, els cinc grans bancs espanyols (Santander, BBVA, Caixabank, Sabadell i Popular) hagin augmentat els seus beneficis en aquest any en un 27,1%, el que en termes absoluts suposa 10.000 milions d'euros.
El sistema financer ha rebut de l'estat, és a dir, de tots nosaltres, de manera directa, prop de 100.000 milions i, de manera indirecta (avals, garanties, etc.), fins a 300.000 milions, des dels inicis de la seva gran "crisi-estafa". El Banc Santander, ell solet, ha obtingut en el 2014 la barbaritat de 5.816 milions d'euros de beneficis, el 39% més que en l'exercici anterior; el BBVA 2.618 milions, el 27,1% més que en el 2013; Caixabank 620 milions, un 23,2% més; el Popular 330,4 milions, un 31,4% més; el Sabadell 371,7 milions, un 50% més.
El mes de gener, en termes d'ocupació, atur i afiliacions a la seguretat social, torna a punxar el "gran globus mediàtic de la recuperació del PP i de la troica", es van destruir 200.000 llocs de treball a tot l'estat espanyol. Els contractes realitzats en el mes de gener van ascendir a 1,36 milions, dels quals solament el 8,8% van ser contractes indefinits (120.239), la resta, és a dir, 1.239.761, van ser temporals, de tot tipus però temporals, amb un increment dels contractes a temps parcial del 27%.

L'atur registrat en els Serveis Públics d'Ocupació va augmentar en 77.980 persones, situant l'atur registrat en 4.525.691 persones, a 31 de gener de 2015. La EPA dóna un milió més, és a dir fins als 5,5 milions de persones parades.
Són temps de recuperació de la "gran vida d'empresaris, banquers i oligarquia política", els quals cada vegada roben més i les lleis els atorguen major impunitat, alhora són els temps que, les persones treballadores, desocupades, dones, migrants, les persones més conscients, lluitadores, en definitiva, la majoria social, SEGUIREM EN MARXA per PA, TREBALL, SOSTRE I DIGNITAT, és a dir, en lluita per la LLIBERTAT. Per això tornem a Madrid el 21 de Març de 2015.

La Diputació reparteix milers d'euros en subvencions a partits, dietes i càrrecs de confiança

Fa un any es va trencar el pacte CiU-PP i va tornar la 'sociovergència' amb l'ascens de Fogué a una vicepresidència quarta sense atribucions

Marc Font
Il·lustració: Jordi Borràs

La Diputació de Barcelona, tot i tenir l'objectiu de donar suport a les localitats de la província, s'ha convertit en una via per finançar directament o indirectament els partits polítics, sobretot CiU, el PSC i el PP. L'any passat, els partits van repartir-se 620.000 euros en subvencions. La despesa en càrrecs de confiança ha passat dels 2,5 milions de 2010 als 3,4 milions de 2013. Els diputats sense dedicació exclusiva cobren 1.640 euros de dieta per cada ple. Els que tenen dedicació exclusiva, 14 dels quals són alcaldes, suposen una despesa de 2,5 milions. El sou del president, Salvador Esteve, de CiU, és de 115.723 euros, més que un conseller del Govern.

La Diputació de Barcelona, que amb un pressupost de 811 milions d'euros és la tercera institució pública que més diners mou del Principat, només per darrere de la Generalitat i de l'Ajuntament de Barcelona, viu una legislatura convulsa. Lluny de la placidesa habitual. Un vicepresident condemnat i dos coordinadors generals imputats per corrupció són el resum dels escàndols que viu la institució. L'ens provincial és un espai allunyat de la batalla política i té la missió de donar suport a les localitats de la província. De fet, la majoria del seu pressupost va a parar a la partida de personal i a pagar les despeses corrents per executar la seva funció pública. Però s'ha convertit des de fa anys en un refugi per finançar directament o indirectament els partits polítics. CiU, el PSC, el PP, ERC i ICV-EUiA van repartir-se —no equitativament, sinó en funció del seu pes polític— uns 620.000 euros en subvencions directes només el 2014. A més, els partits recol·loquen a la Diputació dirigents de partit que han perdut un càrrec institucional a canvi d'un sou públic. De fet, malgrat la promesa de reduir la despesa en càrrecs de confiança, aquesta ha passat dels 2,52 milions del 2010 als 3,4 milions del 2013. El paradigma de les retribucions generoses són les dietes de 1.640 euros per ple que reben els diputats sense dedicació exclusiva a la institució, malgrat que difícilment s'allarguen més d'una hora. A més a més, per assistir a una comissió se'n perceben 460 més. Tot i que aquestes xifres són públiques, la seva opacitat fa difícil esbrinar on van a parar exactament tots els seus recursos i amb quins criteris els distribueix.

L'última mala notícia de l'actual mandat a la Diputació va ser, just el passat 7 de gener, la dimissió de Ferran Civil (CiU) com a vicepresident primer. Civil, que també és alcalde de Cercs (Berguedà), es manté de moment com a diputat provincial, malgrat que el 19 de desembre va ser condemnat a un any de presó i vuit d'inhabilitació per un delicte urbanístic contra l'ordenació del territori, en autoritzar la construcció de tres naus industrials en un espai no urbanitzable d'interès natural. Civil va ser ascendit a vicepresident primer al febrer de 2013, arran de la trencadissa de l'acord entre CiU i el PP, malgrat que ja aleshores estava imputat.

També en el mandat actual, dues de les persones que han ocupat la coordinació general —de facto, el segon càrrec en importància de l'ens— han estat destituïdes per escàndols de corrupció. Són Josep Maria Matas, imputat per presumpta malversació de fons a l'Associació Catalana de Municipis (ACM), i Josep Tous, que el va rellevar i va ostentar el càrrec tot just 20 dies en ser detingut unes quantes hores i imputat pel cas ITV, que també ha posat fi a la carrera política d'Oriol Pujol. Finalment, l'exalcalde de Sabadell Manuel Bustos va abandonar al juliol passat el grup socialista de la Diputació després de deixar de ser regidor a la cocapital vallesana, com a conseqüència de la desena d'imputacions que arrossega arran de l'esclat del cas Mercuri, de presumpta corrupció urbanística. En aquesta legislatura també ha esclatat l'escàndol de les anomenades motxilles —els suposats sobresous que la institució va pagar a més de 50 càrrecs— i ha culminat l'enfonsament de Catalunya Banc, hereva de Caixa Catalunya, l'entitat financera fundada per l'Administració provincial.

Les diputacions provincials neixen de les Corts de Cadis de 1812, però no s'institueixen fins a una dècada més tard, tot i que la seva consolidació arrenca el 1836. Són considerades governs locals de segon grau al servei dels ajuntaments. La Diputació de Barcelona té 51 diputats, que són d'elecció indirecta. No els voten directament els ciutadans, sinó que s'escullen entre els alcaldes i regidors dels ajuntaments. Segons la seva pròpia definició, s'encarrega de "donar suport tècnic, econòmic i tecnològic als ajuntaments perquè puguin prestar serveis locals de qualitat de manera més homogènia a tot el territori", i "coordina serveis municipals i organitza serveis públics de caràcter supramunicipal". Actualment l'ens disposa d'una plantilla de més de 4.000 treballadors.

Un treballador amb més d'una dècada d'experiència a la Diputació defensa a CRÍTIC que "fa falta una institució que ocupi l'espai entre els ajuntaments i la Generalitat, perquè cal tenir una visió supramunicipal i aprofitar les economies d'escales. A més, és necessari fer una planifi-

Diputació de Barcelona. Càrrecs electes amb dedicació exclusiva

Diputat provincial	Partit	Càrrec diputació	Càrrec Ajuntament	Sou
Salvador Esteve	CiU	President	Alcalde de Martorell	8.265,98 €
Mireia Solsona (*)	CiU	Vicepresidenta primera	Alcaldessa de Matadepera	6.921,17 €
Ferran Civil (**)	CiU	Vicepresident primer	Alcalde de Cercs	6.921,17 €
Mercè Conesa	CiU	Vicepresidenta segona	Alcaldessa de Sant Cugat del Vallès	6.921,17 €
Joaquim Ferrer	CiU	Vicepresident tercer	Alcalde de Vilassar de Mar	6.921,17 €
Antoni Fogué	PSC	Vicepresident quart	Regidor a Santa Coloma de Gramenet	6.921,17 €
Carles Rossinyol	CiU	President delegat àrea d'Hisenda	Regidor a Sabadell	6.921,17 €
Ramon Castellano	CiU	Portaveu adjunt de CiU	Regidor a Gavà	6.921,17 €
Joan Carles García	CiU	President i portaveu del grup de CiU	Alcalde de Tordera	6.921,17 €
Josep Mayoral	PSC	President del grup del PSC	Alcalde de Granollers	6.921,17 €
Xavier García Albiol	PP	President del grup del PP	Alcalde de Badalona	6.921,17 €
Arnau Funes	ICV-EUiA	President del grup d'ICV-EUiA	Regidor a Cornellà	6.921,17 €
Pere Prat	ERC	President del grup d'ERC	Alcalde de Manlleu	6.921,17 €
Pilar Díaz	PSC	Portaveu del grup del PSC	Alcaldessa d'Esplugues	5.967,60 €
Alberto Villagrasa	PP	Portaveu del grup del PP	Regidor a Barcelona	5.967,60 €
Àlex Mañas	ICV-EUiA	Portaveu del grup d'ICV-EUiA	Regidor a Badalona	5.967,60 €
Joan Roca	CiU	Diputat delegat de Promoció Econòmica	Regidor a Vilassar de Mar	5.967,60 €
Jordi Subirana	CiU	Diputat delegat de Comerç	Regidor a Badalona	5.967,60 €
Josep Salom	CiU	Diputat delegat d'Esports	Alcalde de Tona	5.967,60 €
Marc Castells	CiU	Diputat delegat d'Infraestructures	Alcalde d'Igualada	5.967,60 €
Josep Llobet	PP	Diputat delegat per a les Relacions amb la Fundació Democracia y Gobierno Local	Regidor a Gavà	5.967,60 €
Josep Oliva	CiU	Diputat delegat de Benestar	Regidor a Navàs	5.967,60 €
Ramon Riera Bruch	CiU	Diputat delegat de Turisme	Alcalde de Torrelavit	5.967,60 €
Andreu Carreras	CiU	Diputat adjunt d'Espais Naturals	Alcalde de Lliçà de Vall	5.967,60 €
Mercè Rius	CiU	Diputada adjunta de Medi Ambient	Regidora a Badalona	5.967,60 €
Rafael Roig	PSC	Diputat adjunt a la vicepresidència quarta	Regidor a Sitges	5.967,60 €
Ignasi Giménez	PSC	Diputat adjunt a la vicepresidència quarta	Alcalde de Castellar del Vallès	5.967,60 €
Ramon Serra Millat	PSC	Portaveu adjunt del grup del PSC	Regidor a Navarcles	3.795,85 €
Ramon Riera Macià	PP	Portaveu adjunt del grup del PP	Regidor a Badalona	3.795,85 €
Santiago Óscar Cayuela	ICV-EUiA	Portaveu adjunt del grup d'ICV-EUiA	Regidor a Cerdanyola	3.795,85 €

Font: Elaboració pròpia a partir de les dades de la Diputació de Barcelona.

El sou és la quantitat bruta mensual percebuda en catorze pagues.

cació conjunta [entre els diferents ajuntaments] en qüestions com la mobilitat, els residus i l'habitatge". El problema, segons la mateixa font, és que la "Diputació fa poc aquest paper" i, a sobre, "el fa malament". El funcionari hi afegeix que l'organisme provincial "parteix d'un mal disseny institucional, que en dificulta un funcionament transparent i eficient", i subratlla que té un "problema d'indefinició, sense competències clarament atribuïdes". Un diputat actual a l'oposició al ple provincial matisa que la Diputació "donava i dóna certa qualitat a les polítiques municipals i, quan els ajuntaments tenen necessitats financeres, els ajuda a mantenir les inversions".

L'antic contrapoder socialista

Durant el pujolisme, la Diputació de Barcelona —com l'Ajuntament— va exercir de contrapoder socialista de la Generalitat convergent, però ja des de l'etapa del tripartit l'etapa de la confrontació política i ideològica entre les administracions està superada. A banda, l'ens provincial pot considerar-se una mena d'oasi, en què la batalla entre formacions és molt baixa, centrada teòricament en qüestions més aviat tècniques. De fet, les sessions plenàries —normalment, una el mes— difícilment s'allarguen més d'una hora. I, per exemple, el pressupost per al 2015 va aprovar-se en una sessió extraordinària celebrada al novembre amb el suport de CiU, del PSC i d'ERC, mentre que el PP i ICV-EUiA van abstenir-s'hi, però no van votar-hi en contra.

La poca pugna política també va quedar clara amb la formació del govern provincial, sorgit de les eleccions municipals del 2011. Després de més de tres dècades d'hegemonia del PSC, CiU va aconseguir-ne la presidència, en ser la formació amb més representants al ple provincial —amb 20 diputats, d'un total de 51— i pactar amb el PP, que en té sis. L'alcalde de Martorell, Salvador Esteve, va rellevar el socialista Antoni Fogué a la presidència, mentre que els populars Alberto Fernández Díaz i Josep Llobet van convertir-se en els vicepresidents primer i tercer. Ara bé, lluny de quedar allunyat del poder, el PSC va obtenir la vicepresidència cinquena de l'ens, que va recaure precisament en Fogué.

Al febrer del 2013, arran de la intensificació del procés sobiranista, es va trencar el pacte CiU-PP, fet que va permetre reforçar la sociovergència a la Diputació amb l'ascens de Fogué a una vicepresidència quarta sense unes atribucions gaire clares. Una altra demostració de l'entesa entre els dos principals grups de l'Administració va ser el fitxatge, al gener de 2012, del socialista Salvador Gausa com a coordinador en matèria de Benestar Social, Salut Pública i Consum. La cap de Gausa i responsable de la seva incorporació va ser Mercè Conesa, actual vicepresidenta segona de la Diputació i alcaldessa convergent de Sant Cugat del Vallès, municipi en el qual precisament Gausa va ser el cap de l'oposició del 2007 al 2011.

Diverses de les veus consultades per aquesta investigació critiquen les aportacions que l'ens fa a partits polítics i les seves fundacions, així com a algunes entitats i associacions privades. Només el 2014, els cinc partits amb representació al ple han rebut en total 620.000 euros.

En canvi, les fundacions dels partits polítics —un total de set— se n'han repartit prop de 145.000, segons les dades facilitades per la Diputació.

Sous elevats i "dedicacions exclusives"

Quan Esteve va accedir a la presidència, va fixar en 47 el topall de càrrecs de confiança que podia contractar la institució, tres menys que l'establert en la legislatura l'anterior. Però, a l'hora de la veritat, la suposada voluntat de reduir l'estructura directiva de l'Administració provincial ha quedat en no res i al desembre de 2011, és a dir, cinc mesos després que Esteve assumís el càrrec, es va modificar a l'alça el límit, que va ascendir a 65. D'aquesta manera, la despesa en càrrecs de confiança ha passat dels 2,52 milions del 2010 als 3,4 del 2013, segons va publicar el diari El Mundo. El govern de CiU i del PP va reduir de 13 a 5 les àrees de govern; però, en canvi, va ampliar el segon nivell de govern, amb la creació de nous càrrecs com els coordinadors d'àmbit i els coordinadors de matèria.

En total, hi ha més de 150 càrrecs directius, en què, a banda dels 51 polítics electes —que ocupen la presidència, les quatre vicepresidències, les presidències delegades d'àrea o la presidència dels grups polítics—, hi ha el coordinador general, el gerent, la cap del gabinet de premsa i comunicació i els coordinadors d'àrea, a banda dels esmentats coordinadors per matèria i per àmbit. El personal directiu es mou entre els 70.144 euros bruts anuals que cobren els coordinadors per àmbit i els 108.904 euros que perceben tant el coordinador general com el gerent, els sous més elevats, amb l'única excepció dels 115.723 euros que rep el president, Salvador Esteve. Per comparar, el president espanyol, Mariano Rajoy, té un sou de 78.185 euros; Artur Mas arriba als 136.000 i els consellers del seu Govern superen els 100.000, mentre que la majoria d'alts càrrecs de la Generalitat —secretaris generals i directors generals— es mouen entre els 76.000 i els 80.000.

Les elevades retribucions que ofereix la Diputació expliquen per què una part important dels polítics del ple han declarat tenir-hi dedicació exclusiva, malgrat que molts d'ells són alcaldes dels seus municipis. En concret, actualment 30 dels 51 diputats provincials declaren tenir-hi dedicació exclusiva, 14 dels quals són alcaldes. La llei estableix que els càrrecs públics no poden tenir més d'un sou, malgrat que tinguin diferents càrrecs, de manera que opten per quedar-se amb el sou més elevat i, a sobre, poden vendre que aconsegueixen un estalvi per a les arques municipals. Però realment, de dedicació en exclusiva, res de res en la majoria dels casos, com va demostrar El País en un reportatge.

Casos paradigmàtics són els de Mireia Solsona, alcaldessa Matadepera, de 8.600 habitants, que amb el seu ascens a vicepresidenta primera, en substitució de Ferran Civil, passarà a embutxacar-se 6.921 euros bruts mensuals —en 14 pagues—; la mateixa retribució que tenen Joaquim Ferrer, alcalde de Vilassar de Mar —20.000 habitants—, i Pere Prat, primer edil de Manlleu —20.500. Un cas a part era el de Ferran Civil. L'alcalde de Cercs no solament cobrava gairebé 7.000 euros mensuals com a vicepresident, sinó que, a sobre, rebia més de 8.000 euros de l'Ajuntament, un fet revelat per Regió 7 que podria vulnerar la llei i que investiga l'Oficina Antifrau. En total, les "dedicacions exclusives" suposen una despesa anual de més de 2,5 milions d'euros per a la Diputació.

Els 21 diputats provincials restants no tenen dedicació exclusiva, però això no vol dir que no els surti a compte la seva presència al ple. Segons publica la mateixa Administració a la web corporativa, les dietes per assistència al ple —n'hi ha almenys un el mes— s'eleven a 1.640 euros, mentre que per anar a una comissió se'n perceben 460. La majoria de plens no s'allarguen més d'una hora.

Desenes de càrrecs 'col·locats'

"La Diputació és una Administració que va molt bé per col·locar càrrecs de partit amb els quals no se sap què fer. Es feia amb el PSC i es manté amb CiU. En això no hi ha hagut cap canvi". La frase, que un representant sindical ha fet a CRÍTIC, no és un tòpic. Només cal repassar els nomenaments dels càrrecs de confiança i dels assessors dels grups polítics i comprovar d'on provenen per adonar-se que és certa. Són 46 càrrecs de confiança per a 51 diputats. L'ens provincial és un autèntic calaix de sastre on les formacions situen excàrrecs públics i dirigents propis, que reben a canvi un sou públic. D'exemples, n'hi ha desenes i en trobem als cinc grups amb representació al ple provincial. Tot i això, alguns partits polítics defensen que aquests assessors fan la seva feina a la Diputació i que, a més, una part del sou no la cobra directament la persona, sinó que aquests dirigents ho donen posteriorment al seu partit.

Entre els tècnics que assessoren el grup del PSC sorprèn la presència de Víctor Orrit, delegat de la Generalitat a l'Alt Pirineu i l'Aran del 2004 al 2011 i actual alcalde de Tremp (Pallars Jussà). Quan, el 2011, va ser nomenat assessor de la Diputació de Barcelona —una demarcació on mai abans no havia exercit responsabilitats polítiques—, va renunciar a la dedicació exclusiva que tenia a l'alcaldia de Tremp. A canvi, cobra 3.500 euros bruts mensuals —en 14 pagues— com a tècnic de l'ens provincial, el mateix sou que la majoria d'assessors que citem. També al PSC

Dotació econòmica de la Diputació a les fundacions dels partits (2014)

Rafael Campalans (PSC)	45.926 €
CatDem (CDC)	32.052 €
Institut d'Estudis Humanístics Miquel Coll i Alentorn (UDC)	11.500 €
FAES (PP)	24.069 €
Nous Horitzons (ICV)	13.755 €
Fundació l'Alternativa (EuiA)	3.438 €
Fundació Irla (ERC)	12.912 €
TOTAL	**143.652 €**

Font: Elaboració pròpia a partir de dades de la Diputació de Barcelona.

Dotació econòmica de la Diputació als grups polítics (2014)

CiU	202.671 €
PSC	194.671 €
PP	90.666 €
ICV-EUiA	74.665 €
ERC	58.654 €
TOTAL	**621.327 €**

Font: Elaboració pròpia a partir de dades de la Diputació de Barcelona.

Diputació de Barcelona. Càrrecs de confiança i assessors

Càrrec	Partit	Funció	Altres càrrecs institucionals o al partit	Sou anual
Víctor Orrit	PSC	Assessor del grup del PSC	Alcalde de Tremp i exdelegat de la Generalita a l'Alt Pirineu	49.078,72 €
Joan Roma	PSC	Assessor del grup del PSC	Alcade de Borredà i exdiputat al Parlament	49.078,72 €
Teo Romero	PSC	Assessor del grup del PSC	Alcalde de Santa Margardia de Montbui	49.078,72 €
Laia Cunill	PSC	Assessora del grup del PSC	Exsecretària de Daniel Fernández	49.078,72 €
Lluís Salvador	ERC	Assessor del grup d'ERC (fins el desembre de 2012)	Delegat de la Generalitat a les Terres de l'Ebre durant el tripartit	49.078,72 €
Noemí Ayguasenosa	ICV-EUiA	Assessora del grup d'ICV-EUiA	Secretària de Coordinació Interna d'ICV	49.078,72 €
Marc Rius	ICV-EUiA	Assessor del grup d'ICV-EUiA	Exdirector general de Participació Ciutadana de la Generalitat	49.078,72 €
David Cid	ICV-EUiA	Assessor del grup d'ICV-EUiA	Coordinador d'ICV Barcelona i secretari de Moviments Socials d'ICV	49.078,72 €
Josep Sicart	CiU	Assessor tècnic d'atenció a les persones (des de l'abril de 2014)	Diputat al Parlament (2010-2012)	49.078,72 €
Josep Maria Llop	CiU	Assessorament especial (des de l'11 de gener de 2013)	Alcalde de la Palma de Cervelló (1999-2001 i 2003-2007) i diputat al Parlament (2010-2012)	65.000,00 €
Marta Alós	CiU	Coordinadora en matèria de cultura (des de febrer de 2013)	Diputada al Parlament (2008-2012)	75.000,00 €
Laura Costa	CiU	Assessora del grup de CiU	Regidora a Sant Celoni i secretària de Política Municipal de CDC	49.078,72 €
Guillem Aresté	CiU	Assessor del grup de CiU	President d'UDC al Maresme	49.078,72 €
Olga Olivé	CiU	Assessora del grup de CiU	Vicepresidenta del Consell Comarcal del Vallès Occidental i copresidenta de la federació de CiU a la mateixa comarca	49.078,72 €
Kevin Requena	CiU	Assessora del grup de CiU	Secretari d'Acció Política i Programes de la Unió de Joves. Suplent a les llistes de CiU per Lleida a les generals de 2011	49.078,72 €
Joan Ramon Casals	CiU	Assessor del grup de CiU (fins el juny de 2014)	Alcalde de Molins de Rei des d'abril de 2013. Secretari Executiu de Territori i Política Municipal de CDC	49.078,72 €
Maria Cruz Hernández	CiU	Assessora del grup de CiU	Regidora a Sant Adrià del Besòs, exdiputada provincial	49.078,72 €
Mònica Fulquet	CiU	Cap del servei de premsa	Responsable de comunicació de l'Ajuntament de Martorell (2007-2011)	70.144,00 €
Enric Sánchez Pérez	CiU	Assessor d'assistència a la presidència (des de desembre de 2013)	Cap de gabinet de l'alcaldia de Salvador Esteve	45.050,24 €
Andrea Levy	PP	Assessora del grup del PP (des de l'1 de juliol de 2013)	Vicesecretària d'Estudis del PP de Catalunya	49.078,72 €

Font: Elaboració pròpia a partir de les dades de la Diputació de Barcelona.

hi ha Teo Romero, alcalde de Santa Margarida de Montbui (Anoia), i que, segons una investigació de l'Oficina Antifrau, va aprofitar fons públics del Fons Català de Cooperació al Desenvolupament per fer turisme i pagar-se despeses privades. Un cas similar al de Víctor Orrit va ser el de Lluís Salvador. L'actual secretari general adjunt d'ERC va ser el delegat del Govern autonòmic a les Terres de l'Ebre durant el Govern tripartit. El 2010, amb el canvi de Govern, va quedar-se sense càrrec i un any després va ser recol·locat com a assessor del grup dels republicans a la Diputació de Barcelona. Al desembre de 2012, però, va deixar l'ens provincial. La raó? Havia estat escollit diputat al Parlament de Catalunya en les eleccions d'aquell any. Entre els assessors del grup del PP hi ha la vicesecretària d'Estudis del PP de Catalunya Andrea Levy des de l'1 de juliol de 2013. Levy, que percep oficialment també 3.500 euros mensuals, és tertuliana habitual en diferents mitjans de comunicació.

Però és a CiU on trobem més exemples. Hi ha exdiputats al Parlament (Josep Sicart, Josep Maria Llop i Marta Alòs) i dirigents de partit. Un cas particular és el de Joan Ramon Casals. Va ser nomenat assessor del grup de CiU a la Diputació al juliol de 2011, amb un sou de 49.000 euros. Aleshores era regidor a l'oposició de Molins de Rei. A l'abril de 2013 va aconseguir l'alcaldia i al juny de 2014 va cessar com a assessor de l'ens provincial. Casals és un dels càrrecs que han presumit de no cobrar "ni un euro" del seu consistori, però la realitat és que segueix cobrant 49.000 euros, ara com a secretari executiu de Territori i Política Municipal de CDC. També el president, Salvador Esteve, s'ha envoltat de persones de la seva confiança, com la cap del gabinet de premsa i comunicació de la Diputació, Mònica Fulquet, que va tenir el mateix càrrec a l'Ajuntament de Martorell del 2007 al 2011; i Enric Sánchez Pérez, que era el cap de gabinet a l'alcaldia d'Esteve.

En aquesta categoria també entraria el nomenament de Josep Maria Matas com a coordinador general de la Diputació, a canvi d'un sou de 108.000 euros. En el moment d'accedir al càrrec, Matas era president de CDC a Osona i havia estat coordinador general de l'Associació Catalana de Municipis (ACM), quan l'organisme era presidit per Esteve. L'escàndol que va suposar que es descobrís que Matas havia facturat amb la seva empresa 900.000 euros a l'ACM va comportar que Esteve prescindís d'ell el 24 de febrer de 2012. El seu substitut, Josep Tous, només va durar tres setmanes al càrrec, a causa de la seva imputació en el cas ITV. I ara el coordinador general de l'ens provincial és Francesc Xavier Forcadell, considerat una persona propera a Matas.

La vicepresidència quarta, el refugi socialista

Una qüestió significativa, que ajuda a entendre la poca o nul·la batalla política existent a la Diputació, és la vicepresidència quarta. En mans del socialista Antoni Fogué, precisament l'anterior president de l'ens provincial, és l'única que té diputats adjunts, malgrat no tenir una àrea de govern assignada ni unes competències clares. Els diputats adjunts a la vicepresidència quarta són també dirigents socialistes. Es tracta de Rafael Roig, regidor a Sitges, i Ignasi Giménez, alcalde de Castellar del Vallès. Mentre que Fogué s'embutxaca gairebé 7.000 euros mensuals, els seus adjunts pràcticament arriben als 6.000. La vicepresidència quarta també és el refugi d'altres dirigents socialistes, alguns dels quals van aconseguir una plaça de funcionari a l'ens provincial després d'entrar-hi com a càrrecs de confiança. Així, per exemple, la coordinadora de la vicepresidència és Teresa Llorens, consellera nacional del PSC i regidora del partit a Vilanova i la Geltrú del 1991 al 2003. De l'àrea de la comunicació, se n'ocupa Iolanda Pàmies, que també és la secretària d'Organització de la sectorial d'Immigració i Integració del partit a Barcelona. Com a tècnics assessors de la vicepresidència quarta hi figuren Olivié Bayón, exregidor a Cerdanyola Vallès, i que va ocupar diversos càrrecs a la Generalitat durant el tripartit; i Manuel Brinquis, secretari d'Organització de la federació del PSC a l'Hospitalet de Llobregat.

Repartiment desigual entre municipis

"La Diputació s'ha transformat en una maquinària al servei dels alcaldes, més que no pas dels partits. L'alcalde que és diputat provincial o està a l'equip de govern és un element diferenciador, perquè li arriba abans la informació i aconsegueix emportar-se més recursos", afirma a CRÍTIC un diputat provincial a l'oposició. Per comprovar-ho, CRÍTIC ha repassat les subvencions de més de 3.000 euros que ha concedit la institució supramunicipal en aquesta legislatura (tot i que hi ha altres transferències econòmiques als municipis) i, per exemple, destaca que Badalona n'ha rebut per valor d'11,6 milions, mentre que l'Hospitalet es queda en 7,9 milions, malgrat que la segona ciutat té 36.000 habitants més que la primera. La diferència és que l'alcalde de Badalona, Xavier García Albiol, és el president del grup del PP a l'ens provincial.

Tot i tenir 8.000 habitants menys que Terrassa, Sabadell ha rebut força més diners en subvencions —gairebé 11,2 milions contra 6,9. En aquest cas, el sabadellenc Carles Rossinyol, que és regidor de CiU al municipi, és el president delegat de l'àrea d'Hisenda de la Diputació. Sant Cugat del Vallès s'ha beneficiat de més de 6 milions en subvencions en la legislatura actual, al voltant del doble del que ha anat a parar a municipis d'una mida similar, com Cornellà o Sant Boi. La vicepresidenta segona de l'ens provincial és Mercè Conesa, també alcaldessa de la ciutat vallesana. Martorell, el municipi de Salvador Esteve, destaca sobretot pel fet que la nova biblioteca municipal, pressupostada en 4,85 milions d'euros, serà pagada majoritàriament per la Diputació. I, tot plegat, sense llum ni taquígrafs.

I és que, per exemple, per cercar les subvencions o els convenis amb organismes, institucions o entitats, cal repassar, un a un, els plens provincials o les juntes de govern, sense que hi hagi un cercador que faciliti la feina de fiscalitzador i demostri transparència.

** Reportatge de Marc Font publicat a Crític.cat, periodisme d'investigació.*

Notícies sindicals

Un acord d'última hora evita la vaga dels treballadors de remolc portuari del 16 de febrer

Els treballadors de remolc portuari dels ports d'Algesires, Alacant, Bilbao, Barcelona, Cadis, Cartagena, Huelva, Las Palmas, Tenerife i València, pels que transcorre més del 70 % del tràfic portuari de l'estat espanyol, havien acordat participar a la jornada de vaga del remolc portuari convocada pel 16 de febrer per CGT, OTEP, SAME, SITRAM, USO, ELA i LAB, representant un col·lectiu d'uns 950 treballadors. Però la nit anterior a la jornada de vaga, a última hora, un acord valorat com a satisfactori aconseguit amb la patronal del sector va motivar la desconvocatòria de la vaga.

Els objectius de la convocatòria de Vaga eren:

1. Excloure al sector del remolc portuari de la "proposta de Reglament del Parlament Europeu i del Consell pel qual es crea un marc sobre l'accés al mercat dels servei portuaris". Aquest reglament incrementa la precarització donada la permisibilitat a l'entrada de pavellons de conveniència. Això suposaria la possibilitat que treballin vaixells de segon registre amb tripulacions en condicions de precarietat, penositat i baixos salaris, per no disposar de tractats en matèria de protecció laboral.

2. Fer respectar la legislació nacional vigent, concretament la llei de "Jornades Especials" per a la gent de mar i les lleis relatives a la prevenció dels riscos laborals i la seguretat en totes les seves dimensions (tripulacions, remolcadors, bucs, instal·lacions portuàries i medi ambient). Un augment de la precarietat representaria un augment directe de la inseguretat. Hi ha ports de primer ordre en aquest país on es pretén implantar jornades que sobrepassen les 3.000 hores anuals de treball, el que sens dubte seria insegur, hi ha ports que els treballadors ja no són capaços de defensar-se i on les jornades són escandalosament abusives i es troben totalment fora de llei, hi ha ports on ni tan sols existeix un conveni col·lectiu que reguli adequadament les relacions laborals.

3. Promoure la bona fe negociadora, el compliment i respecte dels convenis col·lectius que afectin al remolc i al tràfic interior. Últimament, emparats en l'excusa de la crisi, i amb el suport de les últimes reformes laborals, alguns armadors no dubten a promoure "despenjar-se" d'uns convenis col·lectius que quan es compleixen per les parts, són els garants de la bona qualitat del servei, del bon clima de treball, de la pau social, i en definitiva, de la seguretat. Així s'ha constatat durant molts anys en la majoria dels principals ports. Aquesta actitud de inaplicar els pactes per part de les patronals és totalment injustificada, atès que en cap moment, en els principals ports, aquestes han deixat d'obtenir grans beneficis.

Davant tota aquesta problemàtica, el col·lectiu de treballadors del remolc ve reunint-se des de fa algun temps, i finalment havia conclòs que la situació no dóna més de si. De no prendre mesures, la degradació seria imparable, pel que no es pot demorar més l'actuar nosaltres mateixos en legítima defensa del nostre futur laboral i de la nostra dignitat.

La Plataforma no descarta pròximes aturades si no es percep un canvi d'actitud de les Administracions i de les Patronals del sector, involucrades d'alguna manera en tota aquesta problemàtica.

Sector Mar i Ports de la CGT

La vaga d'AENA de l'11 de febrer era contra la privatització, no?... altra vegada ens tornen a enredar!

CGT va acordar donar suport a les mobilitzacions convocades per diversos sindicats contra la privatització d'AENA del 6 i 11 de febrer, fins a la seva retirada o nacionalització, amb el control dels Treballadors. CGT va acordar participar a les concentracions del 6 de febrer en tots els Centres d'Aena contra la Privatització, així a anar tots el dia 11 de Febrer, a la Borsa de Madrid a protestar pel robatori i frau que suposa la Privatització d'Aena.

Però finalment, les cúpules sindicals que porten manejant sense restriccions les relacions laborals en el Grup Aena des de la seva creació han avalat en un altre Acord de Desconvocatòria de Vaga la segregació d'ambdues entitats i la privatització d'Aena; és a dir, la dissolució del que es va crear fa gairebé 25 anys.

Ni tan sols es van prendre la molèstia, aquesta vegada, de vendre'ns unes garanties de paper que, a hores d'ara, ningú es creu. I ni tan sols hem tingut oportunitat de realitzar l'aturada del dia 11 de febrer per a no enterbolir la sortida a Borsa d'Aena.

Malgrat tot, CGT-Aena seguirà cridant a tota la plantilla per a secundar activament quantes mobilitzacions es programin contra el robatori i el frau que significa la privatització d'Aena, que és des de fa molts anys un objectiu de la casta política d'aquest país, amb la qual combrega l'alta Direcció d'aquesta empresa, independentment del color polític que governi. Les mesures prèvies, condició sense la qual no hauria estat possible treure Aena a borsa, han estat les següents: un ERO pactat que ha estat una frau després de saber que hem tingut beneficis de 1800 milions d'euros, precarització de les contractacions temporals i acomiadament de temporals, externalització dels pàrquings, incompliment de la consolidació i més congelació salarial encaminades a facilitar la privatització. Com colofó de totes aquestes mesures s'acordava oferir-nos als treballadors/es accions d'Aena en condicions avantatjoses.

Des de CGT entenem que frenar les mobilitzacions és anar contra les nostres pròpies condicions de treball i és per això, que en coherència amb les nostres accions, vam insistir en la crida a la mobilització i seguirem convidant a la participació activa de la majoria dels treballadors i treballadores d'Aena i Enaire en les accions que es realitzin, contra la privatització i en defensa de les condicions de treball.

El govern actual està absolutament deslegitimat, va en solitari amb la privatització, política i socialment. Per aquesta raó és imprescindible mantenir la lluita, sense oblidar el passat i construint el futur, apostant per la unitat sindical sincera i combativa, que com treballadors decidim, i implicant a la ciutadania en la lluita contra la privatització i si cal per la re-nacionalització dels aeroports..

Per la seva part, les cúpules sindicals estan sense credibilitat, sense raons, sense arguments. Han mentit als comitès de centre, davant qui es van comprometre a liderar i coordinar les accions a nivell estatal perquè aquestes tinguessin una major repercussió. Han mentit als treballadors temporals, agreujant amb l'acord, en molts casos, la seva situació. I ens han enganyat a tots els treballadors, afirmant que aquestes mobilitzacions eren contra la privatització d'Aena, defraudant la nostra legítima confiança.

Igual que el 2011, han frenat les mobilitzacions d'altres grups, col·lectius i comitès de centre contra la privatització. La convocatòria de vaga no va ser iniciativa de qui la van convocar; al contrari, es van veure en l'obligació de fer-lo davant la pressió de qui sí estaven disposats a fer-la i de tots els comitès que van aprovar resolucions a favor.

L'Acord que han signat és una burla que no conté una sola referència a la segregació i a la privatització. Però tampoc aporta res als treballadors. Hem amenaçat amb una vaga perquè CCOO pugui signar un acord de prolongació de conveni que no va voler signar al juliol passat. No hi ha consolidació el 2015 ni cap garantia que n'hi hagi el 2016. No s'ha augmentat la borsa d'hores per a contractes temporals, avalant l'invent que el Ministeri ha tret aquest any per a Aena. S'ha convocat una vaga per a crear borses externes en lloc de lluitar per millorar les condicions d'absoluta precarietat que els nostres companys temporals han de menjar-se amb un minso contracte de 3 dies darrere d'un altre.

Però recordem:

19 centres de la xarxa ja no tenen el mateix conveni que la resta, rebaixat per un altre acord amb les cúpules de sempre.

Venim de sofrir un ERO pactat que no només va causar 1300 baixes a la plantilla, sinó que va provocar múltiples mobilitats geogràfiques forçoses i modificacions substancials amb les quals hagueren de bregar els centres.

Hi ha 13 torres de control privatitzades, diverses d'elles en aquest període; i és privat el servei AFIS i, en la majoria dels casos, el SDP (Servei de Direcció en Plataforma).

Estem segregats, i l'acord no ofereix cap garantia de que els treballadors de Enaire hàgin de prestar servei a unes instal·lacions d'Aena privades.

No hi ha cap garantia d'ocupació, ni la va haver amb el paper mullat anterior. No hi ha reposició de baixes vegetatives i s'han realitzat dos ERO opacs: l'acord per a la rescissió dels contractes d'interinatges impropis, que mai ha sortit a la llum, i l'externalització dels aparcaments, la conseqüència dels quals va ser l'acomiadament de molts companys temporals.

No s'ha recuperat en propi cap servei externalitzat (excepte petites excepcions); al contrari, s'han perdut en propi nous continguts, al temps d'augmentar les càrregues de treball fins a límits que posen en risc la seguretat operacional.

La legislació vigent, RDL 8 de 2014 de 4 de juliol, permet la ruptura de la xarxa, el tancament d'aeroports "no rendibles" i la venda segregada d'instal·lacions.

Qui s'atribueix el dret de negociar per tots els treballadors hauria igualment de carregar amb la responsabilitat de defensar el sentir majoritari de qui formem la plantilla i els comitès de centre, la ferma oposició a la privatització i la mobilització sindical de la defensa dels nostres drets fins a arribar a aquests objectius.

CGT considera il·legítima la desconvocatòria de vaga en tant no va ser aprovada, en referèndum convocat pels comitès de centre, per la majoria dels treballadors. Instem a tots els treballadors, col·lectius, organitzacions i comitès de centre a mantenir les mobilitzacions contra aquest frau social en tant Aena no reverteixi a mans públiques; en defensa d'unes condicions dignes de treball; del manteniment de les plantilles; i de la denúncia de la política d'espoli del públic, perquè entenem que és l'únic camí perquè el nou Consell entengui que els treballadors d'Aena ni estem

resignats ni anem a mantenir-nos amb les mans en l'esquena.
Creiem imprescindible el camí de la coordinació entre tots aquells que proposem continuar la mobilització; donem passos en aquesta direcció i estem oberts a tota iniciativa en aquest sentit. És evident, que el resultat per als treballadors, dels acords presos entre Aena i l'actual representació sindical a nivell estatal, és contrària als interessos dels treballadors i traeix la confiança que els va atorgar per a representar-nos. Les coses estan canviant fora. Ja és hora que canviïn també dintre d'Aena.

Secció Sindical Estatal CGT Aena

Expedient de Regulació d'Ocupació a EMMSA de Constantí

La direcció de l'empresa EMMSA, empresa de serveis d'enginyeria, muntatge i manteniment de plantes industrials, donava a conèixer a mitjans de febrer als representants dels treballadors la seva intenció de dur a terme un procediment d'acomiadament col·lectiu que suposarà l'extinció de tots els llocs de treball, un ERO que afecta 91 treballadors de la planta de Constantí (Tarragonès), entre personal tècnic i de taller.
La delegació de EMMSA a Tarragona, una de les principals empreses de serveis auxiliars del sector químic amb delegació al Camp de Tarragona, es troba situada a la carretera de Constantí a Reus i compta en aquest centre amb 91 treballadors, d'un total de 300 a nivell de tot l'estat.
El comitè d'empresa del centre de Tarragona està format per 9 delegats de personal: 6 delegats de CGT, 2 delegats d'UGT i 1 delegat de CCOO. L'empresa, que té la seva seu central a Barcelona, delegacions a Constantí, Madrid, Huelva, Cartagena, València i Pamplona, i sis a l'exterior (Portugal, Alemanya, Algèria, Marroc, Brasil i l'Índia) va començar la seva activitat el 1954 i gairebé des dels seus inicis és present a Tarragona.
L'empresa deu 4 nòmines als treballadors, les de desembre i gener i les pagues extres del 2014. A més, l'activitat en la delegació era pràcticament nul·la feia setmanes després que la companyia hagués renunciat a contractes per falta de liquiditat per abonar per avançat els equips i materials dels projectes dels seus clients. Els problemes econòmics haurien començat fa un parell d'anys i estarien relacionats tant amb la crisi com amb la falta d'un redimensionament a temps de la seva estructura i deute.
La plantilla, en paral·lel a la negociació de l'ERO per part del comitè, ja ha iniciat accions de protesta i ens temem que l'empresa es declari en situació de fallida i sense capacitat per assumir els compromisos de pagament pendents i els treballadors hagin d'esperar al Fons de Garantia Salarial (Fogasa), l'entitat que respon a les indemnitzacions dels treballadors per acomiadament en cas que una empresa no pugui fer front als seus deutes i que, segons un recent informe del Tribunal de Comptes, a Tarragona triga 253,8 dies de mitjana en pagar.

CGT Tarragona

CGT denuncia a Inspecció de Treball a la UAB per presumptes irregularitats en la contractació de professorat amb "Tenure Track"

Ateses les irregularitats detectades en certes convocatòries de places de professorat, i donada l'absència de cap resposta per part del Vicerector de Professorat i Programació Acadèmica quan se les vam fer avinents fa mesos, la Secció Sindical de la CGT a la UAB hem presentat una denúncia a Inspecció de Treball davant el fet que el Departament d'Empresa de la Universitat Autònoma de Barcelona promou un tipus de places per a l'equip docent i investigador que contravenen la seva normativa en matèria de contractació.
Segons es desprèn de les bases de convocatòria, la Universitat estaria oferint les places anomenades "Tenure Track", que donarien lloc a contractes de tres anys amb reducció de docència amb possibilitats d'estendre per cinc anys més. Un model de contractació que tindria per objectiu amortitzar les places i no renovar els contractes del PDI laboral, tot ignorant els procediments establerts en la legislació vigent per a la contractació de les universitats públiques catalanes i els articles 13 i 14 del conveni col·lectiu (DOGC 14/02/2007).
A l'inici del curs acadèmic, des de CGT vam tenir coneixement que des del Departament d'Empresa de la UAB s'enviaven correus electrònics a alguns dels seus membres anunciant-les la celebració de seminaris de "mercat de treball" on, pel que sembla, els aspirants admesos a la convocatòria havien de fer una presentació en forma de seminari.
El desembre passat, una vegada va constatar que el procediment d'"entrevistes de treball" no constava en cap de les bases de contractació, el sindicat vam instar als òrgans rectors de la institució a informar del motiu d'aquest model contractual. No podíem córrer el perill que, sota l'aplicació d'una nova normativa complexa i opaca, que no ha estat acordada amb els representants dels treballadors i que des de molts departaments es pateix com una imposició, s'apliqui una nova retallada al professorat universitari. Retallada que, com ja ve sent habitual, afecta especialment a la renovació generacional del professorat.
En no rebre cap comunicació, la CGT ha portat a Inspecció de Treball la denúncia per la manera irregular i perniciosa com la UAB utilitza les "Tenure Track" per ampliar de manera irregular el seu equip docent sota condicions que perjudiquen la qualitat del servei públic.

Secció sindical CGT UAB

La Generalitat obre la porta als papers sense necessitat de contracte

En una reunió mantinguda el 25 de febrer de 2015 entre representants territorials de la Campanya 'Papers sense Contracte' i el director general per a la Immigració de la Generalitat, Xavier Bosch, l'administració catalana es va comprometre a facilitar la tramitació del permís de residencia de les persones estrangeres que resideixen a Catalunya sense la necessitat de presentar un contracte de treball. Això es farà a través de la figura de l'Informe d'Integració Social, que ja es va emetre excepcionalment en el cas de les persones desallotjades de les naus del Poblenou el juliol del 2013. La negociació d'aquesta via, però, està encara pendent amb la Subdelegació del Govern.
Des de la Campanya es considera un gran pas endavant, fruit de la mobilització impulsada entorn aquesta reivindicació els darrers dos anys.
Concretament, es va acordar el següent:
1.- La Generalitat emetrà Informes d'Integració Social com a resposta a les sol·licituds presentades als nou ajuntaments que han aprovat mocions en el marc de la Campanya 'Papers sense Contracte' per obrir aquesta via. En un termini de 8 dies s'elaborarà un formulari especial i s'obrirà un nou circuit entre l'administració local i l'autonòmica.
2.- Es planteja la possibilitat de que la Generalitat generalitzi aquest nou circuit a tot el territori català, més enllà de les nou poblacions que han recolzat la Campanya, que són: Martorell, Terrassa, Mataró, Cornellà de Llobregat, Santa Coloma de Gramenet, Granollers, Barcelona, Abrera i Olesa de Montserrat.
3.- La Generalitat posa a disposició de la Campanya un equip d'advocats per fer seguiment d'aquest procés i col·laborar en la resolució de casos especials d'indefensió i vulneració de drets de les persones estrangeres al territori.
El següent pas serà mantenir una reunió urgent amb la Subdelegació de Govern per a que validi els Informes d'Integració Social emesos per la Generalitat, i assegurar-nos així que les persones que els presentin puguin regularitzar la seva situació degut a l'extrema vulnerabilitat que pateixen.
Entre dilluns i dimarts passat, en el marc d'una acció coordinada a nivell territorial per la Campanya, es van presentar al voltant d'un miler de sol·licituds d'arrelament social sense adjuntar un contracte de treball. D'aquesta manera, es volia visualitzar la situació que pateixen tantes persones estrangeres que viuen al nostre país i que, al no poder disposar d'un contracte de treball, veuen pràcticament inviable la possibilitat de renovar o obtindre els papers, tot i que sí reuneixen la resta de requisits (certificats d'idiomes, cursos de formació ocupacional, padró i altres probes d'arrelament al municipi).
Durant la reunió amb la Generalitat, els portaveus de la Campanya van explicar la situació d'indefensió que viuen al no tenir regularitzada la seva situació. També van denunciar les taxes que se'ls obliga a pagar per la tramitació dels papers i en el cas concret de Santa Coloma de Gramanet van expressar el seu rebuig davant l'exigència d'un Informe d'Extrema Vulnerabilitat per acceptar les sol·licituds. Una portaveu de Sindillar (el Sindicat de les treballadores de la Llar i la Cura) va explicar la problemàtica específica d'aquest col·lectiu i les dificultats per obtenir un contracte d'un any i 40 hores en aquest sector, que és el que estableix la legislació.
La Campanya 'Papers sense Contracte' ve denunciant des de fa prop de dos anys la greu dificultat que representa per a les persones 'sense papers' aconseguir un contracte de treball d'un any amb un salari igual o superior al Salari Mínim Interprofessional en còmput anual, en un país amb diversos milions de desocupats, i amb una creixent economia submergida.
La situació d'irregularitat administrativa aboca a moltes persones a una greu exclusió social fent-los més febles davant l'explotació laboral i l'economia submergida, a la dependència de les màfies que venen contractes inservibles, a la impossibilitat d'obtenir un habitatge, a la falta d'accés a la sanitat i a les dificultats per a una educació de qualitat. En definitiva, els priva d'una vida digna a la qual sens dubte té dret tota persona.

Campanya 'Papers sense Contracte'

Converse

Tomás Ibáñez, provocado

Més que "neoanarquista" el qualificatiu

Txema Bofill

Tomás Ibáñez Gracia, Saragossa 1944, catedràtic jubilat de psicologia social a la Universitat Autònoma de Barcelona fins al 2007. És un intel·lectual rellevant i significatiu del laberint anarquista. En l'exili parisenc va militar a la FIJL (Federació Ibèrica de Joventuts Llibertàries) organització que va practicar l'acció directa i violenta contra la dictadura de Franco. En el seu llibre Insurrección libertaria coescrit amb Salvador Gurucharri expliquen la vida i context d'aquest grup armat, FIJL, que va seguir els passos dels maquis llibertaris.

Tomás a més està a l'origen de la creació del símbol de l'A dins del cercle, que es va propagar a partir del 1964. Segons Tomás, el grafisme va ser una creació eminentment "col·lectiva" i el seu origen està en que fos usat de forma transversal per totes els corrents de l'anarquisme.

Tomás Ibáñez és un analista i teòric de l'anarquisme. És important perquè hi ha un buit d'intel·lectuals anarquistes a casa nostra. En contrapartida, el territori de l'estat espanyol és la meca de l'activisme anarquista. Tenim en el nostre ADN històric la realització de la revolució social des de baix més important del segle XX, la utopia en construcció,

En el seu últim llibre Anarquismo es movimiento, Tomes Ibáñez analitza el ressorgiment de l'anarquisme i les seves noves modalitats. Fa especial atenció al post-estructuralisme connectat a l'anarquisme, d'autors anglosaxons, llibres no traduïts al castellà. Llavors no només hi ha un buit d'intel·lectuals anarquistes, sinó també un buit de traduccions i d'edicions. Tomás Ibáñez promou l'obertura i relació amb altres idees, i ens explica que el contagi amb les teories post-estructuralistes, especialment Foucault, reforça l'anarquisme. El revitalitza. Tomás, com el 1964, amb el símbol A, busca mitjans per reforçar i unir les diferents corrents anarquistes obrint-nos a les noves teories i filosofies d'avui.

El llibre Anarquismo es movimiento és pot descarregar o llegir a Internet: http://www.viruseditorial.net/pdf/anarquismo_es_movimiento_baja.pdf

- L'obertura de l'anarquisme a altres corrents que no es reclamen de l'anarquisme crea conflicte amb els guardians del temple i de la puresa anarquista. Comentes que els has combatut. Com? Pots citar-nos casos concrets.

Per sort, els guardians del temple pertanyen al passat i ja no representen un problema important per al desenvolupament del pensament llibertari. És cert que fins fa pocs anys alguns companys posaven el crit al cel quan els semblava que algú estava atemptant contra les essències eternes de l'anarquisme. La seva intransigència carregava tant contra els que pretenien dialogar amb altres corrents, com contra els que intentaven exercir el pensament crític dirigint-l'ho cap als propis supòsits de l'anarquisme.

Pel que fa al primer aspecte encara recordo les llagues aixecades per l'article "Marxisme contra Anarquisme" que vaig publicar quan tot just tenia 20 anys. El contingut de l'article era dolent i avui no subscriuria pràcticament res del seu contingut, però el que em va sorprendre va ser que els forts atacs que vaig rebre en l'àmbit de l'exili llibertari no es dirigien als meus arguments, sinó al fet mateix que m'interessés pel marxisme en lloc de professar una hostilitat de principi. Més tard, en el si de la Federació Anarquista francesa, el grupet de joves en el qual militava es va topar amb agres desqualificacions i seriosos conflictes per intentar introduir aire nou en un entorn llibertari que demonitzava, per exemple, les idees situacionistes, o les de l'excel·lent revista "Socialisme ou Barbarie".

L'enfrontament amb les "veus autoritzades" dels comitès de la CNT i de la FAI a l'exili també van ser èpiques, però en aquest cas el propòsit dels que es consideraven dipositaris de les essències no era tant el de preservar la "puresa de l'anarquisme "com el de fer callar unes joventuts llibertàries que qüestionaven la seva autoritat i reprenien una lluita violenta contra el franquisme.

Pel que fa al segon aspecte, és a dir a l'exercici de l'esperit crític aplicat als continguts de l'anarquisme, he de dir que ha estat una constant de la meva tasca militant. Admeto que he sucumbit, de vegades, a una voluntat deliberada de provocar, com, per exemple, quan vaig arremetre contra la "Cultura Llibertària", o quan vaig escriure, fa 30 anys, el meu "Adéu a la Revolució", o quan vaig presentar l'anarquisme com "Una idea que es conjuga a l'imperfecte"... He de reconèixer que les meves "provocacions", recollides en part en el llibre Fragmentos dispersos para un anarquismo sin dogmas, han estat rebudes, en general, amb força benevolència.

- Explica'ns la teva evolució personal com anarquista en aquestes variants: anarquista, anarquista clàssic, anarcosindicalista, neoanarquista, post-anarquista. Evolució i diferències.

En realitat mai vaig ser "anarquista clàssic", i, a més, sempre vaig mantenir certa distància crítica amb l'anarcosindicalisme. Més que "neo anarquista" el qualificatiu que prefereixo és el de "anarquista crític", en el sentit que mai he estat un "veritable creient", tal com s'utilitza aquesta expressió per designar els que s'identifiquen sense reserves amb una determinada ideologia, creença, o opció política. Ara bé, el terme "neoanarquista", també em satisfà ja que remet a una renovació de l'anarquisme gràcies a la incorporació de certes aportacions del pensament contemporani, com ara les de Foucault, i gràcies a la influència de noves pràctiques de lluita, com per exemple, les de certs sectors anarco-feministes. Pel que fa al "postanarquisme" considero que no és una realitat del moment present, i que encara no ha arribat el seu temps. Així i tot, reivindico la utilitat d'aquest concepte perquè expressa la convicció que l'anarquisme no és etern, i que deixarà pas, de mica en mica però necessàriament, a noves formulacions que el substituiran.

- Has publicat el llibre Anarquismo es movimiento. Què aportes en aquest llibre?

Possiblement, una concepció de l'anarquisme una mica més oberta, i més crítica, que les concepcions a l'ús. També, potser, una concepció més socio-històrica que relaciona l'aparició de l'anarquisme amb un determinat context de les lluites contra la dominació, i que vincula la seva evolució amb la dels dispositius de poder als quals s'enfronta.

- Quina ha estat la teva motivació personal al escriure'l?

Ajudar als que exploren formes d'actualitzar l'anarquisme perquè segueixi sent un instrument políticament útil en els temps presents. Parodiant el títol d'un dels meus llibres, diria que he pretès aportar algunes "Municions per ..." als que senten la necessitat d'actualitzar el pensament i les pràctiques anarquistes.

- Apuntes la necessitat de la crítica i atribueixes a l'anarquisme la manca d'auto-crítica. Causes i origen de la manca de crítica i auto-critica?

Es diu que l'ull no es pot veure veient, i resulta, efectivament, molt difícil qüestionar allò mateix que utilitzem per elaborar els nostres qüestionaments i per construir les nostres claus de sentit. Això indica que la manca d'autocrítica no és pròpia de l'anarquisme, sinó de qualsevol sistema d'idees que s'assumeix com a marc d'interpretació del món i com a guia d'actuació en el món. Aquesta falta d'auto-crítica resulta encara més cridanera en l'anarquisme perquè el seu peculiar accent sobre el "lliure exercici del pensament", l'obliga, en principi, a no donar res per fet, ni tan sols els seus propis postulats. No obstant això, en no ser una entitat extraterrestre, l'anarquisme no pot evitar ser portador de totes les imperfeccions i les fragilitats que acompanyen les pràctiques "simplement humanes", incloses les que dificulten l'auto-crítica, per molt que la reivindiqui com a indispensable.

- Puc ser crític amb el teu llibre?

Si us plau, t'incito a que ho siguis, i de forma tan radical com vulguis.

em amb...

or i constructor de l'utopia

que prefereixo és el d'"anarquista crític"

- 1. Els "ismes" són la institucionalització de doctrines i moviments. Anarquisme és la institucionalització del pensament i praxi anarquista, de la ideologia. Per molt que vesteixis la mona amb "neoanarquisme", "post-anarquisme", segueix sent "anarquisme", un isme.

És clar, però el propi llenguatge és una "institució", i resulta que les paraules substantivizen, i exerceixen un efecte homogeneïtzador que elimina les singularitats. En aquest sentit la paraula "anarquia", o "anarquista", ja constitueix una reificació d'alguna cosa que perd certes característiques i adquireix altres quan es deixa tancar en la forma d'una paraula. Per això la diferència entre pensar en termes d'"anarquia" o d'"anarquisme" em sembla tant més lleu com que, a més, no hi ha anarquia sense anarquisme, com ho intento explicar en el meu llibre. No em preocupa recórrer a un "isme", per referir-me de manera comprensible a un fenomen polític, social, cultural etc., on s'entrellacen pràctiques, idees, pensament, valors, experiències històriques, entre d'altres components. Una altra cosa és que l'"anarquisme" la part "instituïda" prevalgui sobre la dimensió "instituient", la qual cosa resulta certament problemàtica. És, precisament, la inversió d'aquesta prevalença la que persegueix el "neo anarquisme".

- 2. Anarquisme com a moviment. Moltes ideologies, doctrines, es reclamen de ser moviment: la dialèctica marxista. També el budisme que no creu en ideologies, religions, doctrines, creences, basa el seu principi en la consciència del moviment en un mateix

Sí, sembla que l'interès pel "moviment" arrenca de molt lluny, "tot flueix", deia ja Heràclit. El desafortunat hegelianisme, latent en l'apropiació marxista del concepte de "dialèctica", és un clar exemple de la diversitat d'usos del concepte de moviment. Per la meva part em limito a indagar les raons per les quals l'anarquisme no pot romandre estàtic en l'espai temps socio-històric, i aquestes raons tenen molt a veure amb l'original simbiosi que aquest duu a terme entre "la idea i l'acció".

- 3. Considero més rellevant el subtítol "anarquisme, neoanarquisme i post-anarquisme", que el títol "anarquisme és moviment" Doncs, per exemple, constato que el socialisme o el liberalisme també es mouen, però a pitjor.

Canviar mai ha significat anar necessàriament a millor, i estar en moviment no és bo en si mateix. La meva tesi no és que l'anarquisme vagi a millor perquè s'estigui movent, sinó que el moviment és una característica constitutiva de l'anarquisme en la

mesura que l'anarquisme és, alhora, el pensament polític de la crítica del poder, i la pràctica política de la lluita contra la dominació. Ser "moviment" no fa "progressar" l'anarquisme, només el manté "en línia" amb cada present que esdevé.

- 4. Tu argumentes, i em sembla una pirueta universitària, dialèctica, que l'anarquisme institucionalitzat no és anarquisme.

Les piruetes són piruetes, tant si són universitàries com si no. Potser el meu argument sigui inconsistent, però mantinc, efectivament, que un anarquisme que no serveixi, entre altres coses, per lluitar contra la dominació, i que no connecti amb les lluites que la desafien no és plenament anarquisme. La pregunta consisteix llavors a saber si tant la dominació com les lluites que la combaten canvien, o no canvien, amb el transcurs del temps sociohistòric. Si no ho fan, l'"anarquisme institucionalitzat" (suposo que et refereixes a un anarquisme estàtic, fix i immutable) no planteja cap problema, i no pot ser considerat com genuïnament anarquista. Però si la resposta és que canvien, llavors la inevitable conclusió és que l'"anarquisme institucionalitzat" va deixar de ser pròpiament anarquista tan aviat com no va saber enfrontar-se a les noves formes de la dominació, i es va refugiar en la memòria de les seves gestes.

- 5. A més de les raons que expliques del ressorgir anarquista, podríem adjuntar: polítiques cruels dels governs neó-liberals i la por dels poderosos a les reaccions dels activistes anarquistes? Les campanyes de desprestigi i empresonament contra els activistes anarquistes fan més anarquistes. "Tots som anarquistes"

Foucault deia que "allà on hi ha poder, hi ha resistència", i és obvi que les injustícies i les opressions solen despertar resistències, simpaties, o fins i tot manifestacions de solidaritat amb les víctimes. Ara bé em sembla molt aventurat establir una relació mecànica entre desprestigiar i empresonar anarquistes, i l'increment del nombre d'anarquistes. És més, a partir de cert grau de repressió el més probable és que aquest nombre disminuiria considerablement.

- 6. Entra l'anàlisi institucional al

LES FRASES

"La meva tesi no és que l'anarquisme vagi a millor perquè s'estigui movent, sinó que el moviment és una característica constitutiva de l'anarquisme com a pensament i pràctica política de lluita contra la dominació"

"El "postanarquisme" considero que no és una realitat del moment present i que encara no ha arribat el seu temps"

"L'anarquisme no és etern i deixarà pas, de mica en mica però necessàriament, a noves formulacions que el substituiran"

LES FRASES

"Vull ajudar als que exploren formes d'actualitzar l'anarquisme perquè segueixi sent un instrument políticament útil en els temps presents"

"La falta d'auto-crítica resulta cridanera en l'anarquisme perquè el seu peculiar accent sobre el "lliure exercici del pensament", l'obliga, en principi, a no donar res per fet, ni tan sols els seus propis postulats"

"En no ser una entitat extraterrestre, l'anarquisme no pot evitar ser portador de totes les imperfeccions i les fragilitats que acompanyen les pràctiques "simplement humanes""

post-anarquisme?
No, l'anàlisi institucional res té a veure amb el post anarquisme, i molt poc amb l'anarquisme. Amb Georges Lapassade i en René Loureau com dos dels seus principals exponents, va ser creat, a partir de la psicologia social, com un instrument d'anàlisi i d'intervenció en les organitzacions, empreses i institucions (a petició d'aquestes i amb remuneració) per posar de manifest la naturalesa dels seus conflictes i ajudar a resoldre'ls. El contingut polític de l'anàlisi institucional es movia entre la idea que la intervenció d'uns científics socials ben intencionats podia ajudar a transformar la societat, i certa proclivitat a afavorir les pràctiques autogestionàries. El seu vincle més directe amb l'anarquisme es va limitar al fet que Loureau es definia com a llibertari. Òbviament, això no resta interès a la influent conceptualització de la "dialèctica" que s'estableix entre "l'instituït i l'instituent".

- 7. Al post-anarquisme no veig tampoc l'Agustín García Calvo, referent de molts llibertaris ibèrics de tot tipus, pels seus atacs radicals al Poder, Déu, Diners, Democràcia, Temps, Família, Treball, etc.
No hi ha dubte que el pensament, incisiu, lliure, i creatiu de García Calvo ha enriquit el discurs anarquista, però no acabo de veure el seu encaix en el post anarquisme. Entenc que una de les seves principals aportacions ha consistit en desmantellar una sèrie de supòsits propis de la Raó Il·lustrada i de la Modernitat, i en ajudar-nos a qüestionar una sèrie de creences que reproduíem de manera acrítica, fins i tot en l'àmbit anarquista. En la mesura que García Calvo ha contribuït a posar de manifest les mentides que el Poder ens fa assumir com Veritats perquè d'aquesta forma acceptem, i fins i tot forgem, la nostra pròpia submissió, la seva contribució al quefer anarquista és de primer ordre. Per la meva part, l'inclouria més aviat en el neo anarquisme o en l'anarquisme crític que en el post anarquisme.

- 8. En parlar del ressorgiment del, anarquisme a Espanya estaria bé citar els àcrates de Madrid, especialment a Agustín García Calvo.
Per descomptat. La irrupció dels "àcrates", l'any 1965, a la madrilenya Complutense va ser un esdeveniment molt important que va inaugurar un anarquisme tremendament innovador respecte del tradicional anarquisme ibèric. Aquest tipus d'anarquisme anticipava el que va ser apareixent més tard, de manera igualment espontània i provocativa, en diferents llocs del món, i molt especialment en el Maig del 68. Quan Agustín va arribar a Paris el 1969 gaudia de cert prestigi entre nosaltres, encara que he admetre que no acabaven d'entusiasmar les sessions a les que ens convidava per llegir-nos alguns dels seus textos, i em vaig allunyar molt aviat del seu cercle d'influència. Posteriorment vaig arribar a apreciar molt millor la riquesa del seu pensament quan llancem la revista Archipiélago on la seva influència era palpable.

- 9. No comparteixo amb tu aquesta reforma de la noció de Poder, que l'anarquisme accepti el Poder. Ens expliques que és ascendent, de baix a dalt, i no descendent, de dalt a baix. Una teoria que agradarà als borbons i als amos. A més a l'etimologia hi ha la significació contra el poder, a-"cràcia".
Mai he suggerit que calia "reformar" la noció de poder, el que sí he dit és que calia prendre distància respecte de les concepcions "simplistes" del poder, perquè aquestes concepcions només serveixen per emmascarar una part substancial de l'exercici efectiu del poder .
Tampoc he dit que el poder no fos descendent "de dalt a baix", és clar que ho és! Només que això no ha de dissimular-nos que el poder també transita "de baix a dalt" i que, per tant, també cal combatre'l en aquest "baix" on, en part, es genera. El que podria "agradar als amos" seria, precisament, que no ens ocupéssim d'aquesta vessant del poder i que féssim com si no existís, deixant actuar dismuladament. Això garantiria la perpetuació dels amos per molt que aconseguíssim enderrocar les cúpules, perquè de poc serveix suprimir un amo si es deixa que una de les fonts de producció dels amos segueixi creant amos ... indefinidament!
Per fi això que "l'anarquisme accepti el poder" sona a un claríssim oxímoron. Si l'anarquisme és, fonamentalment, el que lluita contra totes les formes de la dominació, resultaria totalment contradictori que pogués "acceptar" el poder. Una altra cosa ben diferent és que l'anarquisme accepti que el poder és inherent al social, i que es produeix constantment en el si de les relacions socials. Aquesta consideració tan sols implica que l'anarquisme, igual que Sísif, mai pot baixar la guàrdia, mai pot considerar que la seva lluita contra el poder pugui descansar de forma definitiva. Això no és "acceptar" el poder, és acceptar que la lluita contra el poder no té treva.

- 10. El neoanarquisme, que t'has inventat, ens recorda el neoliberalisme, als neo-cons, que són pitjors. La paraula és dolenta, però la idea bona, ja que proposes un anarquisme obert, revitalitzat, posat al dia amb el bo del passat i el millor de les idees vigents avui contra els poders.
No acabo de veure quins aspectes del neoanarquisme poden "recordar als neoliberals i als neo-cons". Si només es tracta d'una cosa tan espuria com una associació deguda a l'ús del prefix "neo", no resulta preocupant perquè es tracta d'un prefix tan comú que, per aquesta mateixa regla de tres, el neoanarquisme hauria recordar una diversitat de coses. Només faltaria que perquè els "neo tal o qual" facin servir el prefix "neo" haguéssim de renunciar a usar-lo i cedir-los l'exclusivitat. Deixa que em quedi, més aviat, amb el contingut que esmentes, és a dir, amb "la idea bona" a la qual remet aquesta "paraula dolenta".

- 11. A l'exposició magistral i final sobre el relativisme, no li veig molt bé l'encaix amb l'anarquisme. És clar, tot és relatiu... Veritat o no veritat? Entraríem en una discussió universitària.
Si per l'expressió entrar en una "discussió universitària" el que sobreentens és que la qüestió del relativisme no té implicacions o interès, fora de l'àmbit universitari, crec que t'equivoques. Les màximes autoritats eclesiàstiques no cometen aquest error i no cessen de denunciar els efectes perniciosos d'aquest "relativisme" que, segons diuen, amenaça amb destruir els fonaments de la Fe i els valors fonamentals de la nostra civilització. L'encíclica "Veritatis splendor" constitueix un clar exemple d'aquests furibunds atacs contra el relativisme. D'altra banda, la relació amb l'anarquisme em sembla claríssima perquè el relativisme ataca el poder en la seva mateixa línia de flotació, soscavant d'arrel el principi mateix d'autoritat. L'afirmació del caràcter absolut de la Veritat, o de l'existència de Principis Universals (igualment absoluts), constitueix una poderosa eina per engendrar submissions, i l'anarquisme no pot desentendre, sota cap concepte, de la lluita contra aquest tipus d'eines.

Sense fronteres

Transnacionals que utilitzen Espanya com un paradís fiscal

10 exemples d'un fet que és possible gràcies al ETVE

Marc Font

Suïssa, Luxemburg, Andorra, els Països Baixos o Irlanda són països coneguts pels pocs impostos que fan pagar a les grans empreses transnacionals. Però el que no se sap tant és que l'Estat espanyol s'ha convertit de facto en una mena de paradís fiscal per a la inversió estrangera. Des del 1995, els governs del PSOE i del PP han promogut l'arribada de capital forà a través de les entitats de tinença de valors estrangers (ETVE), un instrument molt beneficiós per a grans corporacions que les eximeix gairebé al 100% del pagament d'impostos. La majoria de la població desconeix aquest instrument fiscal. Tanmateix, la seva existència obre la porta del frau fiscal.

Actualment, al Parlament de Catalunya s'està fent la comissió d'investigació sobre frau i evasió fiscal i les pràctiques de corrupció política presidida per David Fernàndez. Precisament, el diputat de la CUP va ser un dels ponents a la I Jornada Ciutadana per una Fiscalitat Justa, que va celebrar-se dissabte 24 de gener a Barcelona, amb la participació d'unes 200 persones. El frau, l'elusió fiscal i els paradisos fiscals van ser algunes de les qüestions tractades en un esdeveniment organitzat per la Plataforma per una Fiscalitat Justa.

El Luxleaks, l'últim escàndol fiscal que ha esclatat a la Unió Europea, ha tornat a posar de manifest els avantatges i el tracte privilegiat que tenen les grans corporacions transnacionals. Més de 300 multinacionals, entre les quals hi ha Pepsi, Amazon, Deutsche Bank, Ikea, Walt Disney o Skype, van arribar a acords secrets amb el Govern de Luxemburg per pagar menys impostos. A través de complexes estructures legals i comptables, les companyies movien els seus beneficis des dels països on desenvolupaven l'activitat a Luxemburg, país en què gaudien d'una imposició tributària molt baixa, situada en tipus inferiors a l'1%. Tot perfectament legal, però evidentment poc ètic i perjudicial per a la majoria de la població.

El Gran Ducat de Luxemburg, que durant 18 anys (1995-2013) ha tingut com a cap de Govern l'actual president de la Comissió Europea, Jean-Claude Juncker, ha acaparat els focus, però no és ni de bon tros l'únic Estat de la UE que practica l'anomenada competència fiscal per atreure grans corporacions globals. Irlanda o els Països Baixos també són destinacions habituals de companyies que busquen un règim fiscal molt favorable als seus interessos, és a dir, amb tipus molt baixos i, evidentment, molt inferiors als que paga qualsevol treballador.

Menys conegut és el cas de l'Estat espanyol. També ofereix un instrument que a la pràctica el converteix en un paradís fiscal per a grans grups transnacionals. Una societat estrangera pot crear una ETVE, si compleix alguns requisits com una inversió mínima de 6 milions d'euros. El gran atractiu que tenen és que els dividends, els beneficis i les plusvàlues estan exempts d'impostos. Amb la nova estructura, els capitals no paguen tributs ni a l'entrada ni a la sortida de l'Estat espanyol pels seus beneficis a l'estranger i, fins i tot, poden rebre ajudes i rebaixes fiscals per les pèrdues declarades. Aquest avantatge, ofert a la UE únicament per Suècia i Luxemburg, és el que converteix les ETVE en un dels "principals focus de risc fiscal" a l'Estat espanyol, segons han manifestat tècnics de l'Agència Tributària.

Les ETVE són un instrument d'elusió fiscal, és a dir, una via legal per evitar o reduir el pagament d'impostos, però els seus avantatges obren la porta directament del frau. Com? Des del 2001, la normativa que les regula permet compensar les pèrdues que generin en altres empreses del grup. Per exemple, una ETVE pot demanar un préstec de 1.000 milions per adquirir participacions estrangeres, que li suposa el pagament d'uns interessos de 50 milions el primer any. La despesa financera s'anota com a pèrdues i serveix per compensar, en aquest cas, els beneficis de 50 milions d'una filial espanyola del grup. Ras i curt, al final la Hisenda espanyola no recapta res. I només cal una mica d'enginyeria fiscal per emprar les ETVE com a societats pantalla destinades, precisament, a reduir la factura fiscal.

Mentre que ONG com Oxfam Intermón —en l'informe Tant tens, tant pagues?— i Eurodad —en l'estudi Hidden profits— les han denunciat recentment com un instrument que perjudica la recaptació d'impostos, afavoreix el frau i beneficia únicament grans corporacions, el Govern espanyol segueix promovent les ETVE com una eina clau en la captació d'inversions estrangeres. Ho fa a través del portal Invest in Spain, del Ministeri d'Economia, que les promociona explicant que les ETVE donen un millor tractament fiscal a les societats no residents a l'Estat que els hòldings dels Països Baixos o de Luxemburg. Fins al 2012, les ETVE havien mogut a l'Estat espanyol més de 124.000 milions d'euros, segons les dades recollides per Daniel Montero al llibre El club de los pringados.

Les multinacionals que se n'han beneficiat són desenes, recollim els casos més significatius:

Microsoft
La companyia tecnològica de Bill Gates opera a l'Estat a través de Microsoft Ibérica, que està controlada per Microsoft International Holdings Spain, una societat acollida al règim fiscal de les ETVE, gràcies al qual va tenir unes rendes fiscalment exemptes per import de 14,9 milions el 2013. Per acabar-ho de rematar, la multinacional factura la major de les vendes espanyoles a Irlanda. Evidentment, per pagar menys.

Exxon
La petroliera nord-americana és, segurament, el cas més paradigmàtic de la perversió de les ETVE. Entre el 2008 i el 2009, Exxon Mobil Spain, la seva filial estatal, va aconseguir 9.907 milions d'euros de beneficis, malgrat tenir un únic treballador. I no tan sols no va pagar ni un sol euro d'impost de societats, sinó que fins i tot va generar una base imposable negativa d'1,5 milions, amb el consegüent crèdit fiscal. L'explicació és que la petroliera empra l'Estat com un paradís fiscal i canalitza a la seva filial milions d'euros de beneficis obtinguts en altres territoris per estalviar-se el pagament de tributs.

Vodafone
La companyia de telecomunicacions va utilitzar Vodafone Holding Europe, la societat instrumental que li serveix de vehicle d'inversió i funciona com una ETVE a l'Estat espanyol, per deduir-se 1.043 milions d'euros en despeses financeres els exercicis de 2003 i de 2004, fet que li va permetre anotar-se impostos negatius —és a dir, crèdits fiscals que Hisenda deu a l'empresa— per valor de 210 milions.

General Mills
La multinacional de l'alimentació i propietària de marques com Gigante Verde, Old El Paso i Häagen-Dazs tenia 310 milions d'euros a General Mills Holding Spain, la seva ETVE, que va tancar el 2008. A més, disposa de 39 filials a Delaware, el paradís fiscal per excel·lència dels Estats Units.

Foot Locker
La cadena de sabatilles, controlada des de Delaware, té una ETVE a l'Estat per a Foot Locker Europe Holdings. Segons l'informe d'Oxfam Intermón, el 2010 va rebre una ampliació de 48 milions.

Pepsi
El gegant dels refrescos factura a Pepsico Holding España, una societat controlada des de Luxemburg que opera a l'Estat com una ETVE. Des d'aquí, controla filials a Alemanya, Rússia, Portugal o Mèxic, cosa que li permet facturar a Espanya per operacions fetes en aquests països, sense pagar impostos ni allà ni aquí. I, novament, els suposats impostos es transformen en guanys. El 2009 va perdre 9 milions d'euros, i Hisenda li va haver de tornar, a crèdit, 20 milions.

Morgan Stanley
El banc d'inversió controla des de Madrid i Las Palmas cinc ETVE que inverteixen arreu del món pels fons Morgan Stanley Real Estate, amb fons de 43.000 milions, sense aportar cap euro a l'Estat espanyol si les inversions es fan en altres països.

Hewlett-Packard
La multinacional nord-americana s'aprofita de la legislació espanyola per pagar menys impostos a través de la filial Hewlett-Packard Equity Spain Etve, SL.

Starbucks i American Express
Les dues són corporacions estatunidenques amb una presència global. Es dediquen a sectors completament diferents, però coincideixen a utilitzar una varietat de mecanismes per pagar el mínim d'impostos, com filials en paradisos fiscals, o facturar l'activitat de diversos països des d'un territori de baixa tributació. I sí, ambdues han tingut ETVE registrat a l'Estat espanyol.

** Article de Marc Font publicat a Crític, periodisme d'investigació.*

Social

Repressió, vagues i dret penal de l'enemic

José Luis Carretero

Des de maig del 2011, la societat en la qual vivim ha conegut una gran onada de lluites socials. Esperonada per una crisi econòmica sense precedents en els últims quaranta anys i per la sortida als carrers de les multituds, que buscaven frenar l'accelerat procés de destrucció de les seves condicions de vida en que consistia la via oficial de 'superació' de la crisi, que mai ha arribat a concretar-se, la societat espanyola ha viscut una frenètica successió de manifestacions, vagues generals i mobilitzacions populars.

Per descomptat, la resposta del poder enfront de l'emergència de les necessitats i el ressorgiment polític de les classes subalternes ha basculat entre la cooptació dels dirigents de les protestes, els intents d'encapçalar-les i canalitzar-les, i la repressió pura i desenfrenada.

La crisi global més profunda des de 1929 ha vingut acompanyada, com era d'esperar, per un procés de setge per part del poder contra les llibertats cíviques i els drets ciutadans. Des dels agents policials encaputxats prenent declaració a manifestants pacífics a les detencions massives de dissidents i activistes socials, passant per les modificacions legislatives que s'apunten en l'horitzó (Llei Mordassa, taxes judicials, reforma del Codi Penal…), tot remitent a un escenari de pèrdua radical de garanties jurídiques per als treballadors i sectors actius de la societat, així com d'autoritarisme creixent, que marcarà la seva més nítida expressió en la previsiblement desproporcionada resposta al 'desafiament' català.

Per descomptat, la crisi econòmica, política i social, així com cultural i de legitimitat del règim (i del conjunt del sistema capitalista, si l'analitzem alçant la vista més enllà del nostre 'veïnat' provincià) és la clau d'una situació de creixent recurs a la repressió com única o principal resposta al despertar emergent de les multituds globals.

La posada en qüestió, en les últimes dècades, però sobretot en els últims anys i en tot el globus, del Pacte Social Fordista, les restes del qual han estat clarament demolides, ha representat també la fallida de tot un model de gestió de la vida col·lectiva, un model polític i parlamentari, tant com un paradigma jurídic, edificat, almenys a Europa, sobre la ficció operativa (això sí) del 'acord entre classes'. En això, com en tot, el neoliberalisme ha anat realitzant un treball de dècades d'ensorrar i demolir. Una labor que ara es radicalitza i accelera fins al paroxisme.

Basti citar referent a això la deriva il·lustrada per Gerardo Pissarello en el seu llibre Un largo Thermidor d'un constitucionalisme basat en la ficció del 'Estat Social de Dret' a l'actual dinàmica de devastació fàctica de les llibertats ciutadanes i limitació legislativa dels drets individuals i col·lectius expressada en realitats com les taxes judicials, els procediments executius de desnonament sense estudi de la substància de la relació jurídica subjacent o les mesures d'arbitrarietat ad¬ministrativa i d'efectes quasi penals in¬sertats en la futura Llei Mordassa.

Que el Dret, com ferment o substrat, com capa de formigó que articula la utopia i el dia a dia del Capital, està en crisi, es troba ja fora de tota dubte. Les manifestacions més espectaculars i radicals d'aquesta crisi que arriba a a totes les seves jurisdiccions són potser les relatives a la transformació posmoderna del Dret Penal, la part més delicada, i al temps perillosa, de l'ordenament jurídic.

Parlem del pas a un Dret Penal de l'enemic (com ho ha qualificat Zaffaroni) que, lluny de perseguir conductes prèviament tipificades per les institucions democràtiques com agressions d'especial gravetat contra béns jurídics especialment importants, sobre la base de principis d'arrel liberal-garantista, com el d'intervenció mínima, el de legalitat o el de proporcionalitat, es dedica ara a perseguir subjectes socials prèviament identificats i estigmatitzats amb la identitat inamovible del 'no recuperable', de l'etern sospitós, de l'agent executiu d'una antijuridicitat constitutiva i ineludible. Llegeixi's, en l'Espanya post 15-M, de l'activista descontrolat i irredent.

Així, el sentit de la pena (sempre discutible, d'altra banda) muta de la retribució a la prevenció, però no entesa en un sentit democràtic com obertura d'un procés de rehabilitació garantista i respectuós amb la fonamental llibertat individual, sinó com gestió para-científica de riscos complexos i múltiples concretats en la forma d'enemics entrevistos com la personificació del 'mal' i la 'malaltia asocial'.

El penalment perseguit, en aquestes circumstàncies, no és, per tant, la conducta desviada, sinó la generació de camps i subjectes que no estan sota control i són considerats constitutivament perillosos, com el gairebé metafísic 'manifestant radical antisistema', en un context de violència en les manifestacions pràcticament inexistent en la realitat fàctica dels últims anys.

La repressió, així, no respon a pràctiques il·lícites, sinó, de manera àmplia i difusa, a simples potencialitats establertes estadísticament. Guantánamo és la imatge paradigmàtica, a escala global, d'un sistema Penal i Penitenciari (repressiu, en suma) que està rehabilitant a marxes forçades els mecanismes del suplici preburgués (el càstig públic en l'espai col·lectiu, en aquest moment els mitjans de comunicació massius), acompanyat d'una criminalització difusa i tentacular, que supera el pròpiament penal per a incursionar en altres àmbits com l'administratiu o el sanitari, d'una societat entremesclada per una fina xarxa capil·lar d'instàncies dominades per la lògica securitaria i normalitzadora. Tot això, per descomptat, amb absoluta fallida de les il·lusions enarborades per un Dret burgès que, en algun moment pretèrit, va prometre fer respectar certes garanties declarades com inamovibles, més mai convertides en l'eix central de l'actuació pràctica malgrat la bona voluntat de molts professionals. La realitat és tossuda i alimenta l'anàlisi precedent.

El sindicat CGT parla ja d'almenys 52 procediments penals o administratius sancionadors oberts contra els seus militants per actuacions portades a terme en legítimes protestes pacífiques. Destaquem, entre

ells, a simples efectes ejemplificatius, al cas de Roger i Mercader, sindicalistes detinguts en la Vaga General de 29 de març de 2012, per participar en un piquet informatiu, i que s'enfronten a peticions penals de 6 i 2 anys de presó respectivament.
De fet, la repressió s'ha encebat especialment en l'entorn de les vagues generals i dels conflictes laborals, expressant un clar substrat classista. Les il·licituds de certs subjectes socials els permeten sortir indemnes del sistema penal (com la pràctica totalitat dels encausats per la massiva corrupció política de les últimes dècades), mentre els treballadors paguen, en tots els sentits, la festa de l'elit. Segons els mitjans de comunicació, en aquests moments uns 300 treballadors s'enfronten a prop d'un total de 120 anys de petició de penes privatives de llibertat per les seves activitats sindicals al conjunt de l'estat espanyol.
L'element classista inserit en tota aquesta disbauxa repressiva es torna evident si analitzem el tipus penal que sol imputar-se a aquests detinguts: l'article 135.2 del Codi Penal, és a dir, un 'delicte contra els drets dels treballadors'. Una cosa absolutament irònica si ho comparem amb la pràctica inexistència de condemnes relacionades amb el 135.1 (impedir el dret de vaga per part dels empresaris). Sembla ser, per tant, si ens remetem a les pures estadístiques penals, que els delictes contra els drets dels treballadors només els cometen els propis treballadors actius.
El deja-vu respecte al pretèrit tipus de 'conspiració per a alterar el preu de les coses' usat per a reprimir les vagues i l'associació obrera en els inicis del nostre sindicalisme és cada vegada més peremptori. Haurien de prendre nota d'això les forces polítiques que, pretenent ser eina de canvi, semblen disposades a fer, no obstant això, codis ètics imbuïts del simple 'bon sentit' burgès idealista que els fa invalidar com futurs militants als únics de fet condemnats pels 'delictes contra els drets dels treballadors', és a dir, als activistes obrers.
Així, doncs, aquest és l'escenari que enfrontem: repressió creixent, transformació de l'aparell penal en una direcció inèdita, però cada vegada més funcional a les necessitats de les oligarquies. Persecució de l'enemic, i no de conductes concretes. Limitació de les llibertats democràtiques i dels drets cívics. Tot un conjunt de processos que apunten, en definitiva, a fer callar les veus i la legítima protesta d'uns sectors populars cada vegada més acorralats pel remolí neoliberal.
Raons, en definitiva, per a una mobilització creixent. Per a estendre i fer confluir les legítimes protestes de qui reclamen el dret a construir entre tots i totes un món vivible en el qual desenvolupar les plenes potencialitats d'un precari ésser humà que ha de superar sempre temps foscs per a afirmar la seva pròpia llum.

Reforma del Codi Penal: A cop de llei, liquiden els pocs drets que ens queden

Secretariat Permanent del Comitè Confederal de CGT Catalunya

A mitjans de febrer teníem coneixement del pacte d'estat signat entre el PP i el PSOE, pel qual, es materialitza un acord destinat a criminalitzar totes aquelles veus dissidents.
El pretext del pacte és combatre el «terrorisme jihadista». L'objectiu real, però, és plasmar a la llei la repressió que per la via de fet ja s'està duent a terme per l'estat ja sigui mitjançant els seus guardians (les forces i cossos de seguretat de l'estat) o mitjançant la seva justícia.
Aquest pacte materialitza una nova reforma del Codi Penal que, lluny de perseguir la suposada reinserció de l'individu, comporta la criminalització de les persones que no han comès cap delicte i que procura mantenir sota el jou de l'estat a aquelles persones ja condemnades, retenint-les de forma indefinida sota els ulls de la justícia institucional.
Entrant en matèria, recordem que amb la darrera aprovació al Congrés de la Llei de Seguretat Ciutadana (La Llei Mordassa), analitzàvem que desapareixien les faltes del Codi Penal, passant a ser infraccions administratives en alguns casos i en d'altres, delictes.
Aquesta és una de les mesures que mitjançant la reforma del Codi Penal serà aplicable ben aviat. D'aquesta manera, es converteixen en delictes, per exemple, el top manta (en vendes inferiors a 400€) o els furts que pel valor d'allò sostret (400€) fins ara eren considerats com a falta, comportant, per tant, antecedents penals per a les persones que els cometin. En definitiva, es criminalitza i marca a les persones més necessitades. La crisi econòmica que ha organitzat el sistema capitalista ens recorda a les persones, la nostra veritable posició a la societat; i les institucions, a la vegada, agreugen les conseqüències de les nostres conductes quan intentem sobreviure al capitalisme salvatge.

Un altre atemptat greu contra els drets de les persones és la modificació que estableix que les mesures de seguretat aplicables a les persones condemnades podran ser més gravoses i de més llarga durada que les pròpies penes aplicades pel delicte comès. Això resulta enque potser ens apliquen una multa econòmica com a pena però privació de llibertat com a mesura de seguretat, un cop ja aplicada la pena i a més de durada il·limitada. A més, cal tenir en compte que qui decideix les mesures de seguretat no deixa de ser una persona (un jutge) les seves decisions poden arribar a ser arbitràries i basades en prejudicis sobre l'individu ja condemnat.
La novetat de la reforma del Codi Penal que més relleu ha generat als mitjans de comunicació és la presó permanent revisable, és a dir, la cadena perpètua, que s'instaura al Codi Penal amb l'excusa d'aplicar-se només a aquells delictes més greus, tot al·legant que no és contrària a la reinserció de l'individu perquè existeix un procediment de revisió de la pena quan el penat hagi complert una part de la mateixa. No obstant, aquest procediment de revisió no garanteix la llibertat futura de l'individu, a qui, en teoria i segons les seves lleis, s'hauria de buscar reinserir, ja que deixa a l'arbitri dels tribunals la decisió d'una possible llibertat en algun moment de la vida del penat. Es tracta d'un nou atemptat contra la llibertat de l'individu que, com a sindicat de fonaments anarcosindicalistes, considerem totalment aberrant.
La reforma del Codi Penal, arriba al nivell de criminalitzar aquelles persones que es solidaritzen amb aquelles altres en situació «irregular», tot ajudant-les a entrar o circular per l'Estat espanyol. Assoleix el súmmum de la perversió quan es consideren com a criminals les persones solidàries, aquelles que empatitzen amb les altres davant la falta de responsabilitat i actuació de les institucions. Aquest sindicat i les seves afiliades no deixarem de donar suport i ajudar amb tot allò que estiguí a les nostres mans a les persones que no tenen aquells papers imposats per l'Estat.
La cosa no acaba aquí, perquè la reforma del Codi Penal no oblida el tipus penal que més sovint és imputat a les persones que formem part dels moviments socials: els desordres públics. Estableix un nou article que concreta com a delicte (al no existir ja les faltes): l'ocupació o invasió de domicilis públics o privats malgrat es trobin oberts al públic i en la que es pertorbi de forma rellevant l'activitat normal de la persona jurídica (pública o privada). Novament acataca els drets i les llibertats de les persones i és un nou intent de repressió d'aquelles que participen dels moviments socials i lluiten de forma activa contra, entre d'altres, els bancs que desnonen a la gent de les seves cases i les institucions que lluny de posar remei als problemes de la població els empitjoren.
A més, la reforma arriba a castigar penalment la difusió de missatges que convoquen a manifestacions i concentracions, criminalitzant a aquelles persones que des del seu ordinador o mòbil comparteixin o repiulin convocatòries de manifestacions i concentracions: més mà dura contra la llibertat d'expressió i manifestació exercida pel poble contra els abusos del poder.
I un cop ja imposades les penes, ja siguin de desordres públics o altres, la reforma ha establert que els jutges puguin establir com a condicionant a suspendre la pena privativa de llibertat, que el penat compleixi prohibició d'establir contacte amb determinades persones o grups quan pel jutjador es tinguin fonaments que el contacte amb aquestes persones o grups puguin facilitar la comissió de nous delictes per la persona penada, posant sota sospita, d'aquesta manera, aquests grups i persones malgrat no haver estat condemnades (les persones) ni prohibits (els grups) prèviament i prejutjant, novament, a la persona ja condemnada prèviament. No podem sinó concloure del present anàlisi que ens trobem davant una dictadura que ja no podem anomenar encoberta, perquè l'estat ens està deixant veure a totes que amb la seva actuació, vol acabar amb qualsevol forma de protesta contra el sistema establert.
Des de la CGT de Catalunya, volem recordar a l'Estat i als seus dirigents que no tenim por, que la seva llei per nosaltres no és justícia i no cessarem en reivindicar els nostres drets com a persones, perquè la classe treballadora malgrat sempre trobar-se oprimida per l'estat i la classe dominant, s'aixeca i lluita per forjar un món millor. Per la construcció d'una societat llibertària!

CGT rebutja la nova Reforma de la Llei de l'avortament

Secretària de la Dona Comitè Confederal CGT

Després de la retirada fa mesos de la contrareforma de la llei de l'avortament auspiciada pel ministre Gallardón, en aquest any electoral 2015, el govern torna a l'atac i en aquesta ocasió carrega contra el dret a decidir de les dones de 16 i 17 anys recollit en l'apartat 4 de l'article 13 de l'actual llei de l'avortament 2/2010, negant l'exercici del dret a decidir lliurement sobre la seva maternitat, havent de comptar amb el consentiment dels seus representants legals, família / tutors per poder exercir aquest dret.
El govern ha utilitzat una estratagema legal per accelerar al màxim els temps i que aquesta reforma exprés es pugui aprovar abans de l'estiu o com a màxim abans de que acabi aquesta legislatura. Per a això, ha estat el grup parlamentari del PP qui ha registrat el text de la reforma com una proposició de llei orgànica, el passat 18 de febrer, aconseguint així que no hagin de pronunciar ni el Consell d'Estat, ni el Consell del Poder Judicial, ni el Consell Fiscal i accelerar al màxim el tràmit parlamentari.
Sense oblidar que el PP manté el recurs davant el Tribunal Constitucional contra l'actual llei de terminis de 2010, sens dubte, aquesta reforma és una decisió adoptada purament en clau electoral, sense escrúpols, sent una vegada més utilitzats i retallats els drets de les dones per un grapat de vots. Un cop més, aquest govern ultraconservador, nacional-catòlic, per acontentar el seu electorat i recuperar vots les associacions antiavortistes no té objeccions a tornar a vendre el dret a decidir de les dones, una prova més de la seva ideologia i actitud patriarcal i del paper secundari que vol atorgar a la dona en aquesta societat.

La Reforma que planteja el PP sobre la necessitat que les dones de 16 - 17 anys hagin de comptar amb el consentiment, amb el permís, de les seves famílies per poder avortar, implica a més que el govern legisla a esquenes de la realitat, legisla en funció dels seus propis interessos i no els de les persones i la societat.
El govern no vol conèixer la realitat que són només el 3,6% de dones que avorten les que tenen entre 16-17 anys i d'elles 88% han avortat amb el consentiment familiar, sent el 12% les que ho han fet sense el coneixement de la seva família, sens dubte, com informa l'Associació de Clíniques Acreditades per a la Interrupció de l'embaràs (ACAI), perquè la situació familiar personal i social en què viuen els ho impedia i el viure situacions de famílies desestructurades, de presons, violència masclista, desemparament familiar, dones migrants que viuen soles o amb altres familiars, dones maltractades per la seva família, d'ambients religiosos integristes o que estan en centres de menors i no volen dir res a la direcció ...
Amb aquesta reforma, el PP prefereix guanyar un grapat de vots a costa d'empènyer a la realització d'avortaments clandestins, insegurs, amb greus riscos per a la salut de la dona, precisament a aquest col·lectiu de dones més precàries i desprotegides.
Per a la CGT, aquesta reforma no té cap lògica jurídica, sent un veritable contrasentit que aquestes dones de 16-17 anys es considerin majors d'edat per treballar, per mantenir relacions sexuals consentides des dels 13 anys, per contraure matrimoni, per abandonar el seu procés educatiu, per decidir sobre la seva salut, operacions ... i que se'ls negui el dret a decidir sobre la seva maternitat. Quina societat representa el que sigui ara el marit o el pare de la dona de 16-17 anys qui decideixi per ella sobre la seva maternitat, que torni a tutelar la dona com succeïa al segle XX?
La reforma vol presentar-nos a una joventut frívola, irresponsable, promíscua, inconscient, que recorre a l'avortament com a mètode anticonceptiu. És a través de l'educació com s'adopten decisions lliures i responsables i no a través de les lleis que exclouen, discriminen, criminalitzen. Som les dones les que hem de decidir tant si som mares com si no volem ser-ho.
La CGT fa una crida a la mobilització contra aquest nou atac cap a la dona i seguirà reivindicant i lluitant per un avortament lliure, públic i gratuït, fora del codi penal.

Per la prohibició de les pistoles elèctriques "Taser"

Col·lectius adherits a la Campanya
https://stoptaser.wordpress.com/

Les organitzacions signants mostrem la nostra preocupació davant les informacions aparegudes als mitjans de comunicació sobre la possibilitat d'incorporar l'ús de les pistoles elèctriques "Taser" per part d'algunes unitats de Mossos d'Esquadra. També és conegut que diverses policies locals d'arreu de l'Estat Espanyol compten amb aquest tipus d'armes. En concret, a Catalunya entre 30 i 50 cossos de policia local en disposen.
Les pistoles Taser són armes paralitzants que descarreguen electricitat sobre la persona per a immobilitzar-la momentàniament. Des de l'any 2000 s'està generalitzant el seu ús als cossos policials de molts països, tant de la policia d'ordre públic com dels funcionaris encarregats de la custòdia de persones privades de llibertat així com per efectius militars. Malgrat que se les cataloga com a armes no letals, Amnistia Internacional recull en el seu informe de l'any 2007 la mort de 269 persones als Estats Units, de juny del 2001 a juny del 2007, i de 15 persones al Canadà, entre mitjans del 2003 i juny del 2007, després d'haver rebut descàrregues d'aquestes armes.
A més dels possibles efectes letals, també s'ha detectat que la gran facilitat en el maneig de l'arma i la manca de rastres corporals després del seu ús, la converteixen en una eina susceptible de ser usada per a cometre maltractaments. És per això que el Comitè Contra la Tortura de Nacions Unides (CAT) s'ha pronunciat en diverses ocasions en contra de les l'ús d'aquestes armes.
En referència a l'Estat Espanyol, en el seu informe de novembre de 2009, després de constatar l'ús d'armes elèctriques "Taser" per part de les policies locals, recomanava a l'Estat l'abandó de la seva utilització atès que els seus efectes en l'estat físic i mental de les persones contra les que es farien servir podrien conculcar els articles 2 i 16 de la Convenció Contra la Tortura i Altres Tractes o Penes Cruels, Inhumans o Degradants.
És per tot això que exigim a les autoritats competents:
- la prohibició d'incorporar i utilitzar pistoles elèctriques "Taser" per part de tots els cossos policials, així com altres funcionaris encarregats de la custòdia de persones privades de llibertat
- la retirada immediata d'aquestes armes per part d'aquells cossos policials que en l'actualitat les tinguin incorporades en les seves dotacions armamentístiques.

Primers col·lectius adherits: Coordinadora per a la Prevenció i Denúncia de la Tortura, Comissió de Defensa del Col·legi d'Advocats de Barcelona, Stop Bales de Goma, Observatori del Sistema Penal i els Drets Humans de la U.B, Justícia i Pau, Grup de Recerca sobre Exclusió i Control Social de la UB (GRECS), Grup Antígona, drets i societat amb perspectiva de gènere, Col·lectius Assemblearis d'Universitats (CAU-IAC), Acció dels Cristians per l´Abolició de la Tortura (ACAT), Xarxa Anti Repressió de Familiars de Detingudes, Associació Catalana per a la Defensa dels Drets Humans, Tanquem els Cies, Confederació General del Treball (CGT) de Catalunya, Casals de Joves de Catalunya, Rereguarda en Moviment

Èxit de l'acte del 6 de febrer a Cotxeres de Sants

Sota el lema 'Ni oblit ni perdó: prou muntatges, repressió i impunitat'

Carlos Navarro, CGT-Premsa Barcelona

Ple a les Cotxeres de Sants, 1.000 persones assistien a l'acte del 6 de febrer organitzat conjuntament per CGT-Barcelona, Des-Muntatge 4-F i Metromuster (productors del documental Ciutat Morta), sota el lema "Ni oblit Ni perdó: Prou de muntatges, repressió i impunitat". L'acte va ser retransmès per streaming gràcies a la cooperativa Claraboia.

Després d'una curta però dura presentació s'anaren succeint una després d'una altra les diverses intervencions, totes elles transmetent moments d'emoció i de calfreds entre els assistents.

Les intervencions les van realitzar: Rodrigo Lanza, víctima del muntatge 4F; Mariana Huidobro, mare de Rodrigo Lanza; Xavier Artigas co-director del documental Ciutat Morta; Alfon, condemnat a 4 anys de presó per la vaga General del 14N; Grup de suport als presos anarquistes operació Pandora; Laura Gómez, CGT Barcelona Imputada Vaga General 29M; Zenon, Rereguarda en Moviment; Andrés G. Berrio, Tanquem els CIE; Carles Guillot, Stop Bales de Goma; Juanjo Álvarez, pare de Pedro Álvarez; Iñaki García, campanya justícia per a Juan Andrés Benítez; Irene, Assemblea CSA Can Vies; Jesús Rodríguez, periodista de la Directa. També va haver-hi moments per a la poesia i la musica amb intervencions de: Sílvia i Helen (amigues de Patricia), Rosa Grau, Moi Rojo, Xavier Theros, Juanito Piquete i José Icaria.

Un silenci impressionant per part dels assistents a l'escoltar als diferents companys, solament trencat al finalitzar les intervencions amb aplaudiments, crits reivindicatius, llàgrimes, nusos en la gola i el cor en un puny. I ràbia, molta ràbia davant la injustícia.

Hem detectat qui són els nostres enemics i el dany que ens fa cadascun d'ells: els polítics, els jutges i els policies. Uns fan les lleis i legislen la injustícia, uns altres les apliquen i els altres si és necessari fins i tot t'eliminen. Són el triumvirat que posats al servei del gran capital ens sotmet sota un règim d'opressió i d'injustícia cada vegada mes insuportable.

Els presents en l'acte ens hem conjurat, crearem llaços de solidaritat, denunciarem l'arbitrarietat i brutalitat i no descansarem fins a aconseguir una societat justa. Ni us tenim por, ni mereixeu el nostre respecte, solament el nostre menyspreu.

Des de la CGT de Barcelona, com part dels organitzadors de l'acte, considerem que gràcies a la implicació tant de moltes persones individualment com de les organitzacions participants hem aconseguit un acte amb molta assistència i amb molt contingut. Han representat moltes hores d'esforç col·lectiu en l'organització i en la difusió del mateix. De tenir la valentia a buscar un lloc amb un aforament important i treballar per a omplir-lo. De superar el sentiment de solitud per a crear la resposta col·lectiva de la solidaritat.

En un moment de repressió a l'alça, on la dissidència es penalitza i es persegueix, l'acte de Sants contra els muntatges policials, la repressió i la impunitat esdevé un node entre els diversos fronts oberts.

Gràcies a totes i tots els que d'alguna manera heu participat en aquest acte.

Manifest Internacional contra la impunitat dels crims del Franquisme

Secretaria Relacions Internacionals CGT

Identificats amb el principi de justícia universal que atribueix a tots els tribunals nacionals de qualsevol país del món la competència per perseguir i jutjar als qui hagin comès crims contra la humanitat, independentment del lloc de la seva comissió i de la nacionalitat dels seus autors o víctimes, sent deure de tot Estat el implementar les mesures necessàries per a la investigació i enjudiciament d'aquests crims.

Convençuts que l'aplicació d'aquest principi, consagrat en diferents instruments nacionals i internacionals, és d'una formidable eficàcia per:

- Evidenciar I constatar la impunitat en aquells països les societats la pateixen
- Denunciar Universalment als autors dels crims.
- Posar De manifest que els delinqüents només tenen refugi en el seu propi país davant la persecució internacional.
- Lanzar El poderós missatge civilitzador consistent en que els que cometin o hagin comès crims que lesionen la humanitat seran perseguits universalment en tot temps i lloc.
- Amparar I articular mecanismes de reparació a les víctimes que en els seus països tenen vedat l'accés a la justícia.
- Enfortir La solidaritat entre els pobles.

MANIFESTEM

El nostre suport a la querella argentina que, en exercici del principi de justícia universal, es tramita davant el Jutjat Nacional en el Criminal i Correccional Federal número 1 de Buenos Aires, així com a les diferents iniciatives que ve adoptant el citat Tribunal en la investigació dels crims de genocidi i / o lesa humanitat comesos pel franquisme entre el 17 de juliol de 1936 i el 15 juny 1977.

La nostra solidaritat amb els ciutadans i les diverses organitzacions socials de l'Estat Espanyol en la seva recerca de veritat, justícia i reparació i en la seva lluita contra la impunitat dels responsables dels delictes comesos per un règim que, durant més de quaranta anys, va reprimir brutalment a la seva pròpia població cometent innombrables crims.

La nostra denúncia a les diferents institucions espanyoles: executives, legislatives i judicials, que han promogut i segueixen promovent la impunitat dels criminals, l'absolut desemparament i la manca de tutela judicial per a les víctimes.

El nostre compromís de difondre els objectius de la querella argentina contra els crims del franquisme per seguir unint voluntats, amb un criteri ampli, plural i democràtic, en la convicció que la seva continuïtat i enfortiment seran transcendentals per posar fi a la impunitat en relació amb les greus violacions de drets humans comeses per la dictadura.

La nostra exigència a les autoritats espanyoles competents perquè disposin que els responsables dels crims del franquisme imputats per la justícia argentina, i sobre els quals pesen ordres internacionals de detenció, siguin extradits a Argentina o jutjats a Espanya.

NO A LA IMPUNITAT!

¡SÍ A LA JUSTÍCIA!

** Signen 210 organitzacions socials i sindicals a nivell internacional, entre elles la CGT.*

Dinamita de cervell

Entrevista a Franco Berardi (Bifo):

“Una revolta col·lectiva és primer de tot un fenomen físic, afectiu, eròtic”

Amador Fernández-Savater

La financiarització de la vida i la virtualització de les relacions generen noves formes de malestar social. Com pot polititzar-se aquest sofriment?

És una experiència quotidiana: el treball en un context capitalista és principalment el mitjà per a una finalitat (el guany).
Un treball indiferent per tant al seu contingut, buidat de significat, determinat primordialment pels diners.
Mantega o míssils: el mateix dóna, l'important és que el producte-mercaderia vengui en el mercat. Marx ho va anomenar “treball abstracte” i a partir d'ell va definir la manera de producció capitalista i el seu caràcter destructiu.
Segons Franco Berardi (Bifo) -filòsof i activista italià, teòric dels mitjans de comunicació i les transformacions del treball, implicat en moviments polítics des dels anys setanta-, dos nivells més d'abstracció s'afegeixen en els nostres dies a l'abstracció del treball: el govern de les finances (un poder sense cap arrelament local) i les xarxes virtuals de comunicació (un intercanvi simbòlic sense cossos).
La financiarització de la vida i la virtualització del contacte generen segons Bifo noves formes de malestar social, noves patologies, nous tipus de sofriment.
Pot polititzar-se aquest malestar? Quines formes d'acció col·lectiva poden reconvertir el sofriment en força transformadora? La sublevación (edició espanyolaa Artefakt, edició argentina a Hehkt) reuneix una sèrie de textos escrits per Bifo a la calor dels moviments de les places (primavera àrab, 15M, Occupy...). La revolta, tal com apareix pensada en el llibre, és en primer lloc l'aixecament dels cossos explotats, estressados, deprimits. El primer pas per a la reconstrucció d'un cos social capaç de desafiar el domini de la híper-abstracció digital i financera.

Abstracció financera

1. En què consisteix l'abstracció financera?
Nomeno així al conjunt dels automatismes financers que subyuga la vida real i la producció, buidant-les d'energia i de poder polític.

2. En quin sentit l'abstracció financera buida el poder polític?
És alguna cosa molt òbvia que tots hem entès en els últims anys: les institucions de la democràcia política no poden fer res enfront de la prioritat de l'abstracció financera. La liquidació del primer ministre grec, Yorgos Papandreu, el dia mateix que va proposar un referèndum sobre el “pla d'ajuda” del BCE a l'Estat grec el 2011 va ser la declaració final de l'anul·lació de la democràcia en el continent europeu. Les tradicions humanistes i il·lustrades quedaven igualment escombrades d'un cop de ploma aquell mateix dia.

3. Explica't.
L'humanisme és essencialment el moviment pel qual la voluntat humana s'emancipa de la tutela divina. Pel seu costat, la Il·lustració proclama la superioritat de la Raó i de la Llei sobre la força dels “animal spirits” de l'egoisme econòmic. Doncs bé, God is back, la potència superior del diví sobre la voluntat humana retorna, però ara amb la forma del capital financer. Les lleis no tenen avui cap força enfront de la circulació global dels algorismes financers, ni davant la potència desterritorialitzada de les empreses globals.

4. Però no ha estat sempre així en la història del capitalisme? Per què seria això una novetat?
Crec que la classe financera és distinta a la classe que en els segles de la modernitat vam conèixer com burgesia. La burgesia s'enriquia gràcies a l'explotació de la classe obrera, però també gràcies a la producció de béns útils per a la vida social. És una classe que acumula plusvàlua a través d'un procés de producció de béns útils. No obstant això, la classe financera -o, millor dit: el conjunt dels automatismes financers- s'enriqueix a través de la destrucció del valor produït, a través de la privatització dels béns comuns. La plusvàlua de les finances és una minus-vàlua des del punt de vista social. D'altra banda, la burgesia tenia una forta territorialització ciutadana i nacional, mentre que la classe financera és una classe totalment desterritorializada, incapaç d'identificar-se amb cap lloc específic.

Malestar social

5. Quins efectes té l'abstracció financera sobre el cos viu de la societat?
Ja no hi ha continuïtat en l'experiència del treball: no s'arriba cada dia al mateix lloc, no es compleixen les mateixes rutines, no es troba a les mateixes persones. El treballador mateix ja no existeix com persona, és el productor intercambiable de fragments de temps/treball connectats en una xarxa global. El temps viscut pels treballadors precaris es fragmenta -o, millor dit, es fractalitza- a l'haver d'adaptar-se constantment als requeriments de la producció. Però tinguem en compte que el cos viu té les seves pulsions, la seva sensibilitat, el seu temps i els seus desitjos. L'abstracció financera superposa un temps espasmòdic, en constant acceleració, a la sensibilitat del cos individual i col·lectiu.

6. Produint per tant efectes a nivell individual i col·lectiu, no? Quins són?
Les patologies causades per l'acceleració i la competició agressiva es manifesten a nivell individual com una veritable epidèmia de sofriment mental, psíquic, emocional. Les crisis de pànic, els problemes d'atenció, la solitud competitiva, la depressió... A nivell col·lectiu, la conseqüència és la crisi de la solidaritat social. Cada individu percep als altres essencialment com competidors i no com cossos afectius.

Abstracció digital

7. A l'abstracció financera se li afegeix una abstracció digital, en què consisteix, com opera?
L'abstracció digital és l'efecte de l'aplicació de les tecnologies de virtualització a la comunicació entre els éssers humans i la seva operativitat es manifesta com intercanvi lingüístic sense cos, com escisió entre paraula, cos i afectivitat.

8. En el llibre analitzes els efectes “ètics” de la virtualización del contacte, quins són?
Per a mi, ètica i estètica estan íntimament relacionades: la paràlisi ètica, la incapacitat de governar èticament la vida individual i col·lectiva, prové d'una pertorbació de l'estesia, és a dir, de la percepció de la continuïtat sensible del propi cos en el cos de l'altre. D'una comprensió eròtica de l'altre. La virtualització del contacte produeix un efecte de de-sensibilització emotiva, de solitud relacional, de fragilitat psicològica.

9. Potser és una cosa que podem entendre millor a partir de la diferència que fas en el llibre entre “lògica de conjunció” i “lògica de connexió”.
La conjunció és un intercanvi en el qual els cossos es posen en relació recíproca de manera tal que cada comunicació es manifesta com singular, irrepetible. La simpatia, és a dir, el sentir compartit (sym-pathos), és la dimensió general de l'intercanvi conjuntiu. Però mentre que la lògica conjuntiva implica la interpretació de la dimensió gestual, corporal i de les implicacions emocionals (amb les seves ambigüitats i matisos), la lògica conectiva redueix la relació amb l'altre a pura descodificació d'una sintaxi, a un contacte funcio-

nal dintre d'estàndards predeterminats. És el cas de Facebook. El procés de mutació que es desenvolupa en la nostra època està centrat en el canvi de la conjunció a la connexió com paradigma de l'intercanvi entre els organismes conscients.

La revolta

10. Entre 2010 i 2013 es van activar mobilitzacions massives a Anglaterra, Tunísia, Egipte, Espanya, Grècia, EEUU, més tard a Brasil i Turquia, ara a Xina... Les característiques i els objectius d'aquestes mobilitzacions han estat molt diferents, com diferents són les condicions polítiques i culturals dels diferents contextos. Però tu consideres que aquesta sèrie d'aixecaments formen part de la mateixa ona, per què?
Crec que si, perquè totes aquestes mobilitzacions, incloent les que es van donar en les ciutats àrabs, tenien des del començament una mateixa voluntat de reactivar la solidaritat i la dimensió física de la comunicació social. Els treballadors i els estudiants rebels van intentar en primer lloc crear condicions de conjunció directa, física i territorial per a sortir de l'alienació virtual. Per què ocupar una plaça, un carrer o un territori quan sabem molt bé que allí no resideix cap poder polític i que el sistema financer no es localitza en una dimensió territorial? Perquè la primera cosa que necessiten els treballadors precaritzats és la reactivació d'una dimensió afectiva i territorial que permeti reconstruir les condicions emocionals de la solidaritat. Em sembla que aquest és el sentit de la presa de les places, de les acampades. Una revolta col·lectiva és en primer de tot un fenomen físic, afectiu, eròtic. L'experiència d'una complicitat afectuosa entre els cossos.

11. Com s'organitza "" una política així, mitjançant quines formes, institucions, etc.?
M'agrada posar la imatge del mantra: el mantra és una respiració col·lectiva harmònica, una metàfora del que en la dimensió política anomenem solidaritat. L'organització que imagino no passa a través de la democràcia representativa, ni d'una organització centralitzada com va ser el partit leninista del segle XX. Té més que veure amb el ritme d'un mantra.

12. Quin balanç fas de l'ona de moviments que es va activar el 2011? Quines potències i límits ha trobat?
El balanç és ambivalent. D'una banda, podem dir que els moviments de les places no van assolir frenar gens l'explotació financera, la imposició del deute, la destrucció i privatització dels béns comuns. En aquest sentit podem parlar de fracàs. Però crec que hem de valorar-los des d'un punt de vista evolutiu més llarg. Aquests moviments han revelat la dimensió afectiva social. És la condició necessària per a emprendre un moviment de recomposició dels sabers comuns -científics, tècnics, afectius, organitzatius- per fora de l'explotació capitalista.

13. Com penses una possible aliança entre el digital i la dimensió "física" de la rebel·lió?
Les noves tecnologies han estat i segueixen sent eines per a l'ampliació de la comunitat, encara que només virtual, i per a la coordinació d'iniciatives i accions a nivell global. Però només la presència física i territorial pot activar l'empatia i la solidaritat. Al mateix temps, en termes d'eficàcia, les accions més reeixides en termes de sabotatge del domini imperial han estat accions com les de Assange i Snowden que es desenvolupen en la dimensió digital. L'acció subversiva és molt eficaç quan es desenvolupa en l'esfera digital, quan s'infiltra en l'interior de la dimensió algorítmica del capitalisme.

14. A Espanya, diversos dispositius més o menys "partidaris" sorgits a partir del 15M apunten a "prendre el poder polític" en les seves diferents escales (nacional, regional, municipal), aprofitant un buit creat per la deslegitimació radical del sistema de partits instal·lat en la Transició espanyola, quin paper creus o imagines que poden tenir les institucions estatals en la promoció del canvi social que projectes en el llibre?
Les noves organitzacions polítiques, com Syriza i Podemos, poden ser molt útils per a la resistència dels treballadors, per a la supervivència en condicions d'empobriment i disgregació social. Però no crec que puguin fer molt contra el poder financer, ni per a afavorir l'alliberament de les energies intel·lectuals del treball per fora de la dominació capitalista. La frase "yes, we can" d'Obama va ser més un exorcisme contra la impotència de la política i de la voluntat que un programa. El fet que la màxima autoritat mundial digui "podem" és el signe de que alguna cosa no funciona, un sentiment d'impotència que la política no pot admetre però que és evident. Sis anys després de la seva primera victòria, Obama ha de reconèixer que no pot sortir de la "guerra infinita" bushista, que no pot parar la devastació del medi ambient, que no pot modificar la tendència cap a la concentració de la riquesa. No podem, aquesta és la veritat.
El temps de la voluntat i de la política s'acaba. Hem de desplaçar l'energia social cap a una dimensió que no és ni la democràcia representativa ni la subversió política, sinó la imaginació de noves formes d'organització del coneixement i de la producció, la creació d'una plataforma tècnica i política per a l'auto-organització de la intel·ligència col·lectiva (força productiva principal del temps present).

15. Crec que per a tu la política consisteix en una "mutació antropològica" (com deia Pasolini, encara que ell la temia). Com es pot pensar aquesta "mutació antropològica" per fora de l'esquema revolucionari tradicional de "l'Home nou" que ha causat tants estralls en el segle XX?
Pasolini temia justament la mutació antropològica produïda pel capitalisme tecnològic i global, i la seva por tenia bones raons. Ens trobem en la situació d'uniformització i de violència psíquica interindividual que ell presagiaba fa quaranta anys. Hem d'imaginar una sortida antropològica de la mutació antropològica uniformitzadora que imposa el capitalisme global, però una sortida diferent a la del segle XX. Les utopies de la modernitat es van fundar sobre l'exaltació testosterónica de la joventut. Van ser utopies violentes i esperançades (això és, en última instància desilusionants, consagrades al penediment). La nostra força ja no pot basar-se en l'ímpetu juvenil, l'agressivitat masculina, la batalla, la victòria o l'apropiació violenta, sinó en el goig de la cooperació i el compartir. Reestructurar el camp del desig, canviar l'ordre de les nostres expectatives, redefinir la riquesa, és tal vegada la més important de totes les transformacions socials.

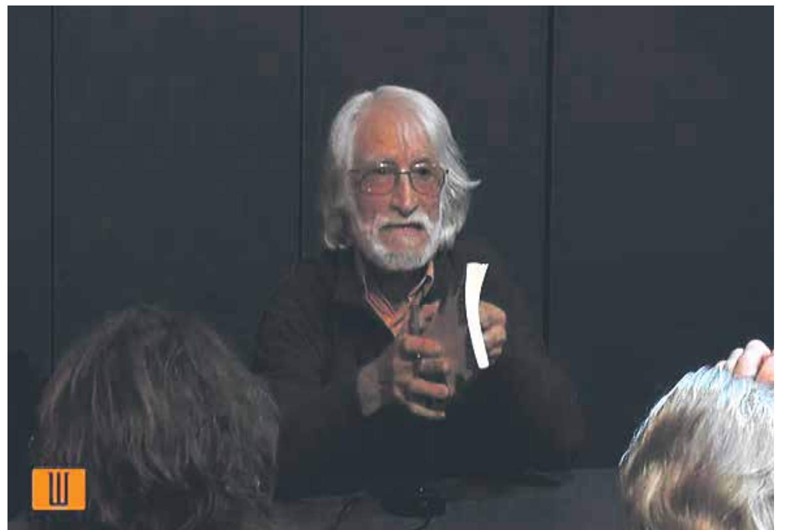
** Entrevista realitzada per Amador Fernández-Savater publicada a eldiario.es*

Anarquistes a la Nova Catalunya: Terres Verges, d'Enric Larreula

Ferran Aisa

Enric Larreula (Barcelona, 1941), llicenciat en filologia catalana i professor de llengua a la UAB, des dels anys vuitanta ha publicat diversos llibres de literatura infantil i juvenil amb títols com *Marduix (*1983), premi Crítica Serra d'Or i *Contes per a un món millor* (1992), premi Lola Anglada.
El seu llibre *Terres verges,* escrit als anys 90 i reeditat el 2013 per Edicions 62, és l'aventura d'una família catalana i llibertària que fugint de la dictadura de Primo de Rivera cerca a la selva del Brasil uns terrenys per construir la pròpia utopia sota el signe llibertari de la Nova Catalunya. Enric Larreula, com aquells catalans del segle XIX que s'embarcaren cap als Estats Units decidits a col·laborar en la construcció del comunisme cabetià a la ciutat utòpica d'Icària, s'endinsa a recrear el somni d'uns catalans que anhelen un món de fraternitat, justícia i llibertat.
A les primeres pàgines del llibre veiem com un jove estudiant de ciències de la comunicació remena caixes plenes de papers a la casa dels pares fins a trobar cinc llibretes antigues lligades amb un cordill on s'amaga la cal·ligrafia del seu avi.
Escrites a mà, contenen un diari personal, que s'inicia el 20 de setembre de 1923 i s'acaba el 19 de juliol de 1936, dues dates prou significatives de la història contemporània de Catalunya. La primera té a veure amb el cop d'Estat de Primo de Rivera i la segona, amb l'aixecament militar contra la República.
El personatge que enceta el diari és un infant que escriu com un infant que seguint els seus pares es prepara per marxar al Brasil i quan definitivament es tanca el diari ens trobem amb un home fet que retorna a Barcelona després d'haver intentat amb els seus pares, familiars i altres companys de viatge ideològic crear una Nova Catalunya a la selva del Brasil, lluny de l'opressió de l'estat dictatorial espanyol, seguint l'ètica i els ideals anarquistes i internacionalistes.
El jove idealista aixecarà acta de tot el procés de constitució del poblat utòpic: "El pare sempre deia que si en aquest racó de selva on anirem a viure està tot per fer, doncs fem-ho des d'un començament. Que l'única llei i ordre que hi hagi en la nostra comunitat sigui la llei de la justícia, de l'amor i de la llibertat. I amb aquesta il·lusió treballem tots."
No és un fet nou voler crear una colònia utòpica al Brasil, com recorda el mateix protagonista del llibre. El 1890 un grup d'italians van posar en marxa la colònia socialista experimental Colònia Cecília, però les dificultats que van trobar, tant amb l'Estat del Brasil, que els carregava d'impostos, com de l'Església, que sentenciava la llibertat dels anarquistes, van posar fi al projecte que volien continuar els llibertaris catalans.
Aquest esperit apareix pel llibre en forma de naturisme, vegetarianisme, esperantisme, pacifisme i la moral de suport mutu, de solidaritat i de llibertat a favor de totes les persones i sobretot dels més explotats i abandonats, com els indis.
El record de Barcelona és present des de les lluites obreres de la CNT, del món cultural que irradiaven els ateneus populars i de la defensa de la llengua catalana. Finalment els habitants de la Nova Catalunya com els utòpics italians de la Cecília hauran de cedir davant les topades amb els grans terratinents, els homes sense escrúpols i la realitat d'un món cada vegada més advers.
La restauració de la llibertat a Catalunya farà que la Nova Catalunya plegui per retornar els supervivents a la terra estimada. Les terres verges queden enrere... Cal construir la utopia a la Catalunya lliure...
Enric Larreula ha tramat a Terres verges una història realment important carregada d'emocions i de reflexions plena d'ideals llibertaris i d'amor a Catalunya. El món cada dia comença de nou i la utopia és un somni que es pot fer realitat i qualsevol dia pot néixer una Nova Catalunya.

** Article de Ferran Aisa, escriptor i historiador, publicat al suplement Cultura del diari El Punt Avui.*

El costat fosc del liberalisme

Jordi F. Fernández Figueras

Què és el liberalisme? Diuen les enciclopèdies que és un pensament que té com a objectiu l'assoliment de la llibertat per a l'individu. Doncs si aquesta és la resposta correcta, com és possible que hi hagi persones que el critiquin? És que aquestes persones són partidàries de les dictadures o és que el liberalisme té un costat fosc que cal conèixer?

Algunes raons crítiques les podeu trobar al llibre *Contrahistoria del liberalismo* (El Viejo Topo, 2007) de Domenico Losurdo, per exemple. Des de les primeres pàgines, aquest professor de filosofia italià és implacable; revela les idees concretes i les pràctiques quotidianes de destacats liberals —amb algunes excepcions, com la d'Adam Smith— que als segles XVIII i XIX, al Regne Unit i a les seves colònies, fan compatible la defensa de les llibertats civils dels pobles, les minories i l'individu amb una defensa aferrissada de l'esclavitud dels negres, una esclavitud hereditària que alguns polítics proposaven ampliar als blancs pobres, tot i que, tal com documenta l'historiador Howard Zinn a la seva obra de lectura imprescindible *La otra historia de los Estados Unidos* (Hiru, 1999), al segle XVII de fet ja existia la categoria social dels criats contractats, que eren blancs "comprats i venuts com els esclaus" durant els set anys que durava el contracte de treball amb què pagaven el passatge del vaixell que els portava des del Regne Unit a les colònies americanes.

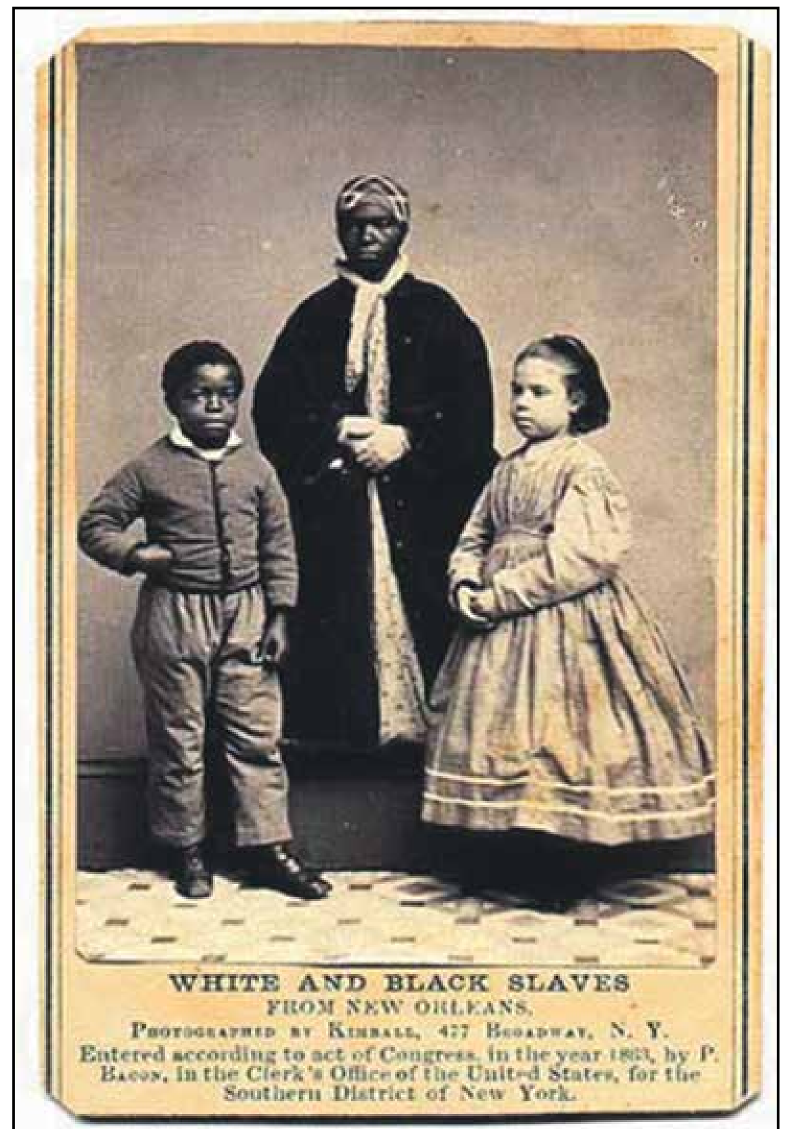
És veritat que els liberals lluiten contra un cert tipus d'esclavitud... Al segle XVII, John Locke, el pare ideològic del liberalisme fa una crítica ferotge de l'esclavitud política que significava la monarquia absoluta, però això no li impedeix redactar un article de la constitució de Carolina que diu així: "Tot home lliure de Carolina ha de tenir poder i autoritat absoluta sobre els seus esclaus negres". Una defensa de l'esclavitud laboral ben coherent, ja que prové d'un home que "és accionista de la Royal African Company", una empresa dedicada al tràfic d'esclaus.

Cal parlar del tracte que van dispensar els liberals de les colònies britàniques als nadius? És ben conegut: extermini o confinament en terres estèrils. Ja al segle XVII la facció liberal puritana emigrada a les colònies americanes comença la seva aniquilació després d'equiparar-los "als cananeus i amalecites", ètnies predestinades segons la Bíblia a l'extermini, i com ells nòmades i ocupants "de les terres que Déu ha concedit expressament als fills de l'home".

No és estrany, doncs, que liberals d'aquesta mena titllessin de dèspota Abraham Lincoln, president dels EUA, tal com els neoliberals d'ara han qualificat de dictadors Chávez i altres governants llatinoamericans escollits democràticament. Per als liberals dels estats del Sud, la defensa dels drets de les persones que consideraven infrahumanes —negres, nadius i blancs pobres— era una agressió intolerable contra la llibertat de comerç i empresa d'aquells que es consideraven únics integrants de la humanitat: la nova aristocràcia dels grans posseïdors de plantacions... i les classes mitjanes —petits agricultors, comerciants i artesans—, necessàries per mantenir el seu poder i les seves riqueses .

Més enllà de les aparences, doncs, aquests són els objectius reals del liberalisme: llibertat i riquesa per a una minoria, llibertat tutelada per a les classes mitjanes i opressió i pobresa per a les classes populars.

Què és el liberalisme? Podem dir ara que és un pensament que defensa la llibertat i la democràcia "per als amos i senyors"? Si és així, a la resta de la societat no ens queda cap altra opció que combatre'l sense treva.

La taula de Porrera

És la guerra contra les drogues una guerra santa?

Artur Sardà

M'ha fet gràcia posar aquest títol perquè és el mateix del primer article sobre drogues que vaig publicar a la vida. Deu fer vora 25 anys i va sortir a La Lletra A. Però, és clar, ara hi haurem de buscar algun sentit.

Podem tirar d'Escohotado, el qual ja situa en l'origen de la prohibició mundial contemporània la mentalitat cristiana ultraconservadora dels grups dominants als USA del segle XIX. Posteriorment, al segle XX, la coartada "mèdica" ha vingut a confondre una mica les coses, però, bàsicament, la idea que cal eradicar les substàncies psicoactives del planeta la solen compartir gent amb una determinada cosmovisió, que inclou més coses.

M'arrisco a vaticinar que si féssim una enquesta entre els més radicalment antidrogues ens trobaríem amb que molts d'ells també estan en contra de l'avortament, de la igualtat entre sexes, de la llibertat sexual en general i de la dels homosexuals en particular; probablement sortiria també algun rampell mig racista (ja sigui en versió nazi o en versió paternalista) i unes conviccions religioses (monoteistes, és clar) molt fermes.

I com que això són especulacions i l'enquesta estadísticament significativa no estic en condicions de fer-la en aquests moments, ho il·lustraré amb un exemple, que, tot i no demostrar res (un cas únic mai demostra res), sí que pot activar suficientment el sistema emocional com per generar una corrent empàtica favorable a la idea anterior. O això espero. La publicitat i la propaganda es serveixen sovint de tècniques com aquestes per manipular-nos. Doncs a mi potser també em funcionarà.

En certa ocasió, un informant anònim, em va explicar el tipus de repressió que li va tocar patir pel fet de ser homosexual i membre d'una família evangelista. Com que jo coneixia aquell grup evangelista per la seva destacada militància antidroga, vaig parar orella. Em deia el meu amic que van decidir que estava posseït (sense especificar per qui, però se suposa que per ningú bo) i que calia fer-li una mena d'exorcisme.

El que li van fer concretament fou lligar-lo a una cadira mentre resaven al seu voltant, demanant al dimoni que sortís, i de tant en tant fotent-li algun mastegot (per tal d'enviar al dimoni un missatge de determinació, se suposa).

No sabem quant de temps hauria pogut durar la broma, però el meu informant, afortunadament, es va fer càrrec de seguida de la gravetat de la situació, va participar en la comèdia fent-se una mica l'epilèptic i, finalment, quan li van concedir la "llibertat vigilada", es va buscar una amiga que s'avingués a simular ser núvia seva una temporada.

Be, doncs aquesta història no va passar fa molts anys, en una tèrbola nit franquista, sinó fa quatre dies, en ple segle XXI!! I succeeix en una ciutat mitjana, culta i moderna!

No tan sols neguen la llibertat cognitiva sinó la llibertat sexual, que també és una forma de llibertat de consciència. I el que és pitjor, ho fan amb bona intenció, pensant que és el millor per tu. I aquesta bona fe (mai millor dit) és el que els fa especialment perillosos.

De debò us ho dic: si he de viure oprimit, més m'estimo que m'oprimeixi un corrupte que un messies!

Moviment popular i expectatives electorals

El paper del moviment llibertari davant les conjuntures electorals i la recuperació institucional dels moviments socials i populars

Procés Embat
per la construcció de l'anarquisme social i orgnitzat
https://procesembat.wordpress.com/

Actualment vivim uns mesos d'aparent desmobilització social al carrer. Mentre que en algunes localitats és una situació fàcilment constatable, en unes altres no ho és tant ja que l'activitat dels moviments segueix el curs habitual de mobilitzacions constants. No obstant això, és cert que estem en una conjuntura diferent, nova en la nostra època post-15M, a causa que s'albiren canvis en el panorama polític per les possibles eleccions plebiscitàries a Catalunya i per l'auge de nous partits que tenen opcions reals d'arribar al poder tant a nivell de govern central com en el municipal.

Davant d'aquest canvi de conjuntura política, impensable fa alguns anys, és lògic que sorgeixin dubtes en l'anàlisi estratègica del camp llibertari. Perquè aquest reflux, es produeix a causa que els moviments estiguin apostant per una via electoral per al canvi social? Hem arribat a un límit de les mobilitzacions socials i per això s'opta per una altra via?

En primer lloc, és necessari apuntar que tots els moviments socials tenen períodes de naixement, expansió i reflux. És una cosa perfectament normal i entra dins del que es pot esperar de tot moviment. No hem d'espantar-nos per això, al contrari, hem d'albirar una altra via de mobilitzacions al carrer que torni a activar un cicle de protestes.

En segon lloc, hem d'adonar-nos que la gent busca un imaginari global. És a dir, que vol veure un canvi social real que li arrabassi el poder a l'enemic de classe (que té tots els mecanismes del poder, fins i tot el govern). Per això, en cert moment les institucions apareixen com l'objectiu fàcil d'avanç en les forces socials. Si no s'ha aconseguit gran cosa a través de la protesta ciutadana, la conquesta del poder per mitjà de les eleccions sol ser una opció ben vista.

Per tant, si les opcions revolucionàries han estat absents del debat general i no han aconseguit articular una alternativa global revolucionària que tingui com a base el moviment popular, es produeix

com a conseqüència un transvasament de forces a l'electoralisme. A nivell global ha d'existir, per tant, una alternativa de poder i gestió revolucionària del mateix, és a dir, una teoria revolucionària.

No obstant això, a més de la teoria és necessari oferir una estratègia a llarg termini per poder treballar en aquesta via. Per això cal construir un imaginari en el qual el moviment popular hagi de desplaçar del poder a la classe que l'ostenta actualment. Naturalment ha de disposar de mitjans per fer-ho de forma factible que puguin atreure a cada vegada majors capes de la població.

En el nostre context actual, no obstant això, no es pot obviar el fenomen electoral. Es percep com una conquesta social en tant en quant el poder polític es posa a la disposició del partit vencedor en les urnes. No es deixarà d'utilitzar aquesta via per molta propaganda que es realitzi en sentit abstencionista. En aquesta línia, sent realistes, cal assenyalar que, quan els moviments disposen de força i influència, hi ha moltes probabilitats que intentin disputar les institucions a l'enemic mitjançant les eleccions. Ho faran encara que només sigui per llevar d'en mig a alguns cacics locals. Per aquest motiu el moviment popular haurà de donar una resposta dual davant el fet electoral:

*** El moviment popular ha de disposar de mecanismes per exercir la seva influència en les institucions sense ser recuperat per elles.**

Per a això és necessària una organització al·legal revolucionària (paper que li hauria de correspondre al moviment llibertari) que mantingui la tensió i el centre de gravetat fora de les institucions. Els moviments populars han de ser forts i estar ben coordinats entre si per mantenir l'autonomia i imposar les seves demandes al poder polític.

*** Construir una alternativa a les institucions, ja sigui transformant les actuals en noves institucions populars, ja sigui generant contrainstitucions que estableixin un poder dual, o fins i tot ambdues opcions alhora.**

Finalment, volem apuntar que la majoria dels processos revolucionaris de la història han passat per una etapa d'intent d'accés a les institucions per la via electoral, per vies legals, que són els que se segueixen de forma instintiva moltes vegades abans d'iniciar processos d'autoorganització i de creació d'alternatives. En alguns casos fins i tot s'ha pogut aconseguir accedir a llocs de govern. Això ha portat sovint al fet que s'arribés ràpidament als límits d'intervenció que permet el sistema capitalista, topant-se amb els murs de "l'estat profund" (clienteles i interessos de classe que posen les estructures de l'estat al servei de la burgesia, independentment de qui siguin els gestors de les institucions) i, en última instància, amb la repressió.

L'accés al poder institucional pot actuar com a desencadenant de les contradiccions d'un capitalisme que d'una banda promet la democràcia i la llibertat i per l'altre la nega i la boicoteja amb totes les seves forces quan aquestes es desenvolupen més clarament. Comptat i debatut, que un partit que es presenti com a representant del moviment popular arribi al govern per mitjà de les urnes no vol dir que sigui capaç després exercir un poder real, ja que el poder es troba fèrriament en mans de la burgesia, que és capaç d'exercir-ho per altres mitjans al marge dels governs.

El paper del moviment llibertari, més que advertir als moviments populars de l'engany de la via electoral, és actuar com:

a) organitzador del moviment social en estructures de poder popular autònomes i amb una agenda pròpia al marge dels partits polítics perquè aquest sigui capaç d'imposar les seves polítiques a les institucions, sobretot aprofitant a la gent amiga que participa de les mateixes – que, no ens enganyem, sempre existeix-. El moviment popular pot dissenyar i assajar allà on pugui uns models institucionals més democràtics i socialistes – a manera de poder dual – que puguin prefigurar la societat que es vol construir.

b) element tensionador de les contradiccions existents entre el projecte de transformació reformista benintencionat amb les estructures institucionals i econòmiques reals (els poders fàctics). Si no és benintencionat llavors és que serà simplement reformista i no transformarà pràcticament gens, limitant-se a canvis cosmètics. És a dir, que haurà defraudat novament les esperances de la societat pel que el propi moviment popular s'hauria de tornar en contra d'aquest projecte de reformes.

I, c) preparar-se per al moment en el qual aquestes contradiccions esclatin. Perquè el més probable és que esclatin.

Per a això, cal tenir a punt unes contrainstitucions populars fiables i provades (per evitar la improvisació al moment més crític), una àmplia política d'aliances capaç de gestionar un país i una capacitat organitzativa i mobilitzadora per neutralitzar ofensives violentes involucionistes per part del sistema.

El far

Eusebi Carbó, anarquista sense fronteres

Ferran Aisa

Eusebi Carbó i Carbó (Palamós, 1883-Mèxic D.F., 1958), va ser un veritable rodamón anarquista sense fronteres. Estudià magisteri a Girona i, abans d'exercir de mestre, treballà a la indústria del suro. Des de les idees republicanes federals va evolucionar ràpidament cap a l'anarquisme després de llegir els principals pensadors Proudhon, Kropotkin, Bakunin, Godwin...
Per la seva implicació amb la lluita de la causa obrera fou detingut per primera vegada l'any 1902, al llarg de la seva vida seria empresonat altres trenta-sis vegades equivalents a deu anys de captiveri.
Eusebi Carbó el 1903 era mestre a l'Escola Moderna de la Bisbal, que dirigia Joaquim Garriga Pons, allà es va unir amb la filla del mestre, Lluïsa, amb qui va tenir un fill, Proudhon, que destacaria com escriptor llibertari.
Eusebi Carbó el 1905 fa amistat amb el poeta i dramaturg Felip Cortiella i freqüenta el Grup Avenir de Barcelona participant en les vetllades teatrals.
El 1908 coneix per primera vegada l'exili a França. Dons anys més tard s'instal·la a Barcelona i participa a la fundació de la CNT. Carbó es relaciona amb la flor i nata de l'anarcosindicalisme ibèric: Salvador Seguí, Josep Negre, Manuel Buenacasa, Eleuterio Quintanilla, Hermós Plaja, Josep Viadiu, Àngel Pestaña, Higinio Noja, Llibertat Ródenas, Antonia Maymon, Francisco Arín, Tomás Cano Ruiz, Josep Canela, Joan Peiró...
El desembre de 1910 s'escapa a França amb Margarita Gironella i, posteriorment, a Itàlia on entra en contacte amb els anarquistes Luigi Fabri, Armando Borghi i Camilo Berneri. La parella retorna a Espanya, concretament a Elda on Eusebi Carbó fa de mestre d'una escola racionalista i participa en nombrosos mítings confederals per Llevant. Quan el govern civil tanca l'escola racionalista es traslllada una breu temporada a Madrid.
El 1915 novament el trobem a Catalunya dirigint la publicació *Reivindicación* de Sabadell, on defensa la revolució mexicana. Eusebi Carbó i Francesc Miranda viatgen al Ferrol, en representació de *Solidaridad Obrera* i del Comitè Regional de Catalunya, respectivament per assistir al Congrés contra la Guerra organitzat pels grups anarquistes ibèrics i amb companys gallecs cenetistes fa una gira de propaganda per Galícia. Aquell mateix any exerceix de mestre a l'escola laica Institución Libre de Enseñanza de Valladolid, on fa bona amistat amb Valerio Orobón Fernández. El 1916 amb Mauro Bajatierra assisteix com observador al Congrés de la UGT.
Eusebi Carbó retorna a València, forma part del grup d'afinitat anarquista "Los Iguales" i escriu a T*ierra y Libertad, Cultura y Acción* i *La Voz del Campesino.* El 1918 representa l'Organització Confederal a la Conferència Internacional del Treball a Ginebra i assisteix com delegat a la Federació d'Agricultors Nacionals a València. Aquell mateix any participa en el Congrés Anarquista de Barcelona en representació dels grups de Llevant.
El 1919 dirigeix *Solidaridad Obrera* a València i assisteix en representació de la CRT de Llevant al II Congrés de la CNT al Teatre de la Comedia de Madrid. Durant els dies del Congrés escriu la seva opinió al periòdic Nueva España.
Carbó va ser un dels signants del manifest sobre la finalitat de la CNT, el comunisme llibertari, i alhora defensà la integració de l'Organització en la Internacional Comunista, essent nomenat delegat amb Àngel Pestaña i Salvador Quemades per anar Moscou, però finalment l'únic que va poder arribar-hi fou el lleonès Pestaña. Eusebi Carbó, posteriorment, va denunciar la dictadura del proletariat i va defensar la tendència anarquista per a la CNT.
El 1922 dirigeix *Cultura y Acción* a Saragossa. Durant la dictadura de Primo de Rivera es va exiliar a Perpinyà on va treballar de taxista. En aquesta època manté una gran amistat amb Peiró, coneix Malatesta i es retroba amb els anarquistes italians Borghi i Fabbri i l'alemany Rudolf Rocker.
L'any 1930 va ser un dels signants del Manifest d'Intel·ligència Republicana i va fer de redactor de *Guerra Social.* El 1931 entra a la redacció de *Solidaridad Obrera* que dirigia Joan Peiró. El 1931 assisteix al Tercer Congrés de la CNT, celebrat a Madrid, on és elegit per assistir al Congrés de l'AIT. Novament a València torna a dirigir la *Solidaridad Obrera* d'aquesta ciutat.

El 1933 Carbó és elegit per formar part del Secretariat de l'AIT amb l'anarquista nord-americà Alexander Shapiro. Des de posicions anarcosindicalistes s'oposa a la supremacia de la FAI dins de la CNT. El 1934 es va entrevistar amb Lluís Companys en nom de la CNT i fou un dels encarregats d'organitzar la rebuda dels infants dels vaguistes de Saragossa. Aquell mateix anys retorna a la redacció de la Soli barcelonina, alhora dirigida per Felipe Alaiz.
Durant el temps de guerra i de revolució va ocupar diversos càrrecs polítics en representació de la CNT com ara vocal del Consell d'Economia i delegat del Comissariat de Propaganda de la Generalitat de Catalunya. Des del Comissariat, que dirigia Jaume Miravitlles, fou enviat a Nova York, per ordre expressa de Companys i Tarradellas, a contactar amb els immigrants italians d'ideologia anarquista amb la fi de recaptar fons econòmics per ajudar a sostenir els refugiats de la República a Catalunya.. A Nova York es reunirà amb els immigrants anarquistes del Circolo Volontà, Cultura Proletaria i L'Adunatta dei Refractari. Al seu retorn d'Amèrica tindrà un càrrec al Ministeri d'Instrucció de la República, aleshores en mans de la CNT, i col·labora en el periòdic confederal *Catalunya.*
Eusebi Carbó és un dels animadors, amb els seus companys italians Fosca Corsinovi, Enrico Zamboni i Armad Shoffer (Armando Rordiguez), de la Colònia Infantil L'Adunata dei Refractari inaugurada el 7 de novembre de 1938 a Pins del Vallès (Sant Cugat) amb l'ajuda econòmica dels anarquistes italians residents als Estats Units.
El 1939 s'exilià a França i després a Santo Domingo fins el 1940 que s'estableix, definitivament, amb la seva família a Mèxic. El 1943 és elegit secretari general de la CNT de l'exili a Mèxic, des d'on defensa la tesis anarcosindicalista davant la posició de Garcia Oliver de crear un partit polític llibertari. Per la mateixa raó llibertària el 1945 va rebutjar ser ministre de la República a l'exili presidida per José Giral.
Des del seu exili mexicà va publicar diversos llibres: *La bancarrota fraudulenta del marxismo* (1941) i *La Reconstrucción de España: sus problemas económicos, políticos y morales* (1945) i va deixar inèdit un dietari sobre la seva missió a França i a Nova York, enviat per la Generalitat de Catalunya, que ha estat publicat per l'editorial Cossetània l'any 2014, amb el títol: *Eusebi Carbó i Carbó, vida i militància. Un anarquista al servei de la Generalitat.* Eusebi Carbó va continuar la seva faceta de periodista fins el final dels seus dies l'etern exili de Mèxic.

La recepta

Bolets saltejats (*)

L'amo en Pep des Vivero (Mallorca)

Ingredients:
Bolets variats (segons la temporada, esclata sangs o rovellons, camagrocs, gírgoles d'estepa....)
grells
alls
oli, sal
pebre bo

Elaboració:
Sofregim dins una paella amb oli d'oliva una bona quantitat de grells o cebetes tendres i alls tallats. Quan comencen a coure hi incorporam els bolets, prèviament fets ben nets. Normalment seran bolets variats i salpebram bé. Els giram amb freqüència i el plat està llest al cap de pocs minuts.

Bon profit!

(*) Aquesta recepta serveix per a aprofitar els bolets més menuts, com també els que tenen una part tocada o els espanyats.

La llum llibertària

Josep Estivill

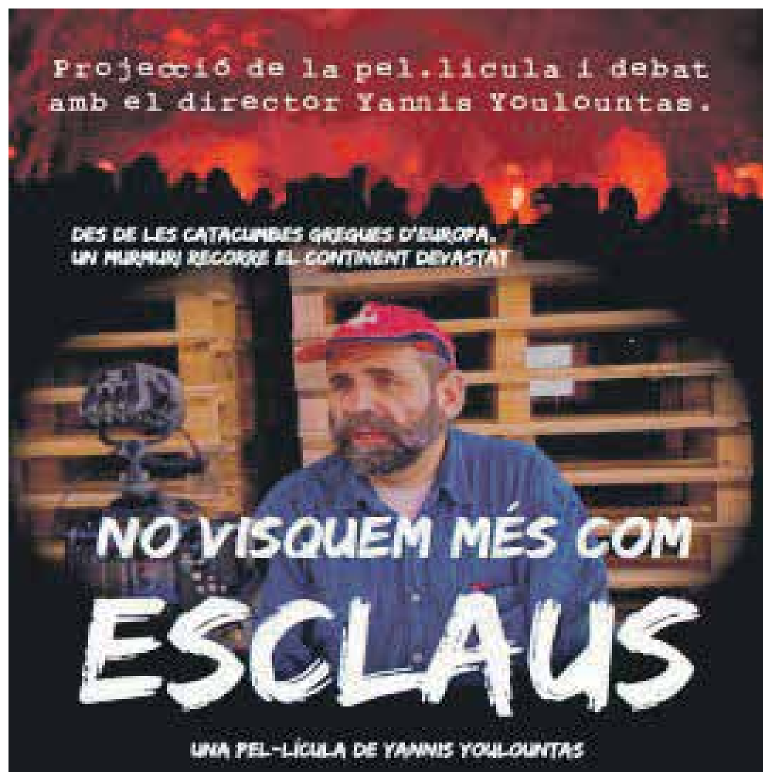
Molt fluixa · Passable · Interessant · Bona · Molt bona

No visquem més com esclaus
Yannis Youlountas, 2013

Documental sobre la recuperació de l'autogestió de la societat grega. Cinematogràficament no té cap secret: talls d'entrevistes als autogestors (fonamentalment gent de l'antisistema) combinades amb imatges dels locals, cartells, notícies de la tele, etc. Potser la part més interessant prové de les valoracions dels entrevistats sobre la resposta popular contra les imposicions d'austeritat dels polítics europeus. N'extreiem vàries conclusions.

1. La humiliació a què són sotmeses les classes populars i la dignitat amb la qual responen. La resposta en aquest cas és atrevir-se a qüestionar l'ordre social o, com diu el director a les xerrades, "treure-li la màscara al poder".
2. L'aprenentatge de l'autogestió. Aquí resulta imprescindible la connexió amb les generacions més grans (gent de setanta i vuitanta anys que de jove havia vist fabricar sabó a casa, fer-se la roba o coses per l'estil).
3. L'ambició en la posada en pràctica de l'autogestió, que arriba fins i tot a crear menjadors lliures i per tothom al carrer o farmàcies també autogestionades, a banda dels habitatges, les llibreries i els centres socials tots ells també okupats, però que ja són més habituals al nostre país.
4. La necessitat i la importància d'establir mecanismes de solidaritat i vincles socials com a eines per lluitar contra l'individualisme i la competitivitat.
5. La necessitat de construir un imaginari social, per oposició a l'imaginari consumista del capitalisme.

El documental té un to positiu il·lusionant: els joves construeixen alguna cosa diferent, que en realitat no ho és tant, perquè no fan sinó recuperar formes d'economia social que havien estat les pròpies de les classes populars fins als darrer terç del segle XX, quan els països més "endarrerits" de la Unió Europea (com Grècia però també l'Estat espanyol i Portugal) s'incorporen a l'economia de l'especulació. Aquesta incorporació tardana és, a judici del director, una gran oportunitat perquè la revolta anticapitalista prengui amb més força en aquests països atès que la població no està tan acostumada a la pràctica del consumisme. En alguns moments del documental hi ha complicitats cap a la revolució anarquista del 1936: és un homenatge, està clar, però també un avís per a navegants sobre els companys de viatge -els comunistes- que traïcionaren la revolució social.

En tot cas, segons declaracions del director (que va estar recentment per Catalunya presentant la pel·lícula en sessions organitzades per la CGT) si aquesta eclosió d'experiències autogestionades que sorgeixen arran de la crisi, sobreviuran a ella o un cop torni el creixement econòmic seran abandonades. Alguns indicis apuntarien que l'autogestió seria la resposta al cul-de-sac final del capitalisme: d'una banda, per l'esgotament dels recursos naturals i la destrucció del planeta i, de l'altra, per l'empobriment de les classes mitjanes, les quals havien estat fins al moment les principals valedores del capitalisme. Sense recanvis materials i humans, el sistema hauria mostrat les limitacions del seu funcionament.

Una part meritòria del documental es troba en la forta personalitat del director, Yannis Youlountas, un filòsof proper a l'anarquisme que mostra en les seves intervencions unes idees molt clares i contundents. En aquest moment ja prepara un nou documental: "Je lutte donc je suis!" (Lluito, per tant, existeixo), que s'anuncia amb l'eslògan "De Grècia i d'Espanya, bufa un vent del Sud contra la resignació". L'esperem amb candeletes.

Whisky galore
Alexander MacKendrick, 1949

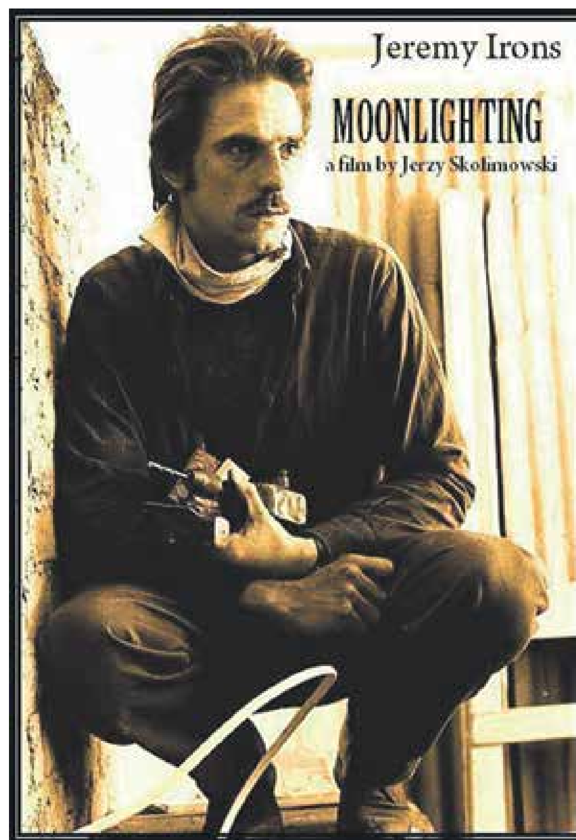
El conflicte de la II Guerra Mundial imposa el racionament de molts productes de primera necessitat i un dels més preuats, el whisky, s'esgota en un poble d'una illa escocesa.

L'infortuni pesa sobre els seus habitants fins que un vaixell de transport encalla molt a prop de la costa i es corre la notícia que la seva càrrega consisteix precisament en centenars de caixes plenes de whisky. Un veritable operatiu de resistència popular es posa en marxa per robar la càrrega, mentre la forces britàniques de l'ordre públic s'obstinen en evitar-ho. Un clàssic etern de l'Ealing, la productora especialitzada en comèdies socials i personatges de les classes populars. No només celebra el beure amb els amics com un hàbit de sociabilitat necessari, sinó que proposa violar totes les lleis que faci falta per a assolir-lo. És un film trepidant, alegre, divertit i molt subversiu.

Treball clandestí
Jerzy Skolimowski, 1982

Una crònica (sembla que, en part, autobiogràfica, del director) sobre el treball d'uns paletes polonesos a Anglaterra. Entren al país només per rehabilitar una casa vella que el seu patró, també polonès, vol arreglar per a les seves estades a la capital anglesa. Estan tot el dia tancats a la casa fent tota mena d'arranjaments... a preu de saldo. L'única expansió és el moment de la trucada telefònica amb la família. La seva vida no pot ser més grisa. Viuen amb el mínim i han d'aguantar les pressions del capatàs, un altre pringat, com ells. És una crònica agredolça de les relacions laborals en una Europa de dues velocitats que no oferia benestar a tothom sinó uns condicions laborals fastigoses, com sempre basades en l'explotació laboral. Jeremy Irons, està genial en el rol d'un estirat capatàs obsessionat pel compliment de l'encàrrec; un intermediari entre l'amo i els treballadors: mentre fa veure que és un més de la colla mostra les actituds autoritàries de qui vol el màxim de benefici a costa dels altres. Tot i així, no deixa de ser un altre desgraciat, com ho són els seus treballadors. Les millors escenes de la pel·lícula són, però, protagonitzades per l'enginy d'aquest personatge per d'aconseguir menjar en un supermercat sense gastar un duro; és a dir, l'art de robar sense que t'enxampin.

Responent als al·ludits

El *Centru* (Berga)

Al Catalunya 167 apareixia una entrevista al «Centru» de Berga, entitat on hi conviuen un munt de projectes antiautoritaris. Al text es mira de fer una repassada als projectes que portem a terme i on participem algunes de les que estem als locals del carrer del Balç de Berga: Marxa-Maquis, Agenda Llibertària, el pèsol negre, Bllibertari.org, Xarxa de Biblioteques Socials, FAC, CGT, etc. A l'extensa entrevista hi ha un petit fragment que molesta a la gent de l'Ateneu situat al carrer Pinsania de Berga que ha fet una rèplica. La rèplica no menteix en dir que es tracta d'una autoentrevista —va ser així i a corre cuita per donar un cop de mà a la gent del Catalunya—, de la resta del text de l'Ateneu no podem dir el mateix.

El text de l'Ateneu se centra en una qüestió identitària: qui és i qui no és llibertari; etiquetes. Al mateix temps ells s'etiqueten com antidogmàtics i oberts i nosaltres, per contraposició, s'entén que som tot el contrari. Les etiquetes a nosaltres no ens importen, el que ens importa són els fets i les accions. Són les accions les que són autoritàries o antiautoritàries. I malgrat com algú es vulgui autoanomenar, per sort, tenim esperit crític per poder alçar la veu i denunciar les accions autoritàries i injustes de les que som testimonis, al marge de com s'autodefineixi el col·lectiu o persona que protagonitzi l'esmentat abús. Una injustícia ho és en igual mesura malgrat que qui la faci es digui anarquista, independentista o sigui el nostre amic. La justícia social està per sobre d'amiguismes i d'etiquetes.

I aquest és el cas de Berga. Per això som contraris a la imatge del «bon salvatge» que volen emetre de sí mateixos els moviments socials: perquè es falsa i nosaltres denunciarem sempre les injustícies, les faci qui les faci. Com a cirereta, la rèplica de l'Ateneu no té vergonya a parlar d'escissió en referir-se a l'expulsió de Ràdio Korneta que vam patir, ràdio que d'altra banda sense nosaltres i Ràdio Bronka mai no hagués existit al seu local. Ens sembla un exercici de cinisme increïble i fantàstic, sobretot després d'estar parlant de difamacions des d'una autootorgada superioritat moral que ens ha deixat perplexes. Mentre el diccionari no digui que obligar a tornar les claus, que verbalitzar que marxem de mil maneres i fer fora algú —fent-lo perdre cales, esforços i il·lusions— sigui una escissió, seguirà sent fer fora un grup de gent. Però i perquè? simplement per haver-nos expressat críticament cap a tots els regidors de l'Ajuntament de Berga que van aprovar una ordenança de civisme, sí tots, també els de la CUP, que resulta que són de l'esmentat Ateneu.

I ja per acabar, mentre ja érem persones non grates a l'Ateneu, al seu espai encara feia vida l'agressor a una casa okupada. I no volem fer llarg això, però podríem parlar de l'intent d'incendi del nostre Ateneu, de les rodes punxades, de les agressions per Patum i un llarg etcètera. I sí, fou un tema polític —el perill de la institucionalització dels moviments socials— i per incapacitat de respondre políticament a les nostres crítiques van respondre personalment. Per això, tot i que segueix sent un tema polític, a dia d'avui podem dir que també és personal. Els fets cauen pel seu propi pes. Estem cansats i no volem saber res d'aquesta gent ni d'aquells dolorosos fets, és un tema tancat.

Lluny de les etiquetes i les identitats, tema que ens avorreix, nosaltres critiquem i volem ser criticats pels nostres actes que per sort coneix tothom.

Salut i anarquia!

L'experiència pedagògica llibertària s'obre camí a Osona

CGT Osona

Al llarg de 10 dies diverses activitats han permès veure l'escletxa que obren sistemes educatius alternatius al capitalisme. Gairebé 150 persones van assistir entre el 5 i el 14 de febrer al cicle de xerrades organitzades pel Sindicat d'Oficis Varis de la CGT d'Osona que, amb el nom "Jornades de Pedagogia Llibertària", presentava alternatives a l'educació del sistema capitalista.

Les jornades van arrencar amb l'exposició d'Emilio Cortavitarte sobre el què va significar l'experiència educativa del CENU a la Catalunya Revolucionaria (1936-1939), van seguir amb una altra xerrada a càrrec de Pere Lirón sobre "Neoliberalisme i educació" i van concloure amb la presentació de l'actual escola autogestionada de Mérida "Paideia", d'ideologia declaradament anarquista. A part de les xarrades, també es va realitzar un taller d'educació per part del col·lectiu "Josefa Martín Luengo", que va permetre conèixer de primera mà el projecte d'escola autogestionada que aquests desenvolupen a Barcelona.

Més enllà de les exposicions ja planificades, el debat que s'originà va ser molt ric i es va nodrir de l'experiència d'escoles lliures de la pròpia comarca d'Osona, que en boca de mestres i pares van explicar els seus projectes al marge del Estat i del sistema educatiu oficial. També van crear-se debats sobre les polítiques educatives actuals, tant de l'estat espanyol com de la Generalitat catalana, i la submissió d'aquestes al dictat del liberalisme. Tot això amb l'exposició que la CGT disposa sobre el desenvolupament històric de la pedagogia llibertària, oberta al llarg dels 14 dies que van durar les jornades.

Entre els assistents de les jornades cal destacar la presència de molta gent jove vinculada als espais educatius, a qui es va presentar la pedagogia llibertària, desconeguda tant en la perspectiva històrica com en la present. Des de la CGT d'Osona es valora molt positivament aquest fet, especialment en una comarca on el món llibertari i anarquista, ben viu en altres èpoques, ha estat sepultat pel silenci del poder.

Cal destacar i agrair la presència de Pere Lirón i Emili Cortavitarte, del Sindicat d'Ensenyament de la CGT de Barcelona, que han presentat l'evolució que ha tingut la pedagogia, des del CENU fins l'actualitat; l'Anna Domènech per oferir-se a relatar la seva experiència personal a l'escola "Paideia"; i el mencionat col·lectiu Josefa Martin Luengo pel seu taller.

Llibres

Lucía Sánchez Saornil

Poeta, periodista y fundadora de Mujeres Libres.

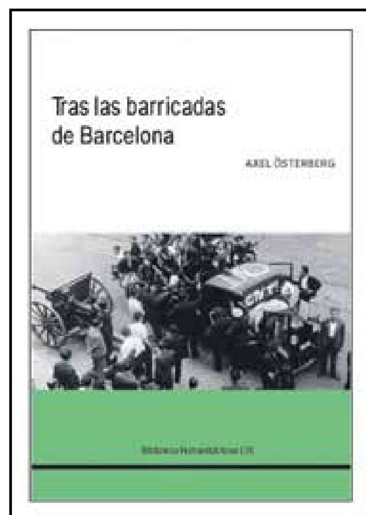

Introducció i selecció d'Antonia Fontanillas Borràs i Pau Martínez Muñoz

La Malatesta, 2015, 240 pàg.

Antologia de textos periodístics de Lucía Sánchez Saornil, militant anarquista, periodista i poeta, que juntament amb Mercedes Comaposada i Amparo Poch, funden a Madrid al maig de 1936 la revista Mujeres Libres, que es transforma aviat en un moviment de lluita per l'emancipació i llibertat de la dona, la Federació Mujeres Libres. L'objectiu era "elevar el rol de la dona com el de l'home, a un nivell de cultura superior que els permeti batallar junts en la construcció d'una societat més justa i humana", el que anomenava 'humanisme integral'.
Afirmava que el "feminisme que buscava la seva expressió fora del femení, tractant d'assimilar virtuts i valors estranys (masculins) no ens interessa; és un altre feminisme, més substantiu, de dintre a fora, expressió d'un "manera", d'una naturalesa, d'un complex divers enfront del complex i l'expressió i la naturalesa masculins".
Nascuda el 1895 en una família humil a Madrid, es va educar en un centre per a orfes. Afiliada a la CNT des de la dècada de 1920, la seva intel·ligència i gran capacitat de treball la van dur a grans responsabilitats, assumides en aquesta època en la seva majoria per homes, en organitzacions que van néixer a la calor de la Revolució espanyola

Tras las barricadas de Barcelona

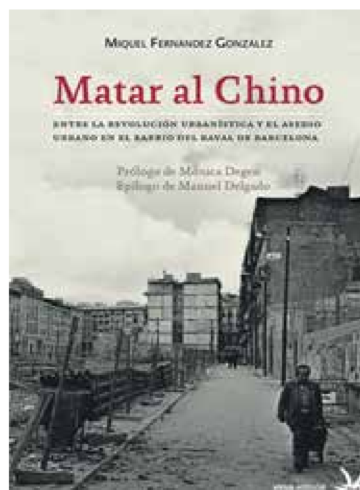
Axel Österberg

Calumnia - Els oblidats - Södertext - Edicions del Moixet Demagog, 2014, 106 pàg.

L'autor (Vagnhärad 1911 - Estocolm 1968) va ser un escriptor, periodista, traductor i agitador d'idees anarcosindicalistes. Durant la dècada dels anys trenta va ser un important membre de les SUF (Joventuts Llibertàries Sueques). Per atzar es troba a Barcelona el 19 de juliol de 1936 i és testimoni excepcional de la resistència popular contra l'alçament militar. Va ser l'encarregat de les emissions per a Escandinàvia de la ràdio CNT-FAI.
Després de la Segona Guerra mundial Österberg va seguir treballant com traductor i va publicar col·laboracions diàries en els periòdics Arbetaren i Aftontidningen. Va tenir un fill amb la seva companya Margrit Manus. Li van donar el nom de Faj (onomatopeia de FAI) en honor a l'organització anarquista ibèrica. Mai van oblidar Barcelona.
El llibre és un text urgent sobre la revolució llibertària a Barcelona, un reportatge més que una anàlisi sobre el succeït. És també propaganda per a la causa anarcosindicalista i la causa del poble català. Es tracta també del testimoniatge d'una persona que creu que l'anhelada revolució social ha triomfat i que encara optimista la construcció de la nova societat del futur. Aquesta edició comprèn a més uns articles que va escriure per al periòdic Arbetaren i Storm, que no són recollits en el llibre original.

Matar al Chino

Entre la revolución urbanística y el asedio urbano en el barrio del Raval de Barcelona

Miquel Fernández González

Virus Editorial, 2015, 368 pàg.

El Barri del Raval, el sud geogràfic del que ha estat l'històric Barri Xino de Barcelona, és des de fa més d'un segle el símbol i la representació dels pànics socials i morals de la burgesia barcelonina. La concentració de població obrera, la pobresa estructural i l'activitat del treball sexual, d'una banda; i, per un altre, la seva configuració com espai de conductes desviades i una cultura urbana al marge dels cànons morals l'han fet objecte d'una estigmatització i una condemna permanents.
Lloc de pobres, putes, anarquistes i maricons, i també de revoltes i conflicte social, aquest barri és el territori de la guerra urbanística més antiga i duradora de les oligarquias barcelonines.
El llibre mostra que tots els poders polítics que han governat la ciutat, tant conservadors com progressistes, han mantingut unes polítiques de control i persecució social, destinades a hostigar unes realitats socials descontrolades, que no es pleguen al tiralínies de polítics i urbanistes.
Els recents intents de colonització urbana del centre històric, per a assolir la seva explotació turística, han vingut acompanyats dels intents d'expulsió d'una població molesta, que havia d'esborrar-se del mapa i l'aparador, i han tingut èxit en la destrucció de moltes vides, però han naufragat com projecte davant la complexitat social del Raval.
Juntament amb un magnífic treball historiogràfic, Miquel Fernández culmina el llibre amb una etnografía portada a terme en el carrer d'en Robador, símbol de la violència institucional aplicada durant la recent reforma urbanística. En ella pot palpar-se la resistència a desaparèixer d'una comunitat que, en un espai intervingut per la repressió, traça les seves alegries, tristeses, conflictes, dificultats i esperances, en definitiva, les seves vides i els seus vincles comunitaris, enfront d'un projecte de ciutat que voldria esborrar la seva existència.

Revistes

ALTERNATIVE LIBERTAIRE
Revista de l'organització francesa Alternative Libertaire, anticapitalisme i autogestió, http://www.alternativelibertaire.org/

LE MONDE LIBERTAIRE
Revista setmanal de la Fédération Anarchiste francesa, http://www.monde-libertaire.fr/

DIREKTE AKTION
Revista anarcosindicalista alemanya editada per la FAU-IAA, http://www.direkteaktion.org

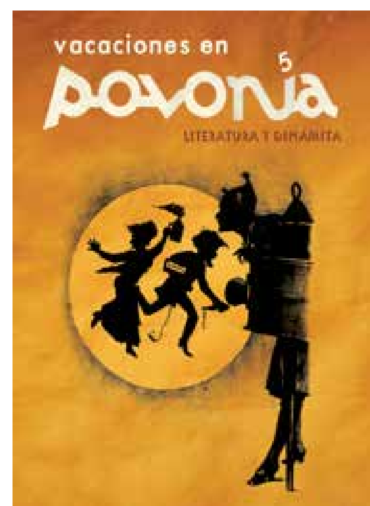
DIRECTA
Mitjà d'informació quinzenal per la transformació social, investigació, debat i anàlisi, https://directa.cat/

Literatura i dinamita

Josep Estivill

Literatura y Dinamita. Monogràfic de la revista "Vacaciones en Polonia", núm. 5, diversos autors, 2011, 296 pp.

Rere el fascinant i enigmàtic títol de "Vacaciones en Polonia" s'hi amaga resplendent una creativa revista dedicada a les literatures no convencionals, que amb periodicitat irregular aconsegueix dinamitar la nostra ignorància i alimentar la curiositat i les ganes de saber. Tal com manifesten els autors al seu blog, la fita que els mou és el joc amb el llenguatge i les paraules (dels altres): "Als seus autors, la crítica literària els importa tan poc com el suïcidi, l'antropofàgia, la utopia o la dinamita [temes als quals dediquen números (quasi) monogràfics]. Les petites cèl·lules, no obstant, ballen cada vegada que, en jugar amb el llenguatge o amb les paraules dels altres, troben casuals indicis de llum. «Vacaciones en Polonia» és la resposta política a aquestes trobades".
El número cinquè és titula genèricament "Literatura y dinamita" i té vora 300 pàgines, mida A4 i un pes de 950 gr. És, per tant, un bon totxo; una publicació plena d'imatges i de sorpreses, que t'entra de seguida per la vista, amb una estètica més propera al fanzine underground que no pas a la revista acadèmica.
Hi trobareu un repàs a la literatura anarquista de la segona meitat del segle XIX i primera del XX. Compta amb apartats dedicats a la figura de l'anarquista a la literatura, a Roberto Arlt, al diari "Anarjiia", les relacions entre futurisme i anarquisme, la banda de Bonnot, les lluites socials a finals del XIX... I les constants aparicions de personatges com Dostoyevsky, Oscar Wilde, Émile Zola, Henry James, R. L. Stevenson, Joseph Conrad, G. K. Chesterton, Mayakovskii, Ernesto Giménez Caballero (sic), Ravachol, Josep Llunas, Pío Baroja, Mateo Morral i tants i tants d'altres.
"Vacaciones en Polonia" és una revista tan fascinant com el títol que duu i per la qual nosaltres sentim devoció. La trobareu en llibreries del rotllo. Més info: https://vacacionespolonia.wordpress.com/

Procés Embat, per la construcció de l'anarquisme social i organitzat

"Hem de passar de l'època dels col·lectius a la de les organitzacions"

"Volem aportar una estratègia clara cap el comunisme llibertari basada en el poder popular"

LA FRASE

"L'anarquisme és una eina de transformació social, no un club"

Josep Estivill

El Procés Embat és un pas cap a la creació d'una organització de caire llibertari a partir de persones que militen als moviments socials, veïnals, sindicals, estudiantils o populars en general. Es tracta de crear les bases mínimes necessàries per, després d'un temps, impulsar definitivament una organització política llibertària amb possibilitats de convertir-se en un actor clau de la vida pública de la nostra societat.

- En quina situació es troba l'anarquisme avui dia al nostre país?

L'anarquisme i el moviment llibertari es troba en un procés de repensar-se. Actualment s'està produint una expansió territorial important i ja es poden trobar col·lectius explícitament anarquistes pràcticament per tot el territori. Això és un avanç important, ja que partíem d'una època en què la militància llibertària es basava en els CSO i els ateneus llibertaris. El major actiu de la militància era la cultura i la propaganda. Afortunadament hi ha hagut una millora qualitativa des de l'aparició de les assemblees i col·lectius llibertaris de barri, de poble o de comarca. No és que abans no hi haguessin grups anarquistes, sinó que la part més social es feia a través dels moviments socials o de l'anarcosindicalisme i no tant des dels col·lectius específicament llibertaris. I finalment, fins fa pocs anys hi havia una part de la gent llibertària que per desenvolupar una tasca una mica més política havia d'abandonar el moviment i implicar-se en altres projectes. Embat vol cobrir aquest vessant del moviment llibertari que creiem que no està prou desenvolupat actualment.

- Destaqueu-nos alguns pensadors anarquistes del moment actual

En aquests moments, els i les principals pensadores anarquistes es troben al món anglosaxó. Als Estats Units tenim al lingüista Noam Chomsky, a l'antropòleg David Graeber, a la ecologista social Janet Biehl o a l'anarcocomunista Wayne Price. A Irlanda tenim al prolífic Andrew Flood. A Sudàfrica a Michael Schmidt i a Lucien Van der Walt, que intenten recuperar la història llibertària, tasca que a Gran Bretanya fan Stuart Christie, Chris Ealham o Nick Heath. Al món de llengua castellana tenim al Carlos Taibo, a l'economista Jose Luis Carretero o al Tomás Ibáñez. Evidentment hi ha moltíssima gent vàlida que està desenvolupant una important tasca teòrica, possiblement com no es veia des de fa dècades.

- Què salvaríeu de l'anarquisme clàssic? Què li trauríeu?

Salvaríem probablement la gran tradició organitzativa del moviment que va durar dècades amb un fort sentiment de compromís, responsabilitat i autodisciplina, que va constituir organitzacions sòlides capaces d'afrontar els moments històrics en què van desenvolupar la seva activitat. A més a més, el moviment era conscient de la seva pròpia heterogeneïtat i pluralitat que englobava moltes formes d'entendre l'anarquisme. També, l'obsessió per l'ensenyament i l'educació de la classe treballadora que entronca directament, amb el desig d'empoderar la gent més enllà del mer joc electoralista.

Li trauríem les torres d'ivori i el purisme que s'han demostrat inútils des de fa prou temps per avançar vers la llibertat. Tampoc ens agrada gaire el cert grau d'arrogància que hi ha respecte a la gent que no és anarquista. L'anarquisme és una eina de transformació social, no un club.

- Quines lluites creieu que encara no estan prou ben representades des dels moviments llibertaris?

Les lluites de les dones, encara que sempre han estat presents en el moviment llibertari sovint han estat marginades o almenys no han estat una prioritat per tot el moviment que ha prioritzat la lluita de classes. No és que no es vulgui fer res, que en teoria sí que volem desfer-nos del patriarcat, sinó que no es fa una bona reflexió a la interna que assumeixi les qüestions de gènere. El que ens plantegem és més aviat que la petja llibertària sigui present en totes les lluites obertes perquè hi tenim gent a tot arreu, però que van a remolc del propi moviment i que, això no obstant, podrien aportar més i millor des de l'òptica i la tradició que ens són pròpies.

- Com veieu l'allau de processos assemblearis que s'estan produint darrerament?

No només es tracta d'un allau de processos assemblearis, sinó també de moviments que aposten per l'autogestió, que utilitzen l'acció directa, que creuen en la presa de decisions horitzontal, que practiquen el suport mutu... És una dinàmica que ja està integrada dins dels moviments socials des del moviment antiglobalització, o abans amb el neozapatisme, l'antimilitarisme, les primeres okupacions o l'ecologisme.

És un procés que ens agrada i que volem difondre a tota la societat. Hem d'aprofitar que una part majoritària dels moviments socials tenen trets llibertaris. Però això no vol dir que tinguin objectius llibertaris. Hi ha molta feina per fer, que comença coordinant els diferents moviments i assegurant que siguin políticament autònoms respecte dels partits polítics o de les institucions. Cada moviment social ha de veure's a si mateix com un subjecte polític propi on les seves decisions són sobiranes i no són corretges de transmissió de ningú.

- Què voleu aportar des del Procés Embat?

Volem aportar una estratègia clara cap el comunisme llibertari basada en el poder popular. És a dir, que les lluites populars comencin a tenir una visió de societat a la qual aspirem. Però, que aquesta societat lliure haurà d'estar construïda des de la pròpia lluita social i l'organització popular i no des de fora o a partir de societats paral·leles.

- Com animaríeu la gent a participar-hi?

El Procés Embat està obert a qui vulgui crear una organització llibertària basada en la construcció del poder popular (per a després poder aspirar al socialisme llibertari). La nostra manera de funcionament es basa en dos vessants: territorial i sectorial (comunitària, laboral o estudiantil) i dins d'aquestes hi ha àmbits d'actuació com la lluita antipatriarcal, la municipal o barrial, l'ensenyament, l'habitatge, la sanitat, etc.

Hem de passar de l'època dels col·lectius a la de les organitzacions. Els i les llibertàries organitzats avançarem molt més i les nostres propostes també.